இந்நாவலாசிரியர்
இயற்றிய ஏனைய நாவல்கள்.

	ரூ.	அ.
அமரஸிம்ஹன்	1	0
சந்திரோதயம்	1	0
கண்ணகி	1	0
தனபாலன் 2. பாகம்	2	0
சித்திரரேகை	1	4
பத்மரேகை	1	4
ஜீமூதகேது	0	12
குண்டலகேசி	0	6
மலையமான்	0	3
ஜீன்பவ்லி	0	3

ஓம்:

ஆசிரியன் முன்மொழி

"தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு."—திருக்குறள்.

"காந்திமதியின் காதல்" என்னும் பெயரமைத்து ஒரு நாவல் எழுதவேண்டுமென்று யாம் ஒரு சிறிதும் நினைத்தோமல்லேம்,—விரும்பினோமல்லேம். அங்ஙனமிருந்தும் அப்பெயர் கொண்டே இப்போது இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளது. ஆனாலும் 'இந்த நிலவுலகத்திலே' மனிதர்கட்குத் தெரியாமலும், அவர்கள் விரும்பாமலும், நிகழ்கின்ற எண்ணிறந்த சம்பவங்களுள் ஒரு சிறு சம்பவம், எவ்விதமாகவோ அவர்களுடைய நோக்கத்தையுங் கொள்கையையும், அவர்கள் எதிர்பாராதவிதமாய்த் திடீரென்று,—நன்மைக்கோ அல்லது தீமைக்கோ,—அறவே மாற்றி, அவர்களை வேறு வழியில் இழுத்துச் செல்வதற்குப் போதிய ஆற்றல் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றது" என்னும் அனுபவ உண்மையை உணரவல்லார்க்குக் 'காந்திமதியின் காதல்' என்னும் அப்பெயரமைந்த இந்நாவலை யாம் எழுதியது, வியப்பாகவேனும் அல்லது குற்றமாகவேனும் ஒருசிறிதும் தோன்றாதென யாம் நம்புகின்றோம். எம்மால் முதன்முதல் வரையப்பெற்ற 'தனபாலன்' அல்லது ஒரு கோடீசுரனின் ஆச்சரிய அனுபவம் என்னும் நாவலின் தொடர்பாகவுள்ள 'தனபாலன்' என்பவன் 'காந்திமதியின் காதல்' என்னும் ஓர் அரிய நாவல் இயற்றியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றது. அக்காந்திமதியின் கதைப்போக்கை அனுசரித்தார்

புனைந்துரைவகையால் அங்ஙனம் கூறப்பட்டிருப்பதை, நம்முடைய நாவல்களைப் பேராவலுடனும் ஆர்வத்துடனும் படித்து மகிழும் தமிழபிமானிகள், பலர், 'ஆகாயத்தாமரை' என்று கருதாமல் 'தடாகத்தாமரை' என்று அன்பின் பெருக்காலோ அல்லது வேறெக்காரணத்தாலோ பிறழவுணர்ந்து, 'காந்திமதியின் காதல்' என்னும் நாவல் ஒன்று உண்மையிலேயே இருப்பதாக மனோபாவனை செய்துகொண்டு, 'அந்நாவல் வேண்டுமென எம்மையும் எமது பிரசுரகர்த்தர்களையும், உள்ளூர்களிலிருந்தும் வெளியூர்களிலிருந்தும், நேரிலும் கடிதவாயிலாயும், பன்முறையும் கேட்கலானார்கள். அங்ஙனம் வந்துகுவிந்த கடிதங்கள் பல. இதனைக் கண்ட பிரசுரகர்த்தர்கள் அப்பெயரிட்டே ஒரு நாவல் எழுதும்படி எம்மைப் பன்முறையும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அங்ஙனஞ் செய்தால், 'நாவலாசிரியன் சூழ்ச்சி' என்று அச்செயலைப் பொது ஜனங்கள் எங்கே பிறழவுணர்ந்து விடுவார்களோ என்னும் அச்சத்தால், அவர்களுடைய வேண்டுகோட்கு இணங்காமல் யாம் நெடுநாள் காலந்தாழ்த்தி வருவேமாயினேம். ஆனால் பின்னர் அவர்களேயன்றி, எம்மை நேரிலறிந்த நண்பர்கள் சிலரும், எமக்கு ஒரு சிறிதும் அறிமுகமில்லாத பொது ஜனங்கள் பலரும் முறையே நேராயும் கடிதமூலமாயும் அப்பெயரமைத்தே ஒரு நாவல் இயற்றும்படி எம்மைப் பெரிதும் வற்புறுத்தினார்கள். ஆகவே, அன்பர்கள் பலருடைய வேண்டுகோளை மறுப்பது முறை யன்றெனக் கருதிக் 'காந்திமதியின் காதல்' என்னும் பெயரமைத்து இந்நாவலையாம் எழுதுவே மாயினேம்.

மனிதர்களிற் பெரும்பாலாருடைய மனம் ஆழ்ந்த கருத்துக்களடங்கிய இலக்கிய இலக்கணங்களையும், சமய சாஸ்திர தத்துவசாஸ்திரங்களையும் ஒழுக்க நூல்களையும்

மதநூல்களையும் பயின்று நலம் பெருக்குவதில் அழுந்தாமல், இலகுவாயும், சுலபமாயும், படிக்கும் அக்கணத்தே மாத்திரம் ஒரு சிறிது இன்பம் பயந்து அதன்பிறகு அவர்களுடைய அறிவு நிலையை ஒரு சிறிதும் உயர்த்தாமல் வறிதே அழிந்தொழியும் இயல்புடையவாயும் இருக்கின்ற வெறுங்கதைகள் வயப்பட்டு மிதக்கும் வரையிலும்—பல திறப்பட்ட நூற்பறவையின் அடிவாரத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஆன்மதத்துவம், தேகதத்துவம், பாஷாதத்துவம், முதலாய ஆணிமுத்துக்களைத் துருவி எடுக்க முயலாமல், மேமேல மிதக்கும் 'வெறும் கதைப்போக்கு' 'காமாந்தகாரமான சம்பாஷணைகள்' 'இலக்கணப் பிழைகளும் இயற்கை விரோதமும் இனிது நிரம்பிய வர்ணனை வாக்கியங்கள்' முதலிய துரும்புகளை அரித்தெடுப்பதில் பொதுஜனங்களுடைய முயற்சி சென்றுகொண்டிருக்கும் வரையிலும்,—நம்முடைய இந்துமதத்திற்குப் பாடுபடவேண்டிய மதாசாரியர்களும், தலைவர்களும், அதிபதிகளும் அத்தொழிலை அறவே ஒழித்துவிட்டுப் பெண்ணும் பொன்னுமே பிரதானம் என்று கருதி இறுமாந்து, தங்கள் வாழ்நாளை வீணே கழித்துவருவதின் பயனாக இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த பலர் புறச் சமயங்களில் பிரவேசித்தும், நாஸ்திக மதக்கொள்கைகளைத் தழுவியும் தங்கட்குக் கேடுதேடிக் கொள்வதோடு எல்லாமதங்களினுங் கதிசிறந்த நம் மதத்திற்கும் இழுக்கந்தேடும் கொடிய செயல் நம் நாட்டிலிருந்து கொண்டிருக்கிற வரையிலும், இத்தகைய நாவல்கள் பயன்படாமற் போகாவென்று யாம் கருதுகின்றோம்

இந்நாவலின் இடையிடையே ஆன்மதத்துவம் மனோதத்துவங்களைப் பற்றியும், தேகதத்துவத்தைப் பற்றியும், பதிபசுபாச இலக்கணங்களைப்பற்றியும், அகப்பொருளிலக்கணத்தைப் பற்றியும் எழுதப்பட்டுள்ள பகுதிகள் இந்

நாவலின் கதாசாரத்தைக் காட்டினும் அதிகமான கவனத்தை வாசகர்களிடமிருந்து பெறுதற்குரிய என்று யாம் நினைக்கின்றோம்.

இந்நாவலின் ஒரு பகுதியைத் தமது 'வித்தியாபாநு'ப் பத்திரிகையில் அன்புடன் பிரசுரித்த எமது நண்பர் ஸ்ரீமாந். மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் அவர்கட்கும், இந்நாவலை அன்புடன் ஏற்றுப் பிரசுரிப்பதற்கு இணங்கிய நாகபட்டணம் 'சாரதாவிலாஸ' புத்தகசாலையின் சொந்தக்காரரும் எமது நண்பருமான ஸ்ரீமாந் R. M. வீரப்பிள்ளை அவர்கட்கும், இந்நாவலை அழகாயும் சுத்தமாயும் அச்சியற்றிக்கொடுத்த சென்னை P. R. இராமையர் அச்சுயந்திரசாலையாருக்கும், எம்முடைய நாவல்களை மிகுந்த ஆவலுடனும் ஆர்வத்துடனும் படித்துமகிழும் பொது ஜனங்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த வந்தனமும் நன்றியறிதலும் பெரிதும் உரியன.

நாகப்பட்டணம்
25-1-15

நாகை-ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஆதமநாதன

அல்லது

காந்திமதியின் காதல்

முதலாம் அதிகாரம்

காதல் என்பது யாது ?

சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத்துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவளாம்பகுதிப்
பொற்பா ரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பிற்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே.—திருக்கோ
[வையார்

“இன்பமயமான இறைவன் இன்னுயிர்கட்கு இன்பமளித்தல் இனிது கருதி இயற்கை இயல்பினதாகிய இறைமைக் குணத்தால் இயற்றியுள்ள இயற்கைப் பேரற்புதப் படைப்பினுள், சரீர அமைப்பினும் மனோவமைதியினும் தம்முட் பெரிதும் மாறுபாடுடைய இரண்டு வகையான உடல்களை உயிர்கள் உலாவுவதற்காக உண்டாக்கி, அவற்றுள் ஒருபகுதிக்கு “ஆண்” என்றும், மற்றொரு பகுதிக்குப் “பெண்” என்றும், பெயர் அமைத்து, இவ்விருவகைப்பட்ட சரீரங்களில்

வசிக்கும் இரண்டு ஆன்மாக்களை இவ்வேறு பாடு கொண்டே ஒன்றுபடுத்தி, அவைகளைப் பேரின்பப் பெரு நிலையில் நிலைபெறச் செய்யும் பெருஞ்செயலானது, பெரிதும் போற்றத் தகுந்ததொன்றாம். இவ்வுலகத்தில் மனிதன் கடந்து செல்ல வேண்டிய "வாழ்க்கை" என்னும் பெரிய சமுத்திரம், "பெண்" என்னும் மரக்கலத்தின் உதவி கொண்டே கடக்கப்படுதல் வேண்டும். மனிதனாகிய மீகாமன்,—பிறப்பிறப்பாகிய பேரலைகளையும், பசி பிணி மூப்பாதிய மேடு பள்ளங்களையும், கோபம், குரோதம், பொறாமை, காம மாதிய கொடிய நீர்வாழ்ப் பிராணிகளையும், செல்வம், தரித்திரம், சுகம், துக்கம், இன்பம், துன்பமாதிய மணல் மேடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட,—"வாழ்க்கை" என்னும் பெருஞ்சாகரத்தைக் கடந்து,— "பேரின்பமுத்திநிலை". யாகிய இன்பத்துறை சேர்வதற்கு, அவளோடு ஒருங்கிருந்து இல்லறம் இயற்றுவதற்கேற்ற இல்லத் துணைவியாகிய "மனைவி" மரக்கலமாகவும், அவளுடைய இயற்கை யழகு வாய்ந்த சரீரம் துறை முகம் அறிவிக்கும் கலங்கரை விளக்கமாகவும், அவளுடைய சரச மதுரமொழி,—மாலுமியின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றாற் போல் மரக்கலத்தை திருப்புதற்குதவும்,—சுக்கானும்; அவளோடு ஒன்று பட்டனுபவிக்கும் "சிற்றின்பம்" மரக்கலத்தையும் மீகாமனையும் ஒருங்கே பேரின்ப முத்தித் துறையில் சேர்ப்பிக்கும் "நங்கூர" மாகவுமிருந்து பயன் படுத்துவதலன்றோ "மனைமாட்சியில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை-யெனைமாட்சித் தாயினுமில்" என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் நற்குண நற்செய்கையுடைய மனைவியின் பெருமையை இங்ஙனம் விதந்தெடுத்து ஓதுவாராயினர். மாலுமி துறைமுகம் சேர்வதற்குக் கப்பலின் உதவி அவனுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுதல்

போலவும், கப்பல் துறை முகம் சேர்வதற்கு அது மாலு மியினால் நடத்தப்படுவது அவசிய மாதல் போலவும், பேரின்ப முத்தித்துறையை ஆண்மக்கள் அடைவதற்குப் பெண்மகளின் உதவியும், அதே துறையைப் பெண்மக்கள் அடைவதற்கு அவர்கள் ஆண்மக்களால் முறையுடன் நடத்தப்படவேண்டிய அவசியமும் இன்றியமையாதவை யாகின்றன. மேலும், மாலுமியும் கப்பலும் சுகமாய்த் துறை முகம் போய்ச்சேருங்கால் கப்பலிலுள்ள பிரயாணி களும் சுகமாய்த் துறைமுகம் போய்ச் சேருதல் சாத்திய மாதல் போல, ஒரு காதலனும் காதலியும் ஒன்றுபட்ட மனத்தினர் களாயிருந்து இல்லறத்தினை இனிது நடத்துவ தால், அவர்கள் தாங்கள் "முத்தித் துறை" போய்ச் சேருதலோடு பிற ஆன்மாக்களையும் அத்துறையிற் சேர்க் கும் ஆற்றலுடையவர்களாகிறார்கள். எங்ஙனமெனின்? எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுள் அருள்மயமாயும் அன் புருவாயும் விளங்குகின்றாராதலின், அவரை அடைய விரும்பும் ஆன்மாக்கள் அன்பினாலேயே அடைதல் வேண் டும். அதாவது ஆன்மா சுத்த அன்பு மயமாய் விளங்கு தல் வேண்டும். மனிதன் பிறஜீவர்களிடம் அன்புபாராட்டி ஜீவகாருண்ணிய ஒழுக்கததோடு ஒழுகினால் மாத்திரந் தான், அவனுடைய ஆன்மா தன் இயற்கைக்குணமாகிய அன்புமயமாய்த்திகழும். ஆகவே, மனிதன் பிற ஜீவர்க ளிடம் அன்பு செலுத்தி, அதனால் தன் ஆன்மாவை அன் புருவாக்கி அன்புருவாகிய இறைவனை அடையவேண்டிய வனாகிறான். எல்லாச் சீவர்களையும் அன்புடன் நோக்கி அவைகளிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு முன், ஒரு ஆன்மா மற்றொரு ஆன்மாவினிடம் பூரண அன்பு செலுத்த வேண் டுவது அவசியமாகிறது. இத்தகைய அன்புரிமை எல்லா வகையினும் ஒப்புமை பெற்ற ஒரு நல்மகனுக்குள்ளும்

தலை மகளுக்குள்ளும் மிகுந்து தோன்றுவதால் இவர்களுடைய அன்பின் திறம் விசேடமுடையதாகிறது. ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முள் ஒத்த மனத்துடன் செலுத்தி வரும் அன்பானது முதிர முதிர, மற்றவர்களிடத்திலும் அன்பு பாராட்டும் நிலைமை அவர்களுக்கு உண்டாகிறது. முதலில் வரையறைக்குட்பட்டிருந்த அன்புரிமை, நாளடைவில் விரிந்து வியாபக முறுகின்றது. இறைவனுடைய சொரூபம் வியாபக அன்புருவாதலால், அத்தகைய அன்புருவத்தை ஆன்மா அடையும்போது அது இறைவனையே அடைந்ததாகிறது. ஆகவே இறைவனுடைய சேர்க்கையாகிய பேரின்பப் பெருஞ் சுகத்தை அடைவதற்கு, ஒரு காதலனும் காதலியும் பாராட்டும் அன்புரிமையும் அவர்களுடைய சேர்க்கையாகிய சிற்றின்பச் சிறு சுகமும் ஒரு சாதனமாய் இருத்தலால், ஆண் பெண்களுக்குள் ஏற்படும் அன்புரிமை மிக பரிசுத்தமானதாகவும் சிறந்ததாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்த அன்புரிமையே "காதல்" என்று புகழ்ந்து பாராட்டப்படுகிறது. உண்மையான காதலனுக்குள்ளும் காதலிக்குள்ளும எத்தகைய வேற்றுமையும் காணப்படமாட்டாது. அவர்கள் இரண்டு உடலில் வசிக்கும் ஒரே உயிர்போன்றவர்கள். உடம்பும் உயிரால் உணரப்படும். உயிரின் இச்சைவழி உடல் இயக்கப்படும் ஒன்றுக்கொன்று பேதந் தோன்றுவாறு உடம்பும் உயிரும் ஒன்றேயாய் நிற்றல் போல், உண்மை அன்பு பாராட்டும் காதலனும் காதலியும் எல்லா விஷயங்களிலும எக்காலத்தும் ஒரே மனத்துடன் விளங்குவார்கள். இவ்விதம் பாராட்டப்படும் அன்பே,—அதாவது ஒருவனும் ஒருத்தியும் என்றும் ஒரே தன்மையாய் அன்பைத்தவிர வேறு காரணங் கருதி நேசியாது அன்பிற்காகவே அன்பு செலுத்தும் அன்பே,—பரிசுத்தமான உண்மைக் காதலாம்; அதுவே

தியனுக 1898-ம் வருஷத்தில் அமர்ந்தேன். நான் மிக இளம்பருவத்தினனுயினும் வைத்தியத் தொழிலில் எனக்குச் சொற்பமான அனுபவமும் அதிகமான கைராசியும் உண்டாதலால், தென் ஜில்லாக்களில் எனக்கு மிகுந்த செல்வாக்கும் மதிப்பும் உண்டென்பதை என்னுடைய விரோதிகளும் மறுக்கமுடியாது. ஸ்காத்லாந்து தேசத்திலுள்ள எடிம்பரோ நகரிலும், பிரான்ஸ் தேசத்தின் தலைநகராகிய பாரிஸ் பட்டணத்திலுமுள்ள பிரக்யாதிபெற்ற வைத்திய வித்தியாசாலைகளில் படித்துப் பரீட்சையில்தேறி உயர்தரப்பட்டங்களை நான் பெற்றிருந்தபடியால், ஆங்கில வைத்தியர்கள் கூட என்னைப் புகழ்ந்து பாராட்டுவார்கள். உண்மையைக் கூறுமிடத்து; வைத்தியதொழிலில் எனக்கு நல்ல ஞானமுண்டு; பிரக்யாதியுமுண்டு.

வைத்திய கலாசாலைகளில் என்னுடைய படிப்பு முடிந்தவுடன், சென்னை நகரில் ஒரு வைத்தியசாலை ஸ்தாபித்துத் தொழில் புரிவதற்கு நான் ஆதியில் நிர்மானித்திருந்தேன். அனுல் மனிதன் தான் நினைப்பது போல் ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கு முயலும்போது, அம்முயற்சியைப் பயனற்றதாகச்செய்து, வேறு வகையில் அவனை அவனறியாமலே முயலும்படி செய்கின்ற "விதிவலி" என்பது ஒன்று தனியாக இருக்கிறதன்றோ; அந்த விதியானது முதலிற் செய்யப்பட்ட என்னுடைய தீர்மானத்தை அடியோடு மாற்றி விட்டது. அத்தகைய மாறுதல் ஏற்படுவதற்குச் சாதகமான எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்றும் நிகழ்ந்தது. அதாவது, திரிசிரபுரத்திற்கு என்னுடைய சொந்த விஷயம் ஒன்றைக் குறித்துப் போக நேர்ந்தபோது, அங்குள்ள ஒரு சத்திரத்தில் வயோதிகர் ஒருவர் நோயினுல் வருந்திக் கூக்குரலிடும் சப்தம் என்னுடைய காதில் விழுந்தது. நான் உடனே அந்தச் சத்திரத்திற்

குச் சென்று நோயாளியைப் பார்த்தேன். அவர் ஒரு பிரயாணியைப்போல் காணப்பட்டார். அவருக்கு வயது அறுபதாம் வருஷத்தின் அப்புறம் இருக்குமென்றே யாரும் சொல்லுவார்கள். அவர் முடக்குவாதத்தினால் பெரிதும் பிரலாபித்துக்கொண்டிருந்தார். நான் அந்தச் சத்திரத்திலேயே சுமார் ஒரு வாரம் வரையில் தங்கியிருந்து அவருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனும் ஊக்கத்துடனும் செய்துவந்தேன். இறுதியில் அவர் பூரணகுணமடைந்தார். அவரைப் பற்றிப் பிறகு விசாரித்தபோது திருச்சியில் பிரக்யாதி பெற்ற ஒரு வைத்தியர் என்றும், அவருடைய பெயர் சிவப்பிரகாசம் என்றும் நான் அறியலானேன். அவருக்கு உற்றாருமில்லை; உறவினருமில்லை—"இந்த உலகத்தில் அவருக்குத் துணை அவர்தான்" என்று சொல்லும்படியான நிலைமையில் அவர் இருந்தார். ஆனால், வைத்தியத்தொழிலினால் சம்பாதித்த பெரும பொருள்,—சுமார் இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்குமேல,—அவர் வசமிருந்தது. அவருக்கு என்னிடம் மிகுந்த அன்பு எக்காரணம்பற்றியோ ஏற்பட்டுவிட்டது. அவருடைய ஆஸ்தியை எனக்கே உரிமையாக்கிவிடுவதாகவும், அவருடைய வீட்டிலேயே என்னை இருக்கும்படியாகவும் அவர் கூறி, என்னைக் கட்டாயப்படுத்தினர். ஆகவே திருச்சிராப்பள்ளியிலேயே நான் வசிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது.

சிவப்பிரகாசம் வைத்தியத்தொழிலில் நீண்ட அனுபவம் உடையவராதலால், அனுபவஞானம் இல்லாமல் வெறும் நூலறிவு மாத்திரம் வாய்க்கப்பட்ட எனக்கு அவருடைய கூட்டுறவு பெரும்பயனை விளைவித்தது. இதற்கு முன் அறியாத பல நூதன வைத்திய முறைகளையும் மருந்துவகைகளையும் சிகிச்சை நுட்பங்களையும் நான்

அவரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன். தாம் வழக்கமாக வைத்தியம் பார்க்கும் பெருங் குடும்பங்களில், வைத்தியம் பார்க்க நேரிடும்போது, சிவப்பிரகாசம் என்னையே அனுப்புவார். இதனால் பெரிய தனவந்தர்களின் சிநேகமும் எனக்கு வாய்த்தது.

ஏற்கனவே அளவுக்கு அதிகமாய் உலகத்தில் பரவியிருக்கும் தொழில்கள், வக்கீல் தொழிலும், வைத்தியத் தொழிலுமே என்பதை யாவரும் அறிவார்கள். மிகக் குறைந்த ஜனத்தொகையுள்ள சிறிய பட்டணத்திலும் சுமார் நாற்பது ஐம்பது வக்கீல்களையும், பத்துப் பன்னிரண்டு வைத்திய சாலைகளையும், இருபது முப்பது வைத்தியர்களையும் இக்காலத்தில் நாம் பெரும்பாலும் பார்க்கிறோம். வக்கீல்கள் அதிகமாக அதிகமாக வியாச்சியங்கள் அதிகமாவதும், வைத்தியசாலைகள் பெருகப் பெருக வியாதியஸ்தர்கள் பெருகுவதும், வைத்தியர்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்கப் புதிது புதிதான வியாதிகள் தோன்றுவதும், உண்மை என்பதை உலகானுபவமறிந்த எவர்தான் மறுப்பார்?

ஆகவே, காப்பிஹோட்டல்கள் ஊர்களில் மலிந்து காணப்படுதல் போல், வைத்திய சாலைகளும் வைத்தியர்களும் மலிந்து காணப்படும இக்காலத்தில்,—அதிலும் திருச்சிராப்பள்ளியைப் போன்ற ஜன நெருக்கமும் நோய்ப் பெருக்கமும் கொண்ட இடத்தில்,—அதே தொழிலில் பிரவேசித்துள்ள எனக்கு எதிர்பாராத விதமாகப் பெரும் பொருளும் வியாபகமான தொழிலும், தக்க வருவாயும் கிடைத்தால், நான் மனமகிழ்தல் ஒரு வியப்பாமோ? ஆகாது. ஏனெனில், என்னைப்போன்ற இளம்பருவத்தினர்க்கு இத்தகைய பேரதிர்ஷ்டம உண்டாவது,— பெரும்பகுதி துன்பத்திற்கும் சிறுபகுதி நிலையற்ற இன்பத்

திற்கும் இடமாயுள்ள இந்நிலவுலகத்தில்,—சாதாரணமாக நிகழக் கூடிய சம்பவமன்று. இத்தகைய உன்னத நிலைமை எனக்கு வாய்ந்த இந்த வருஷங்கள் கழிந்தவுடன் சிவப்பிரகாசம் தேசயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டு விட்டார். சிறிது காலம் வரையில் அவருக்கும் எனக்கும் கடிதப் போக்கு வரவு இருந்தது. பிறகு அவரிடமிருந்து கடிதம் வருவது நின்றேபோயிற்று.

என்னைவிட்டுப் பிரிவதற்குப் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர் தான், முதலிற் சொல்லப்பட்ட "காதல் விஷயமாய்" யிருந்த உற்சாகத்துடனும் சாமர்த்தியத்துடனும் சிவப்பிரகாசம் மிக விரிவாகப் பிரஸ்தாபித்தார். அவருடைய விரிந்த பிரஸ்தாபத்திற்கு நான் அளித்த பதில் மோன விரதமும் அலட்சிய நோக்கமுமேயாகும். அவர் எனக்குச் செய்த பேருதவியும், இயல்பாகவே கௌரவமும் கண்ணியமும் வாய்ந்த ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்ததினால் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த இயல்பும் வைத்தியர்களுக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டிய முகமலர்ச்சி, சாந்தநோக்கம், இனிய மொழியாதிய இவைகள் இயல்பாகவே என்னிடம் அமைந்திருந்தமையும், ஜனோபகாரமான பொது விஷயங்களில் நான் கொண்டிருந்த ஊக்கமும், இவை எல்லாவற்றையும் விடக்கடைசியாய்,—ஆனால் முதன்மை பெற்றதாய்,—"திறமையும் கைராசியுமுடைய வைத்தியர்" என்று வலியாரும் எளியாரும் ஒருங்கு புகழ்வதால் எனக்குண்டான கீர்த்தியும் ஒன்று சேர்ந்து திரிசிரபுரத்திலும் ஏனைய தமிழ் ஜில்லாக்களிலும் என்னுடைய மதிப்பையும் கௌரவத்தையும் நிலைநாட்டி விட்டன;

ஆனால், திரிசிரபுரத்திலேயே எனக்குப் போட்டியாக வைத்தியம் செய்து வந்த வைத்தியர் ஒருவர் இருந்தார்.

பவைபோன்ற சிலவார்த்தைகள் தெரிந்தவுடன் நூல்கள் எழுத ஆரம்பித்தும் நாவல்கள் எழுத முன்வந்தும் "ஆம்பல் முகம்" "மதிவாய்" என்று பிறழப் பிரயோகித்துப் பாஷைக்குக் கேடுசூழ்வதோடு அமையாது, தங்களுக்குத் தாங்களே ஆரவாரமான பட்டங்களைச் சூடிக்கொண்டு மனமகிழும் போலிவேடதாரிகள் பலர் இக்காலத்தில் இருக்கின்றார்களன்றோ? இவர்களுடைய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்தான் வைத்தியம் குலாம காதிறு என்பவர்.

சிவப்பிரகாசத்துடன் இருந்தபோதும், அவர் தேச யாத்திரை சென்ற பின்பு ஆறுமாதமும் நான், ஏற்கனவே எந்தக்கட்டிடத்தில் அவர் வைத்தியசாலை ஸ்தாபித்திருந்தாரோ, அந்தக் கட்டிடத்திலேயே வசித்து வந்தேன். ஆனால் இதற்குள் என்னுடைய பிரக்யாதி எங்கும் பரவி விட்டபடியால், நோயாளிகள் சிகிச்சைக்காகப் பிரதிதினமும் நூற்றுக்கணக்காய் வர ஆரம்பித்தார்கள். ஆதலால் நகருக்கு நடுவே பஹிரங்கமான இடத்திலிருக்கக்கூடியதும் விசாலமுடையதுமான வேறொரு கட்டிடத்திற்கு நான் குடிபோகும்படியாய் நேர்ந்தது. இவ்விஷயமாய் நான் பலரிடம் சொல்லியிருந்தேன்.

ஒருநாள் வேதவதி என்னும் வயது முதிர்ந்த கன்னிகாஸ்திரீ என்னிடம் வந்து "வைத்தியரே! ஒரு மாளிகை காலியாயிருக்கிறது. அதை நீங்கள் நேரில்வந்து பாருங்கள்," என்று கூறினாள்.

உடனே நான் அவளுடன் சென்று அந்த மாளிகையைப் பார்த்தேன். அது ஒரு பெரிய அரண்மனைபோல் இருந்தது.

நான் வேதவதியை நோக்கி "அம்மா! இந்த வீடு மிக அழகாயும் வசதியாயுமே இருக்கிறது. ஆனால், எனக்கோ இன்னம் விவாகம் ஆகவில்லை; எனக்குரிய உள்

டும் ஆக்ஞைக்குப் பயந்தும் நடப்பவனென்றால், மற்றவர்களைப் பற்றிக் கூறுவானேன் ?

நான் எவ்விஷயத்திலும் சுதந்தரமும் சுயேச்சையும் பாராட்டுவதில் விருப்பமுடையவன். பிறருக்கு அடங்கி நடப்பது என்னுடைய சுபாவமன்று. மோஹனாங்கி தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு நான் நடக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாள். ஆனால் நானோ அவளை என்னுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்த முயன்றேன். இதனால் எங்கள் இருவருக்குள்ளும் ஒருவகையான விரோதபாவம் ஏற்பட்டது. ஆனால் மோஹனாங்கி மிகுந்த செல்வாக்குடையவளாதலாலும், பிறரைத் தன் விருப்பப்படி நடக்குமாறு செய்வதில் சாமர்த்திய முடையவளாதலாலும், என்னிடம் இனிவைத்தியம் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாதென்றும், குலாம்காதிறு விடமே எல்லோரும் வைத்தியம செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும ஜனங்களுக்குப் போதித்து அவர்களைத் தன் வழியில் திருப்பி விட்டாள். இதனால் என்னுடைய தொழிலுக்குப் போட்டியாகத் தொழில் நடத்தும் மகமதிய வைத்தியருக்கு அதிகமான வருவாயும், மிகுதியான புகழும் உண்டாகத் தலைப்பட்டன. ஆனால், குலாம்காதிறுவின் வெற்றியினால் எனக்கு வருத்தமாவது பொறாமையாவது உண்டாகவில்லை. அவருடைய தொழில் விருத்தியால் என்னுடைய தொழிலுக்கு இடையூறாவது, என்னுடைய புகழுக்குப் பங்கமாவது உண்மையில் விளையவில்லை. வைத்திய சாஸ்திர விஷயத்தில் அவருடைய கொள்கைகள் என்னுடைய கொள்கைகளுடன் பெரிதும் மாறுபட்டன. மத விஷயத்திலும், தத்துவ சாஸ்திர விஷயத்திலும் இவ்விதமே அபிப்பிராயபேதம் எங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்தது.

குலாம்காதிறு "கடவுள் ஒருவர் உண்டு" என்று

கொள்ளும் ஆஸ்திக சமயத்தினராவர். நானோ "கடவுள் இல்லை" என்று வாதிக்கும் நாஸ்திக மதத்தினன். "நமக்கு வாய்த்துள்ள அறிவு இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலக இயற்கையும் பற்றியது தான். இயற்கையின் போதனையி லிருந்து நாம் ஆலோசனைசெய்து யுக்திக்கும் அனுவத்திற் கும் இயைந்த முடிவுக்கு வருவதே தத்துவசாஸ்திரம்" என்பது என்னுடைய கொள்கையாகும். "மதம்" என் பது, மூடத்தனமான நம்பிக்கைக்கு ஏற்ற விஷயமே யன்றி தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்ற விஷயமன்று என்பது என்னுடைய சித்தாந்தமாகும். சரீரம், மனம், ஆன்மா ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் நெருங்கி சம்பந்தம் உண் டென்பது குலாம காதிறுவின் கொள்கையாகும். "மனம்" என்னும் வார்த்தையும் "ஆன்மா" என்னும் சொல்லும் எனக்கு ஏற்ற பதங்களல்ல. காணப்படுகின்ற உலகம் காணப்படுகின்ற சரீரமாகிய இவை இரண்டுமே உண்மை. மற்றவை உண்மையல்ல" என்பது என்னுடைய தேர்ந்த அபிப்பிராயம்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

வசந்தகால சந்திரன்

"ஆரமு மாரச் சேறு மரும்பணி நீரும் பூவு
மீரவெண் மதிநி லாவு மின்னிளந் தென்றற் காலு
மோருயி ரிரண்டு மெய்யா யுருகுவா ருருகும் வண்ண
மாரனை மகுடஞ் சூட்ட வந்தது வசந்த காலம்."

[—வில்லி பாரதம்.

இவ்வுலகத்தில் மனிதர்களுக்கு வாழ்வு சிலகாலம், தாழ்வு சிலகாலம் என்னும் உண்மையையறிவிக்கப் புகுந்தவன்போல், சூரியன் காலையிலிருந்து நண்பகல் வரையும் கீழ்த்திசையிலிருந்து மேலேறியும் அதன் பின் ஆகாயத்தின் உச்சியிலிருந்து மேற்றிசை நோக்கிக் கீழிறங்கியும் பையப் பையச் சென்று இறுதியில் மேலச் சமுத்திரத்தில் மறைந்தான். வெண்மதியாகிய இளமங்கை ஆதித்தனின் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் நிலமகளுக்குத் தேறுதல் கூறப் புறப்பட்டவளைப்போல, உடுக்கணங்களாகிய தோழியருடன் ஆகாயத்தில் தோன்றினாள்; அவளுடைய அழகிய தோற்றத்தாலும் அவளுடைய புன்முறுவலாகிய நிலவொளியாலும் பார்மகள் துயரவிருள் நீங்கி, வசீகரத்துடனும் உற்சாகத்துடனும், பொலிந்தாள். பொதியமலைத் தென்றல் நறுமணம் பொதிந்த இளங்காற்றைக் கொண்டு பூமாதேவியின் ஆயாசத்தைத் தீர்த்தது. குளிர்ச்சியான பச்சிலைகளை நெருங்கக் கொண்ட வான்தோய் மரங்கள் தலையசைத்துத் தண்மதியை வரவேற்றன. மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா, செவந்தி

யாதி நறுமலர்கள் செடிகளில் நிறைந்தும் மலர்ந்தும் காணப்பட்டமை கட்புலனுக்கு இன்பத்தையும், அவற்றின் சுகந்தம் மணமறியும் இந்திரியத்திற்குச் சுகத்தையும் கொடுத்தன. மணிக்கூண்டில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கடிகாரம் ஏழுமணி அடித்தது. பழங்களையும், காய்கறிகளையும், புஷ்ப வகைகளையும் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள கிராமங்களிருந்து கொண்டுவந்து விற்பனைசெய்த அங்காடிக்காரிகள், நகரிலிருந்து மீண்டும் புறப்பட்டுத் தங்கள் தங்கள் கிராமங்களை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சந்திரனுடைய கதிர்கள் பாய்வதால் உருக்கிவார்த்த வெள்ளியைப்போல் தோன்றிய காவிரியாற்று ஜலம், அமைதியுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வேத வழிப்பட்ட அந்தணர்கள் காவிரியாற்றில் தங்கள் மாலைக்கடனை மகிழ்வுடன் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அன்று திருசிரபுரம் ஒருவகையான வசீகரத்தோற்றத்துடனேயே விளங்கிற்று.

குலாம்காதிறுக்கு மோஹனாங்கியின் உதவியால், வைத்தியத் தொழில் பிரபலமானவுடன்; அவர் அந்தக் கீர்த்தியுடன் திருப்தியடைய மனமற்றவராய் உலகை
வேறு வழிக [illegible] வாரம்பித்தார். மனிதர்களில்
பெரும்பாலா [illegible] ந பல தெய்வீக சக்திகளும்,
அமானுஷிகப [illegible] நம் தமக்கு இருப்பதாக உல
கத்தாருக்குச் [illegible] னதோடுமட்டும அமையாது.
ஜனங்களிற் [illegible] ர கம்பும்படியும் செய்தார்
மனோவசியம். [illegible] யாகப்பார்வை, பிரமஞானம்
தொலைவினு [illegible] இவைபோன்ற பல பதங்
களைப் பிரயோ [illegible] ரங்கத்தில் பேசுவது குலா
காதிறுவின் [illegible]

"மனித [illegible] று பதார்த்தங்கள் பொருக்
யிருக்கின்றன [illegible] :—(1) கட்புலனுக்குத் தோ

றுவதும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாதிய பஞ்சேந்திரியங்களை யுடையதுமான சரீரம் (2) இச்சரீரத்தின் வழியாய்ப் புறப்பொருள்களையும் அகப்பொருள்களையும் அறியும் மனம். (3) சரீரத்தையும் மனத்தையும் இயக்கி அவைகளை அடக்கியாளுகின்ற ஆன்மா. இந்த மூன்றினுள் சரீரம் பருப்பொருளான சடப்பொருளாதலாலும், மனம் இயக்கினாலன்றி அது தானே இயங்காதாதலாலும் அது அவ்வளவு பயனுடையதன்று. மனம் என்பது சடவஸ்துவேயாயினும் அது சரீரத்தைப்போல் கட்புலனுக்குத் தோன்றும பருப்பொருளா யில்லாமல் நுட்பமும் வியாபகமும்வாய்ந்த அற்புதமான சக்தியாக இருப்பதால் அதன் அருமை பெருமை அளப்பரும் தரத்தனவல்ல. இந்த மனம் அகமனம், புறமனம் என்று இருவகைப்படும். மனிதர்களின் உறக்க நிலையிலும், கனவு நிலையிலும பஞ்சேந்திரியங்களின் உதவியின்றி புறம்பே நிகழும நிகழ்ச்சிகளை அறிவது அகமனம் என்று பெயர்பெறும். சாக்கிராவஸ்தையில் பஞ்சேந்திரியங்களின் துணைகொண்டு வெளிப்பிரபஞ்சத்தை அறிவது புறமனம் என்று சொல்லப்படும்.

புறமனம் என்று சொல்லப்ப ... ததிற்கு மூளை
யின் உதவி இன்றியமையாத ... ம். அகமனம்
என்று சொல்லப்படும் சூ ... ற்கு மூளையின்
உதவிவேண்டுவதில்லை. சூக் ... ாதும் விழிப்பு
நிலையிலேயே இருக்கும். ... ாதச் சூக்கும
மனோசக்தியை மனிதர்க ... சய்யவேண்டும்.
இந்த மனத்தின் உதவியை ... தர்கள் சாதிக்க
முடியாத பல அரிய கா ... சய்து முடித்தல்
கூடும். ஒவ்வொரு மனித ... வகையான வசீ
கர சக்தி இருக்கின்றது. ... ம் குறைநதும்,
சிலரிடம் மிகுந்தும் தோன் ... டைய பார்வையி

விருந்தும், கை விரல்களின் நுனிகளிலிருந்தும் கட்புல னுக்குத் தோன்றாத மின்சார சக்தியைப்போன்ற ஒரு வகையான சக்தி வெளிப் பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. மனிதன் தன்னுடைய மனோசக்தியில் பூரண நம்பிக்கை யுடனும் தான் மேற்கொள்ளும் காரியத்தை எவ்விதத் திலும் சாதித்து விடலாம் என்னும் உறுதியான எண்ணத் துடனும் இருந்தால், அவன் எத்தகைய காரியங்களையும் நிறைவேற்றுதல் கூடும். நோயாளிகளைக் கண்ணினால் பார்ப்பதினாலும், அவருடைய சரீரத்தை மேலிருந்து கீழ் நோக்கிக் கையால் தடவி விரல் நுனிகளை உதறுவதினா லும், சில மந்திரங்களை ஜெபிப்பதினாலும் நாம் வியாதியை நீக்குதல் கூடும். இந்தச் சக்தியைக் கொண்டு பேய் முத லிய துஷ்ட ஆவேசம் பிடித்திருப்பவர்களைக் குணமாக்க லாம். தூரதேசத்தில் நிகழும் சம்பவங்களை அறியவும், தொலைவில் உள்ள ஒருவர் நினைப்பதை அறியவும், தூர தேசத்திலிருப்பவர்களுடன் சம்பாஷணை புரியவும், இறந்துபோனவர்களுடன் உரையாடவும், இறந்துபோன வர்களைச் சூட்சும சரீரத்தில் பார்க்கவும் இன்னும் இவை போன்ற பல அற்புதமான செய்கைகளைச் செய்யவும் இந்த மனோசக்தி ஆற்றல் வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. இந்த மனோசக்தியை விருத்திசெய்வதற்கு உரிய வழி தளராத பழக்கத்தினால் மனத்தை ஒரே நிலையில் குவியும்படி செய்த லேயாகும். ஆன்மா என்பது இச்சா ஞானக்கிரியா சக்தி களையுடையதும், அருவமானதும், ஏகதேசவியாபகமுடை யதும், இறைவனுடைய அருட் பிரகாசத்திற்கு உரிமை யுடையதுமான சேதன சித்துப் பொருளாகும். மனத்தை விட ஆன்மா மிகுந்த ஆற்றலும் அருமையும் வாய்ந்தது. சரீரம் இயங்குவதற்கு மனத்தின் உதவியும் மனம் இயங்கு வதற்கு ஆன்மாவின் உதவியும் வேண்டப்படுவதால் இம்

ஒன்றுக் கொன்று நெருங்கிய சம்பந்த முடை
ன்று குலாம்காதிறு அன்றிரவு ஓரிடத்தில உபக்
செய்துவிட்டுத் தம் வீட்டுக்குச்சென்றார்.
ருடைய உபந்நியாசத்தைக் கேட்பதற்கு நான்
நந்தேனாயினும், இவர் சொல்லிய விஷயங்கள்
ம் பொருத்தமற்றவைகளாகவே எனக்குத்
ன. இவருடைய உபந்நியாசத்தைக் கண்டனம்
மறுநாள் பேசுகிறதென்னும் தீர்மானத்துடன்
்டுக்குச் சென்றேன். அப்போது, மணி ஒன்
பது இருக்கும். நான் போஜனம் செய்துவிட்டு மஞ்சத்
திற் படுத்து உறங்கலானேன். அயர்ந்த நித்திரையில்
நான் ஆழ்ந்திருந்தபோது, வீட்டின் தெருவாயிற் கதவை
யாரோ தட்டுவதுபோன்ற ஒரு சப்தம என்னுடைய
காதில் விழுந்தது. உடனே திடுக்கிட்டு விழித்துக்
கொண்டு, எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தேன்; கையில்
ஒரு மெழுகுவர்த்தி விளக்குடன் வேதவதி நின்றாள்.
அவள் வந்தபோது மணி இரண்டுக்குமேல் இருக்கும.
அவளைக் கண்டவுடன் நான், நடுநிசியில் அவள் தனித்து
வந்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும் அச்சமும் ஒருங்கு
கொண்டவனாய், "வேதவதீ! இந்நேரத்தில் நீ தனித்து
வரக் காரணம் யாது?" என்று வினவினேன்.

"ஆத்மநாதரே! நான் அவசரகாரியமாய் உம்மிடம்
வந்தேன்," என்று வேதவதி சொல்லிக்கொண்டே 'இன்
னமும் நான் தனியாக இருப்பது அவளுடைய குற்ற
மன்று' என்பதை நான் அறிந்துகொள்ளும் விதமாய் ஒரு
கடைக்கண் பார்வையை என்மீது செலுத்தினாள்.

"அவசரகாரியமா? என்ன சங்கதி? விவரமாய்ச்
சொல்" என்று நான் பரபரப்புடன் கேட்டேன்.

"வைத்தியரே! குலாம்காதிறு மாளுவஸ்தையி

விருக்கிறார். அவர் உம்முடைய விரோதியாயிருந்தபோதி னும், இச்சமயம் நீரே அவரைக் காத்தல் வேண்டும். நன் றாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், திடீரென்று ஏதோ ஒரு வகை மயக்கத்தினால் சாய்ந்துவிட்டார். உடம்பு சில் லென்று குளிர்ந்துவிட்டது. பேச்சுமில்லை; மூச்சுமில்லை; நீர் தான் சிகிச்சை செய்து அவரைக் காத்தல் வேண்டும். ஆதலால் தயைசெய்து என்னுடன் இப்போதே தாமதியா மல் வாரும்;" என்று வேதவதி பரிதாபத்தோடு கூறி னாள்.

விரோதியேயாயினும், ஆபத்துக்காலததில் உதவி செய்யவேண்டியது கடமை என்று நினைத்து நான் வேத வதியுடன் குலாமகாதிறுவின் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

குலாம்காதிறு படுத்திருந்த அறைக்குள் சென்று அவரையும் அந்த அறையையும் சுற்றி ஒருமுறை பார்த்த வுடனேயே, என்னுடைய சிகிச்சை பயன்படாதென் பதை நான் இனிதறிந்துகொண்டேன். சுமார் ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பு தன்னுடைய அருமை மனைவியை இழந்து, அவளுடைய மரணத்தால் அதுமுதல் மிக வருந் தியவரும் அந்த மரணத்தை இப்போது தாம் அடையும் நிலைமையில் படுக்கையில் கிடப்பவருமான நோயாளியைச் சுற்றி, அவருடைய புத்திரர்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருந் தார்கள். மூத்த புத்திரனுக்குச் சுமார் பதினைந்து வய திருக்கும். கடைசிப் புத்திரனுக்குச் சுமார் நான்குவய திருக்கும். சுமார் ஏழுவயதுள்ள ஒரு பெண் நோயாளி யின் கழுத்தைத் தழுவியபடியும் தன் முகத்தை அவர் மார்பின் மீது சாய்த்தபடியும் வாய்விட்டு அழுதுகொண் டிருந்தாள். இந்தப்பெண் நோயாளியுடைய புத்திரியே யாவாள். என்னைக்கண்டவுடன், தம்மைச்சுற்றியிருந்தவர் களை அப்புறம்போகும்படி நோயாளி கையினாற் சைக்கினை

செய்தார். எல்லோரும் அந்த அறையைவிட்டுவெளியே, மிகுந்தவருத்தத்துடனும் அமைதியுடனும் சென்றார்கள். ஆனால் அந்தப்பெண் மாத்திரம் வாய்விட்டு அலறிக் கொண்டே வெளியே சென்றாள். அந்தப்பரிதாபமான காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு என்மனம் சிறிதும் சகிக்க வில்லை. குலாம்காதிறு என்னுடைய கையைப்பிடித்துக் கொண்டு ஏதோ சொல்லமுயன்றார். ஆனால் முதலில் அவரால்பேசமுடியவில்லை. பிறகு திடீரென்று ஏதோ ஒரு வகையான சக்தியால் உந்தப்பட்டுப் புதிய பலம்பெற்ற வரைப்போல் பேச ஆரம்பித்து "ஆத்மநாதரே! மோஹனாங்கியே உம்மை வேதவதி மூலமாய் இங்கு வர வழைத்தாள். உம்மிடம் சிகிச்சை செய்து கொள்ளுவதற்காக உம்மை நான் இங்கு அழைத்துவரச்சொல்லவில்லை. ஆனால்,—" என்று கூறினார்.

"ஆனால், என்னை எதற்காக இங்குவரவழைத்தீர்?" என்று நான் இடைமறித்துக்கேட்டேன்.

"எதற்காகவா! நீர் செய்துள்ள கொடிய வேலையை உம்மிடம் அறிவிப்பதற்காகவே நான் உம்மை இங்குவர வழைத்தேன். என்னுடைய வாழ்நாளை நீர் அநியாயமாகக் கெடுத்து விட்டீர். எந்தச்சமயத்தில் என்னுடைய வாழ் நாள் என் புத்திரர்களுக்கு அவசியமாய் வேண்டப்படுகி றதோ, எந்தச்சமயத்தில் என்னுடைய வாழ்நாள் மனிதசமூகத்திற்குமிகவும் பயன்படக்கூடியதோ, அந்தச்சமயத் தில் நீர் அதை அழித்து விட்டீர். இன்னும் சில வருஷங் களுக்கு மாத்திரம் நான் ஜீவித்திருக்கக்கூடுமானால், அக் காலத்திற்குள் என்னுடைய குழந்தைகள் தகுந்த பருவத்தை அடைந்து தங்களைத்தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள் ளும் படியான நிலைமைக்கு வந்துவிடுவார்கள். அவர்களைப் பற்றிய கவலை சிறிதுமின்றி நான் இறத்தல் கூடும். ஆனல்

இப்போதோ அவர்களை நான் அநாதைகளாயும் புகலற்றவர்களாயும் விட்டுச்செல்ல வேண்டியவனு யிருக்கிறேன். உம்முடைய மருந்தினுல் குணமடையாமல் துன்புற்ற எண்ணிறந்த நோயாளிகள் என்னுடைய சிகிச்சையினுல் குணமடைந்து என்னை வாழ்த்தினுர்கள். அவர்களுக்கும் நான் இனிப் பயன்படப்போவதில்லை. நான் மனேவசியத்தாலும் யோகக் காட்சியாலும் வியாதியஸ்தர்களைக் குணப்படுத்தினுல் 'மனேபாவனையின் பலன்' என்று கூறி என்னை ஏளனஞ் செய்தீர். எதுவாயிருந்தால் என்ன? சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்து புதிதான உண்மையைக் கண்டு பிடிப்பதாயும் நூதன மருந்து வகைகளை உண்டாக்குவதாயும் கூறி, நோயாளிகளை இன்னும் அதிகமான துன்பத்திற்கு உட்படுத்துவதைவிட, நான் மருந்தில்லாமலே அவர்களைச் சொஸ்தப்படுத்துவது சிறந்ததன்ருே? வீணுகப்பாசாங்கு செய்பவரே! உம்முடைய புத்திக்குப் புலப்படாமலும் அறிவுக்கு எட்டாமலும் ஏதாவதொரு அதிசயசம்பவம் நிகழ்ந்தால், 'அச்சம்பவம் நம்பத் தகுந்ததன்று; அச்சம்பவம் இயற்கைக்கு விரோதமானது' என்று கூறுகிறீர். முற்றறிவும் முடிவிலாற்றலுமுடைய முழுமுதற் கடவுளின் அற்புதச்செயலை அறிவதற்கு உமக்கு வன்மை உண்டா? ஆ! என் கண்முன் தூய்மையான வெண்புகைபோல் ஒன்றுசேரும் அவ்வுருவத்தை—" என்று குலாம்காதிறு மிகுந்த வேகத்துடனும் ஆத்திரத்துடனும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவருடைய பேச்சுநின்றுவிட்டது. அவரைக்கூர்ந்து கவனித்தபோது, அவர் இறந்துபோனுர் என்பதை நான் அறிந்தேன். சிறிது நேரம் அங்கிருந்துவிட்டு நான் என் வீட்டிற்குத் திரும்பினேன்.

குலாம்காதிறு என்னை இவ்விதம் நிந்தித்துப் பேசிய

தற்குக் காரணம் யாதென நான் வீட்டிற்குச் சென்றபிறகு ஆலோசித்துப்பார்த்தேன். முதலில் காரணம் கண்டு பிடிக்க நான் அசக்தனானேன். உண்மையில் நான் அவருக்கு எத்தகைய தீங்கும் இழைக்கவில்லை. அவர் ஆஸ்திக மதத்தினரானபடியால் தம்முடைய கொள்கையை அவர் ஜனங்களுக்குப் போதித்தார். நான் நாஸ்திக மதத்தினனாதலால், என்னுடைய கொள்கைகளை நான் ஜனங்களுக்குப் போதித்தேன். அவர் மகம்மதியரானதால், இந்துக்களுக்கு அவருடைய வார்த்தையில் அதிகமான நம்பிக்கை இல்லை. நான் இந்து குடும்பத்தில் உதித்தவனாதலால், என்னுடைய வார்த்தைகளில ஜனங்களுக்கு அதிகமான நம்பிக்கை இருந்தது. தவிர அவர் போதித்த போதனையைவிட என்னுடைய வார்த்தைகளில் ஜனங்களுக்கு அதிகமான நம்பிக்கை இருந்தது. தவிர அவருடைய போதனையை நம்புவதைவிட என்னுடைய போதனையை நம்புவது ஜனங்களுக்குச் சுலபமாயிருந்தது. மேலும், திருச்சியில் மகமதியர்களைவிட இந்துக்கள அதிகமாயிருந்தார்கள்; இருக்கிறார்கள். ஆகவே, நாளடைவில் திருச்சி வாசிகளுள் பெரும்பாலர் என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தார்கள். இதனால் குலாமகாதிருவுக்கு மதிப்பும் செல்வாக்கும் குறையத் தலைப்பட்டன. தவிர, மகம்மதியர்கள் இயல்பாகவே முரட்டுத்தனமும் இந்துக்களை அலட்சியமாய் நினைக்கிற சுபாவமும உடையவர்கள் என்பது என்னுடைய கொள்கை யாதலால், இவ்விரு வகுப்பாருக்குள்ளும் வேற்றுமை யுண்டாக்கும்படியாக நான் உபந்நியசிப்பது வழக்கம். இதனால் பொது ஜனங்களுககுக் குலாம்காதிரிடம்,—பொதுவாகவே மகம்மதியரிடம்,—ஒருவகையான வெறுப்புண்டானது. இக் காரணங்களால், குலாம்காதிருக்கு என்னிடம் பகைமை

யுண்டாயிருத்தல் கூடுமென்றும், அதனாலேயே அவர் இவ்விதம் என்னைத் தூஷித்தார் என்றும் நான் எனக்குள்ளேயே ஒருவாறு முடிவுசெய்து கொண்டேன். ஆனாலும் குலாம்காதிறு தன்னுடைய மரணாவஸ்தையில் அவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் என்னை நிந்தித்துப்பேசினதானது எனக்கு வருத்தத்தையும் அச்சத்தையுமே விளைவித்தது. இப்போது நினைத்தாலும் என் உடல் நடுங்குகிறது.

குலாம்காதிறு வைத்தியத் தொழிலினால் ஏராளமாய்ச் சம்பாதித்திருப்பார் என்றே ஜனங்கள் நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர் இறந்தபிறகே உண்மை வெளியாயிற்று. "செத்தால் தெரியும் செட்டியார் வாழ்வு" என்னும் பழமொழிக்கு அவர் ஒரு உதாரணமானார். மாதம் ஒன்றிற்கு இருநூறு ரூபாய்க்குமேல் அவருக்கு வரும்படி வந்தும், இறந்தபோது ஆயிரம்ரூபாய் அவருக்குக் கடன் இருந்ததென்றால், யாருக்குத்தான் வியப்புண்டாகாது? இக்காலத்தில் இத்தகைய சம்பவம் சர்வ சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஏராளமான வரும்படியிருந்தும், தரித்திரம் சிலரைவிட்டு நீங்குவதே இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆழ்ந்து யோசிக்கும்போது நல்ல வழியில் பொருளீட்டாமல் பிறரை முகஸ்துதி செய்தும், செய்யத்தகாத கேவலமான தொழில்களை இயற்றியும், பிறர் பொருளை அபகரித்தும், பொது நன்மைக்காகப் பாடுபடுவதாய் வேடம்பூண்டு அதற்காக வரும்பொருளைச் சுயப்பிரயோஜனப் படுத்தியும் உலகத்தாரை வஞ்சித்துப் பொருளீட்டுவதுந்தான் என்பது இனிது புலப்படுகிறது. குலாம்காதிறு 'மனோவசியம், யோகக்காட்சி' என்னும் இத்தகைய அமானுஷிகமான சக்திகள் நிரம்ப வாய்ந்தவனைப்போல் நடித்துப் பொது ஜனங்களை வஞ்சித்துப் பொருளீட்டினான். ஆகவே எந்தவழியாக அவனுக்குப்

பொருள் வந்ததோ அந்தவழியாகவே அது சென்று விட்டது.

குலாம்காதிறு சாயபுவைப் போன்ற குணவிசேஷமுடைய மனிதர்கள் பலர் இக்காலத்தில் இல்லாமலில்லை. எத்தனையோ மனிதர்கள்—பண்டிதர்கள் எனவும், வித்வான்களென்றும், புலவர்களென்றும், பத்திராதிபர்களென்றும் பெயர் வைத்துக்கொண்டு தங்கள் கல்விக்குத் தகுந்த சிறந்த குணம் ஒரு சிறிதுமின்றித் தாசிகளவீடே கதியென்றும், பெரிய பிரபுக்களுக்கும் ஜமீன்தாரர்களுக்கும் பரத்தையர்களைச் (சமயம் வாய்த்தால் குலஸ்திரீகளையும்) கூட்டுறவு செய்து வைப்பதே மேலான தொழிலென்றும், பிறர் தம்மிடம் அடைக்கலமாக வைத்த பொருளைச் சமயம் பார்த்து அபகரிப்பதே உயர்ந்த செயலென்றும், ஊரார் சொத்திற்குப் பேயாய்ப்பறந்து எந்த வகையினாலாவது அச்சொத்தை அடையவேண்டுமென்பதே ஜன்மம் எடுத்ததின் பலன் என்றும் நினைத்து நடப்பவர்களும், அவ்விதம் நடப்பதால் உலகத்தாருக்கு அருவருப்பை விளைவிப்பவர்களும், 'கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் கற்றுமறிவில்லாத என் கன்மத்தை யென்சொல்வேன்' எனவும் ஸ்ரீதாயுமானவர் அருமைத் திருவாக்கை மெய்ப்படுத்துகிறவர்களுமான எத்தனையோ மனிதர்கள்,—மானத்தையும் தற்பெருமையையும் அடியோடு ஒழித்துவிட்டுப் பொதுஜன நன்மைக்காகப் புத்தகசாலை ஏற்படுத்துவதாயும், வாசகசாலை ஸ்தாபிப்பதாயும், பத்திரிகை நடத்துவதாயும் தேசத்திலுள்ள பெரிய பிரபுக்களிடத்திலும், ஜமீன்தாரர்களிடத்திலும், சிற்றரசர்களிடத்திலும், மடாதிபதிகளிடத்திலும் கூறித் தங்கள் 'பல்லெல்லாந் தெரியக் காட்டி' யாசித்துப் பொருள் கவர்கின்றார்கள். இவ்விதம் ஈட்டுவது போதாதென்று வாழ்த்துக்கவிபாடியும், இரங்கற்பாக்கள் இயற்றி

யும் பணம் சம்பாதிக்கின்றார்கள். இப்படிப் பலவகையில் கிடைக்கும் பொருள்களைத் தாங்களே சுயப்பிரயோஜனப் படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இறுதியில் அவர்களுடைய நிலைமையைக் கவனிப்போமானால், மிகவும் பரிதபிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கிறது. தரித்திரம் அவர்களிடமே குடியிருக்கிறது. பிரதிதினமும் கடன்காரர்களின் நிர்ப்பந்தமும், நியாயஸ்தலத்தாரின் 'சம்மனும்' 'வாரண்டும்' அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. பொது நன்மைக்காக அவர்கள் வசூல்செய்த பணம் யாதாயிற்றென்பதை ஈசனே அறிவார்! அவர்கள் ஏற்படுத்திய புத்தகசாலையில புத்தகங்கள் இரா; ஸ்தாபித்த வாசகசாலையில் தெருப்புழுதியும் வௌவால் புழுக்கையுமே இருக்கும், நடத்தும் பத்திரிகையோ, சூரியகிரகண சந்திர கிரகணங்கள் ஒருவருஷத்தில் அபூர்வமாகத் தோன்றுதல் போல அபூர்வமாகவே வெளியாகும்,—அதுவும் பெரும் பொருளுதவி செய்கிறவர்கள் வீட்டில் ஏதாவது ஒரு விசேஷம் நேர்ந்தால்--இவ்வளவு பெரும் பொருள் இவர்களுக்கு வந்தும் இவர்கள் தரித்திரத்தால் பிடிக்கப்படுவதற்கு என்ன காரணம் 'பிறரை மோசஞ்செய்யும் கெட்ட எண்ணமே' காரணம்!

இத்தகைய கற்றறிமூடர்களுள் குலாம்காதிறுவும் ஒருவனே யாதலால் இறந்தபோது அவன் தன் குடும்பத்தைத் தரித்திர ஸ்திதியில விட்டுப்போனது ஒரு அதிசயமாகாது.

ஆனால் அவன் குடும்பத்தை நோக்கியபோது எனக்குச் சிறிது அநுதாபம் உண்டாயிற்று. மரணாவஸ்தையில் அவன் இருந்தபோது அவனுடைய புத்திரர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு வாய்விட்டுக் கதறியகாட்சி என்கண்முன் அடிக்கடி தோன்றும். அவனுடைய பெண் குழந்தை மிகுந்த வருத்தத்துடன் அன்று பிரலாபித்த அழுகுர

லோசை அடிக்கடி என் செவியில் நுழைவதுபோல் எனக்குத் தோன்றும். ஆகவே நான் அவனுடைய குடும்பத்தாருக்குச் சிறிது பொருளுதவிசெய்து சுமார் இரண்டு மூன்று மாதம் அவர்களை ஆதரித்து வந்தேன்.

குலாம்காதிறுவின் மாளிகையைப் பொதுஜன நன்மை புரிவதில் பெரிதும் விருப்பமுடைய ஒரு கனவான் விலைக்கு வாங்கிவிட்டார்.

இதற்கிடையில் திருச்சி மலைக்கோட்டையி லிருப்பவரும், குலாம்காதிறுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் உறவினருமான மகம்மதாலி என்பவர் குலாம்காதிறுவின் குழந்தைகளைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் அவர்களைத் தாமே காப்பாற்றுவதாக ஒப்புக்கொண்டார். இவர் நுட்பமதியும் உயர்ந்த கல்வியும் வாய்ந்தவரல்லராயினும், மகமதியர்களுக்குள் ஆங்கிலம் படித்து உயர்தரப் பரீட்சையில் தேறுகிறவர்கள் அதிகமில்லை யென்பதையும், பொதுவாகவே மழுங்கிய மதியுடையவர்களென்று பலரால் கருதப்படும் அவ்வகுப்பினருள் சிலர் உயர்ந்த கல்வியில் தேறினால் அவர்களுக்கு இந்துக்களைக் காட்டிலும் அதிகமான சாதகம் புரியவேண்டியது முறை யென்பதையும் கருதித் துரைத்தனத்தார் இவருக்கு ஒரு 'மாஜிஸ்டிரேட்' உத்தியோகம் கொடுத்திருந்தார்கள். இந்த மாஜிஸ்டிரேட் வீட்டில் குலாம்காதிறுவின் புத்திரர்களும் புத்திரியும் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

மூன்றாம் அதிகாரம்

கன்னிகையாற் கருத்தழிதல்

"விழியே கரிவண்டு மென்னகையே தாது
மொழியே முருகுலாந் தேறல்—பொழிகின்ற
தேமருவு கோதைத் தெரிவை திருமுகமே
தாமரை யென் னுள்ளத் தடத்து." நளவெண்பா.

ஆ! என்னே காலத்தின் மாறுதல்! இடைவிடாமல் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் காலச்சக்கரம், புறப்பொருளாகிய பிரபஞ்சத்தில் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் எண்ணிறந்த மாறுதல்களை உண்டாக்குவது போலவே, அகப்பிரபஞ்சமாகிய மனிதன் மனத்திலும் கணத்திற்குக் கணம் எண்ணிறந்த மாறுதல்களை உண்டாக்குகிறதென்றால், அதன் ஆற்றலை என்னென்றுரைப்பது? மனிதன் மனதில் ஒருசமயம் கோபமும், இன்னொரு சமயம் அன்பும், மற்றொருசமயம் காதலும், வேறொரு சமயம் பகைமையும் ஜனிப்பதற்குக் காரணம் காலமே யானால் அக்காலத்தின் செயலால் வெளிப் பிரபஞ்சத்தில் மழைபெய்தல் ஒரு காலமும், வெயிலெரித்தல் ஒரு காலமும், பனி பொழிதல் ஒரு காலமும், இலை யுதிர்தல் ஒரு காலமும், மரந் தழைதல ஒரு காலமுமாகப் பலவகையான மாறுதல் நிகழ்வது ஒரு வியப்பாமோ? ஆ! என்னுடைய மனம், சிலவருஷ காலங்களுக்குள் எத்தகைய மாறுதலடைந்து விட்டது? சிவப்பிரகாசம் காதலைப்பற்றி எனக்கு அப்போது செய்த உபந்நியாசத்தின் அருமையை இப்போது தான் ஒருவாறு நான் உணர ஆரம்பித்தேன். 'அன்பு'

என்பதும் 'காதல்' என்பதும் வெறுஞ் சொற்கள் என்றும், சரீரத்தில் அளவுக்குமிஞ்சி இரத்தம் அதிகரிப்பதால், அவயவங்களுக்கு ஏற்படும் நிலை பிறழ்வைத் தடுப்பதற்கு ஒரு சாதனமாக இருக்கும் சிற்றின்பத்திற்கு மனிதன் அடிமையாகும் அவசரத்தில், பெண்களிடம் அவன் வைக்கும் பற்றுதலே "அன்பு" "காதல்" என்று புகழ்ந்துரைக்கப் படுகிறதேதவிர வேறில்லையென்றும் இதுவரையில் கருதிவந்த நான், இப்போது வேறுவிதமான அபிப்பிராயங் கொண்டேன்.

எனக்குச் சிறந்த புகழும், ஏராளமான பொருளும், அளவுக்கு அதிகமான மதிப்பும், கௌரவமும் இப்போது இவ்வுலகத்தில் வாய்த்துவிட்டன. ஆனால், இவைகளை அடைந்தும் என்மனம் திருப்தியடையவில்லை. தனியாக நான் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறவரையில் இவையிருந்தும், இல்லாதனவேயாம் என்றும், மனதிற்கிசைந்த மங்கை நல்லாள் ஒருத்தியை மணந்து அவளுடன் கலந்துவாழ்வதே என் மனக்குறையைத் தீர்க்கும் என்றும், நான் கருதினேன். அதிகம் சொல்லுவானேன்? விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆவல் என்மனதில் வேரூன்றிப் பதிந்துவிட்டது.

"எவ்விதமான பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள்வது?" என்னும் எண்ணம் என்மனத்தில் உதித்தது. இக்காலத்தில் விவாகம் பல ஜாதியாருள் பலவிதமாய் நடைபெறுகிறது. பிராமணர்கள், எந்தமங்கை அதிகமான பணம் கொடுக்கின்றாளோ அந்தமங்கையை மணப்பதே பொருத்தமானதென்று கருதி அவ்விதமே செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் விவாகமும் சதிபதிகளின் அன்பும், பெண்வீட்டார் புருஷனுக்குக் கொடுக்கும் வரதட்சணையைப் பொறுத்ததாயிருக்கின்றன. மற்ற ஜாதியார்

களோ பணத்தையும், குலத்தையும், முக்கியமாகக்கருதி விவாகம் செய்கிறார்கள். நூறுவயதுள்ள வயோதிகனு யிருந்தபோதிலும், ஆயிரம் ரூபாவுக்கு நகைபோடக் கூடியவனுயிருந்தால், பதினுறுவயதுள்ள இளமங்கையர்களைச் சிறிதும் மனங்கூசாமல் அவனுக்கு மணம்புரிவிக்கும் பெற்றோர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள்! பெண் அழகிற் சிறந்தவளாயிருந்தால், குலத்தையும் குணத்தையும் கவனியாமல் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாயைக்கொடுத்து அவளை விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பும் வாலிபர்களும் இக்காலத்தில் இருக்கிறார்கள்! ஆனல் நான் இத்தகைய விவாகங்களை விரும்பவில்லை. பெருந் தனவந்தன் வீட்டுப்பெண்ணினை மணக்கவேண்டு மென்பது என்னுடைய கொள்கையன்று;—ஏனெனில், போதுமான பொருளும் வருவாயும் எனக்கிருந்தமையால், தனவந்தன் வீட்டுப் பெண்ணை விவாகம் செய்துவிட்டு அவளுடைய அதிகாரத்திற்கும் ஆக்கினைக்கும் உட்பட்டு நடக்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை,—அவ்விதம் செய்வதற்கு என்னுடைய சுதந்தர உணர்ச்சி இடங்கொடுக்கவுமில்லை. அழகில்மாத்திரம் மிகச் சிறந்தபெண்ணை விவாகம் செய்யவேண்டும் மென்பதும் என்னுடைய நோக்கமன்று. ஏனெனில், ‘அழகு’ என்றும் நீடித்திரா தென்பதையும்; காலையில் அரும்பி மாலையில் மலர்ந்து நள்ளிரவில் வாடி உதிரும் ரோஜாமலரெனச் சிறிதுகாலத்திற்குள் ‘அழகு’ எனபது தோன்றி மறையும் இயல்புடைய தென்பதையும் நான் நன்கறிந்துளேன். ஆகவே சிறந்த குணமும், சாதாரணமான அழகும், மனமொத்து நடக்கும திறமும்வாய்ந்த ஒரு பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டு மென்பதே என்னுடைய விருப்பமாகும்.

ஒருநாள் சாயந்திரம் நான் ஒரு நோயாளி வீட்டுக்

குச்சென்று சிகிச்சை செய்துவிட்டுத் திரும்பும்போது, குலாம்காதிறு முன் வசித்துவந்த மாளிகை வழியாக வரும்படி நேரிட்டது. அம்மாளிகையின் தெருவாயிற்படிக்கு நேராக வந்தபோது அம்மாளிகைக்குள் சிலர் பேசிக்கொண்ட சப்தம் என் காதில் விழுந்தது. ஆச்சரியத்தோடு திரும்பிப்பார்த்தேன்.—ஏனெனில் குலாம் காதிறு இறந்த பிறகு அம்மாளிகையை ஒரு கனவான் விலைக்கு வாங்கி விட்டார் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், அந்த மாளிகையில் குடியில்லை என்பதையும், நெடுநாளாக அது பூட்டப்பட்டிருந்ததென்பதையும் நான் அறிவேன். இப்போது அந்த மாளிகைக்குப் புதிதாய்க் குடிவந்திருப்பவர்கள் யார் என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் அவா ஏதோ காரணத்தால் எனக்கெழுந்தது. உடனே நான் அம்மாளிகையினுள் நுழைந்து தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பவனைப்போல், மெதுவாக நடந்துகொண்டே சென்று மாளிகையின் பின்புறத்தை அடைந்தேன். அங்கே ஒரு மரத்தடியில் ஓர் இந்துஸ்திரீயும், மகமதியக் கனவானும் சம்பாஷித்திருப்பதைக் கண்டேன். கூர்ந்து நோக்கவே, அங்கே நின்ற கனவான் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன்,—ஆனால் அந்த ஸ்திரீ யார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அவள் அணிந்திருந்த ஆடையாபரணங்களைக்கொண்டு அவள் ஒருபெரிய தனவந்தன் வீட்டைச் சேர்ந்தவளா யிருக்கவேண்டுமென்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன். அவர்களுடைய கண்ணில் அகப்படக்கூடாதென்று கருதி மாளிகையின் தென்புற மதிலோரமாய் மெதுவாக நடந்து சென்று, மாளிகையின் பின்புறமாயுள்ள தென்னந் தோப்புக்குள் நுழைந்துவிட்டேன். அத்தோப்பிலிருந்தபடி தெருவிற்குச் செல்லுவதற்கு ஒருவழியும் இருந்தது. தோப்பிற்

குள் நுழைந்தபோது அங்கே ஓர் அதிசயமான காட்சியை நான் கண்டேன்,—ஸ்தம்பித்து நின்றேன்.

வெண்மலரும் மருக்கொழுந்தும் கலந்துசூடிய கருங் கூந்தலும், பிறைமதி நிகர்த்த திருநுதலும், காமன் வில் லனைய கரும்புருவமும், பாலென வெளுத்த வெண்விழி நடுவே நஞ்செனக் கரிய கண்மணி சுழலும் அஞ்சனந்தீட் டிய விசாலமான நேத்திரமும், மாங்கனிக்கதுப்பெனப் பாங்குடனமைந்த ஓங்கு சீர்க்கன்னமும், குமிழம் பூப் போன்ற அமைவுறு நாசியும், வள்ளை யிலையென நீண்டு ஊசல்போ லசையும் மாசிலாச் செவியும், பவழ இதழை யும் அமிழ்த மொழியையும் முத்தனைய பல்லையும் நவை யற்ற நாவையும் ஒருங்கேகொண்ட வாயும், வலம்புரிக் கழுத்தும், பச்சை மூங்கிலைப்போல வழுவழுப்பாயும் காவு சரிவாயுமுள்ள புஜமும், கரும்பினைப்போல் திரண்டுருண்ட முன்கையும், காந்தள் நிகர்த்த கரமும், தாமரை முகை யினைப்போன்ற தனமும், மடிப்புடைய சிறு வயிறும், பிடியு ளடங்கும் துடியிடையும், வாழையைப் பழித்த பெருந் துடையும், சிறார் விளையாடும் சில்லினையொத்த முழந் தாளும், சிலம்புகிடந்து சிலம்பும் புறங்காலும், நாயின் நாவை நிகர்த்த மென்சிறடியும், இன்னோன்ன பல்வகைச் சிறப்பும் ஒருங்கமைந்த ஒரு மங்கைநல்லாள் தன்னந் தனியே அத்தென்னந் தோப்பினுள் ஒரு மாத்தடியி லுட் கார்ந் தாழ்ந்த சிந்தையோடு தன் கையிலொரு புத்த கத்தைவைத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்த அற்புதக்காட் சியே என்னை ஸ்தம்பித்து நிற்கும்படி செய்தது. அவள் மாந்தளிர் மேனியள்; பங்கயமலரையும் பங்கமில் மதியை யும் நிகர்த்த முகத்தினள்; அன்பு ததும்பும் அகத்தினள்!

அவள் என்னை நோக்காமல் தன் கையில் விரித்து வைத்திருந்த புத்தகத்தை நோக்கியபடியே உட்கார்ந்

திருந்தாள். நான் சில நிமிஷங்கள் வரையில், தம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் அமைந்திருக்கும் இயற்கை அற்புதங்களை இறைவன் அருவமாயும் வியாபகமாயும் மறைந்திருந்து நோக்கி வியப்பதைப்போல், அப் பைங்தொடியின் பேரழகை மறைந்திருந்து நோக்கியபடியே வியந்து நின்றேன். கைவன்மை வாய்ந்த ஓவியக்காரன் ஒருவன் அவளை அச்சமயம் பார்த்திருப்பானாயின், 'அவளுடைய அழகைப் படத்தி லெழுதிப் பார்க்கவேண்டும்' என்று நினைப்பான். இயற்றமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் அவளை அவ்வமயம் கண்டிருப்பாராயின், 'அப்பாவையின் சரீர உறுப்புக்களைப் பாவி லமைத்தே பாராட்டவேண்டும்' என்று கருதுவார். ஆனால் நானோ கைவன்மை வாய்ந்த ஓவியனுமல்லன், நாவன்மை பெற்ற கவிவாணனுமல்லன். ஆகவே "நான் மணந்து இன்புறுதற்காகவே இறைவன் அவளைச் சிருஷ்டித்தார்" என்று நான் கருதினேன். ஏன்? குலாம்காதிறுவினுடைய பிரசங்கத்தாலும், சிவப்பிரகாசம் ஆதியில்மிக விவரித்துக்கூறிய உபதேசத்தாலும், நான அறிய முடியாதிருந்த ஓர் உண்மையை, அறியும்படியும நம்பும்படியும் அந்த மங்கை செய்துவிட்டாள். அதாவது காதலின் சிறப்பை ஒரு நிமிஷத்தில் நான்,—அறிந்துகொண்டேன்.

இவ்வுலகத்தையும், இவ்வுலகில் காணப்படும் ஏனைய பொருள்களையும் நான் அறவே மறந்து, அக்கட்டழகியின் தோற்றத்தில் கட்டுப்பட்டவனாய் அறிவொடுங்கி நின்ற போது, என் பின்புறமாக யாரோ நடந்துவருவதுபோன்ற ஒரு சப்தம் என் காதில் விழுந்தது. நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி தோப்பினவழியாக நான் நின்ற இடத்தை அணுகி வருவதைக்

கண்டேன். ஆனாலவர் என்னோடாவது அம்மங்கையோடாவது ஏதும் வார்த்தையாடாமல், மிருந்த வேகத்துடன் மாளிகையின் பின்புறத்திலுள்ள தோப்பின் வழியாக வெளியே நடந்துசென்றார். அவர் என்னை அந்த விடத்தில் பார்த்துவிட்டே அவ்விதம் சென்றிருக்க வேண்டுமென்று நான் சந்தேகித்தேன். அவரால் என்னுடைய விருப்பத்திற்கு,—அந்த நங்கைமீது காதல்கொண்டு அவளை மணக்கவேண்டுமென்று கருதிய என்னுடைய விருப்பத்திற்கு,—ஏதாவது இடையூறு நேருமோ என நான் அஞ்சினேன். அவர் குலாம்காதிருவினுடைய உறவினரா யிருந்ததும், நானும் குலாம்காதிருவும் விரோதபாவம் பாராட்டினோம் என்பதை அவர் அறிந்திருந்ததும், அவரும் மற்றொரு ஸ்திரீயும் அந்த மாளிகையில் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீயே அவ்வீட்டுக்குப் புதிதாய்க் குடிவந்தவளா யிருக்கவேண்டுமென்பதையும், அவளுக்கும் அவருக்கும் சிநேகபாவம் இருக்கக்கூடுமென்பதையும் ஒருவாறு நான் ஊகித்திருந்ததும், இன்னும் இவை போன்ற சில காரணங்களும், நான் அந்தப் பெண்ணையும் அவளுடைய மறுவற்ற காதலையும் அடைவதற்கு இடையூறாக, மகம்மதாலி ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்யக்கூடும் என்னும் சந்தேகத்தை என் மனத்தில் எழுப்பிவிட்டன. அவ்விதம் அவர் ஏதாவது இடையூறு இயற்றினால் யாது செய்வது என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டே நான் என்னுடைய வீட்டிற்குச் சென்றேன். வீட்டிற்குப் போனவுடன் வேலைக்காரன் என்னை நோக்கி, "எஜமானனே! மாதுஸ்ரீ மோஹனாங்கி அம்மையவர்கள் தங்களை அரைமணிநேரத்திற்கு முன்பு இங்குவந்து விசாரித்தார்கள்; 'தாங்கள் வெளியே சென்றிருக்கிறீர்கள் என்றும் இன்னும் வரவில்லை' என்றும் சொன்னேன்.

அதிகாலையில் தங்களை அவர்கள் வீட்டிற்கு வரும்படி சொல்லிச்சென்றார்கள்" என்று கூறினான்.

மறுநாட் காலையில் மோஹனாங்கியைப் போய்ப் பார்ப்பதென்று நான் உடனே தீர்மானித்துவிட்டேன். ஏனெனில், அவளை விசாரித்தால் புதிதாய் அந்த மாளிகையில் குடிவந்திருப்பவர்கள் யார் என்பதை நிச்சயமாய் அறிந்து கொள்ளக்கூடுமென்னும் நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது.

நான்காம் அதிகாரம்

மோஹனாங்கியின் குணாதிசயம்

"விண்டொட நிவந்த கோயில் வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னைக்
கண்டிலன் வினவக்கேட்டான் கைகயன் கோயினண்ணித்
தொண்டைவாய் மடந்தைமாரிற் சொல்ல மற்றவருஞ் சொல்லப்
பெண்டிரிற் கூற்றமன்னாள் பிள்ளையைக் கொணர்க வென்றாள்"

[கம்பராமாயணம்.

நான் அதிகாலையில் மலைக்கோட்டைக்குச் சென்று மோஹனாங்கியைச் சந்தித்தேன். அவள் அப்போது பத்மவிலாஸத்தில்,—'பத்ம விலாஸம்' என்று மோஹனாங்கியின் மாளிகைக்குப் பெயர்,—வேறு இரண்டொரு ஸ்திரீகளுடன் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு ஜமீன்தாருடைய பௌத்திரியாகிய சாந்தை என்பவளும், விவாகமாகாத வயது முதிர்ந்த கன்னிகா ஸ்திரீயாகிய வேதவதியும் அங்கிருந்த ஸ்திரீகளுள் முக்கியமானவர்களாவார்கள்.

"ஆத்மநாதரே! வரவேண்டும், வரவேண்டும்!" என்று என்னை நோக்கியவுடன் மோஹனாங்கி உபசாரங் கூறி, ஒரு நாற்காலியில் என்னை உட்காரும்படி குறிப்பித்துவிட்டு "வைத்தியரே! கடைசியாகச் 'சரவணவிலாசம்' வாடகைக்கு விடப்பட்டுப் போயிற்று. என்னுடைய நண்பரொருவர் அந்த மாளிகையை வாடகைக்குப் பேசி, அதில் குடிவந்திருக்கின்றார். அவருடைய பெயர் சபாநாயகம் என்பது; அவருடைய மனைவி பெயர் சிவகாமியம்மை என்பது. சபாநாயகம் பேசும்போது, மிக இனிமையாக அவருடைய முகம் தோன்றும்;—ஆனால் அவர் அதிகமாகப் பேசமாட்டார்! சிவகாமி பேசுவதற்கு ஆரம்பித்தால்,

அவளுடைய முகம் மிகக் கோரமாகத் தோன்றும்,—ஆனால் அவள் இடைவிடாமல் பேசுவாள்! அவளும் நானும் பாலிய சிநேகிதர்கள்; அவளுக்கும் எனக்கும் ஒரே வருஷத்திற்றான் விவாகம் நடந்தது. ஒருவருஷம் அவளும் நானும் உறையூரில் வசித்து வந்தோம்! ஆனால் ஆத்மநாதரே, நட்பு விசாலமாயும் வாழ் நாள் குறுகியதாயும் இருக்கின்றன! அவளை விட்டு நான் பிரியும்படி நேரிட்டது. என்னுடைய புத்திரியாகிய விசாலாட்சியும், அவளுடைய புத்திரியும் உடலும் உயிரும்போல் ஒருவரையொருவர் நேசித்து வந்தார்கள்" என்று மீண்டும் உரைத்தாள்.

மோஹனாங்கியின் வாய் மொழியினால் 'சரவணவிலாசம்' என்பது முன் குலாம்காதிறு வசித்துவந்ததும், பிறகு ஒரு கனவானால் விலைக்கு வாங்கப் பெற்றதுமான மாளிகையின் பெயர் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். அந்த மாளிகைக்குப் புதிதாய்க் குடிவந்திருப்பவர் பெயர் சபாநாயகம் என்பதையும், அவருடைய மனைவி பெயர் சிவகாமி என்பதையும், அவர்களுக்கு ஒரு புத்திரி உண்டு என்பதையும் மோஹனாங்கி மூலமாய் நான் அறியலானேன். அன்று அந்த மாளிகையில் மகம்மதாவியோடு பேசிக்கொண் டிருந்தவள் சிவகாமியாயிருக்கக் கூடுமோவென்றும், மாளிகையின் பின்புறமுள்ள தென்னந் தோப்பில் உட்கார்ந்திருந்தவளும் என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவளுமான பெண்மணி அவளுடைய புத்திரியாயிருக்கக் கூடுமோ வென்றும் ஒரு சந்தேகம் என் மனதில் உதித்தது.

"உறையூர்க் கிராமம் சபாநாயகத்தின் ஜீவியதசைக்குப் பிறகு அவருடைய புத்திரியைத் தான் சேருமோ?" என்று சாந்தை என்பவள் மோஹனாங்கியை ஆவலோடு

வினவினாள். ஏனெனில், சாந்தை என்பவளுக்கு ஒரு புத்திரன்,—இன்னமும் விகாகம் செய்யப்படாதவன்,—இருந்தான்.

"இல்லை; அவளைச் சேராது! அந்த ஆஸ்தியை அடைவதற்கு ஆண் வார்சு இருக்கிறது. சபாநாயகத்தின் சகோதரர் ஒருவர் இருந்தார். வச்சிரபாணி என்னும் பெயருடைய ஒரு புத்திரனை விட்டு விட்டு அவர் இறந்துபோனார். அந்தப் புத்திரனுக்குப் போதிய வயது இன்னும் வரவில்லை. அவனுக்குக் கார்டியனாகச் சபாநாயகம் இருந்துவருகிறார். தகுந்த வயது வச்சிரபாணிக்கு வந்தவுடன் உறையூர்க் கிராமத்தில் பெரும் பாகம் அவனைச் சேரும். ஆனால் சிறுபாகத்திற்குச் சிவகாமியின் புத்திரியே உரியவளாவாள்" என்று மோஹனாங்கி சாந்தைக்குப் பதில் கூறினாள்.

நாங்கள் எல்லோரும் சிறிது நேரம் வரையில் பொது விஷயங்களைக் குறித்து வேடிக்கையாக வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அதன் பிறகு அங்கிருந்த ஸ்திரீகள் எல்லோரும், மோஹனாங்கியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். நானும் மோஹனாங்கியும் மாத்திரம் தனியாக இருந்தோம்.

மோஹனாங்கி திருச்சியில் மிகுந்த செல்வாக்கும் மதிப்பும் வாய்ந்த ஸ்திரீ என்றும், எல்லோரையும் தன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கும்படி செய்வதில் விருப்பமுடையவள் என்றும், அவள் கணவன் சைனியத்தில் தளகர்த்தனாயிருந்து இப்போது உபகாரச் சம்பளம் பெறுபவன் என்றும் முன்னரே கூறியிருக்கிறேன். ஆனாலும் இவளைப் பற்றி இன்னும் சிறிது விஸ்தாரமாகக் கூற வேண்டுவது அவசியமாகிறது.

மோஹனாங்கி சாதாரண ஸ்திரீகளைவிட உயரமாயும்

பருமனுயு மிருந்தாள். அவளுக்கு வயது நாற்பதிற்கு மேல் இராது. கரிய நிறமும், கம்பீரமான தோற்றமும், அகன்று பார்த்த முகமும், அதிகார தோரணையைக் காட்டும் குரலும், பிடிவாதமும் தைரியமும் ஒருங்கமைந்த மனமும், இரக்க மின்மையையும் அன்பையும் மாறி மாறித் தோற்றுவிக்கும் பார்வையுமுடையவள்.

"ஆத்மநாதரே! நான் உம்மைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், நீரோ வேறொரு ஸ்திரீயைப்பற்றி நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறீர். ஆ! நீர் நன்றி யற்ற மனிதர்!" என்று திடீரென்று மோஹனாங்கி என்னை நோக்கிக் கூறினாள்.

"நீங்கள் கூறுவது சரியன்று. நான் உங்களைப் பற்றியே இப்போது நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்று சிறிது சிரித்துக்கொண்டே பதில் சொல்லலானேன்.

"அப்படியா! ஆனால், யாரைக் குறித்து நீர் என்னை நினைத்தீர்? நாற்பது வயதிற்கும் இருபத்து நான்கு வயதிற்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள வித்தியாசம் சிறிதன்று. வேதவதி எனக்கு ஐந்து வருஷத்திற்கு இளையவள். ஆதலால் எங்கள் இருவரையும் நீர் நினைப்பதற்கு நியாயமில்லை. ஆகவே, வேறொரு பெண்மணியைப் பற்றியே நீர் சிந்தித்துக்கொண் டிருந்திருக்க வேண்டும். என்னைப் பற்றி நீர் நினைத்திருந்தாலும், அஃது அப்பெண்மணியின் சம்பந்தமாகவே இருக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன்" என்று மோஹனாங்கி உரக்கக் கூறி, "ஆத்மநாதரே! நீர் காதல் நோயால் வருந்துகின்றீர்" என்று அதிரகசியமாக மீண்டும் என் காதிற்குள் உரைத்தாள்.

"இவ்விதம் நீங்கள் நினைப்பதற்குக் காரணம் யாது?" என்று நான் உசாவினேன்.

"அவ்விதம் நினைப்பதற்குரிய குணம் குறிகள் உம்

மிடம் வியக்தமாய்க் காணப்படுகின்றன. உம்முடைய நடையுடை பாவனைகள் மாறியிருக்கின்றன. முன் நான் உம்மைப் பார்த்தபோது காணப்படாத சில வேறுபாடுகள் இப்போது உம்முடையமுகத்தில் காணப்படுகின்றன. அமைதியோடும் ஸ்திர புத்தியோடும் இருக்கும் நீர், இப்போது அமைதியற்றவராயும் ஸ்திரபுத்தி யற்றவராயும் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? கம்பீரமாயும் சந்தோஷகரமாயும் எப்போதும் காணப்படும் உம்முடைய முகம் தாழ்மையோடும் கவலைக்குறியோடும் காணப்படுவதற்கு முகாந்திரம்யாது?" என்று மோஹனாங்கி வினவினாள்.

அவள் அவ்விதங் கேட்டவுடன் நான் ஏதும் தோன்றாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றேன். திடீரென்றுண்டான மனக்கலக்கத்தை மறைக்க நான் முயன்றும், அந்த முயற்சி பயன்படாமையால் வெறும் புன்னகையால் அவளுக்குப் பதில் கூறவேண்டியவனானேன்.

"எப்போது காதல் நோய் என்னைப் பற்றியது? யாரால் பற்றியது?" என்று நான் வினவினேன்.

"எப்போதென்பதையும் யாரால் என்பதையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல என்னால் முடியாவிட்டாலும், நீர் காதல் வசப்பட்டிருக்கின்றீர் என்று உறுதியாய்க்கூற என்னால் முடியும். வைத்தியரே! காதலோடு செய்யப்பட்ட போதிலும் சரியே, அல்லது காதலில்லாமற் செய்யப் பட்டபோதிலும் சரியே!—விவாகம் என்பது ஆராய்ந்து செய்யப்படவேண்டிய ஒரு முக்கியமான விஷயமாகும். ஆதலால் ஜாக்கிரதையாக இரும்!" என்று மோஹனாங்கி கூறி, "என்னுடைய புத்திரி விசாலாட்சிக்கு இன்னும் நான் விவாகம் செய்யாமலிருப்பதற்குக் காரணம், சாமானிய ஏழையாயிருந்தபோதிலும் யோக்கிய முள்ளவனும் நற்குண முடையவனுமுள்ள ஒருவனைக் கணவனாக அவ

ளுக்குத் தேடவேண்டும் என்னும் விருப்பந்தான். ஆத்மநாதரே! நீர்தான் என்னுடைய புதல்வியைப் பார்த்திருக்கின்றீரே? அவளைப்பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?' என்று மீண்டும் வினவினாள்.

"விசாலாட்சி நற்குணமுடையவள் என்பதை மறுப்பதற்கு என்னால் முடியாது. அழகுள்ளவள் என்பதை அங்கீகரிக்காமலிருக்கவும் என்னால் முடியாது" என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

மோஹனாங்கியின் கேள்வியிலிருந்து, அவளுடைய புத்திரியை நான் விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அவளுக்கிருக்கக் கூடுமென்று நான் ஒருவாறு ஊகித்தறிந்தேன்.

"விசாலாட்சியை நான் பார்த்துப் பல தினங்களாகின்றனவே? அவள் எங்கே? வீட்டில் இல்லையா?" என்று நான் மோஹனாங்கியை வினவினேன்.

"இல்லை; அவள் சபாநாயகம் வீட்டிற்குப் போயிருப்பாள்" என்று மோஹனாங்கி பதிலுரைத்தாள்.

"ஓ! அப்படியா? விசாலாட்சியும சபாநாயகத்தின் புத்திரியும ஒருவரையொருவர் மிகுந்த அன்புடன் நேசிக்கிறார்கள் என்று சற்று முன்பு கூறினீர்களே? அதை நான் மறந்து விட்டேன். சபாநாயகத்தின் புத்திரி எப்படிப் பட்டவள்?" என்று நான் அலட்சியமாய்க் கேட்டேன். ஆனாலும், என்னுடைய அந்தரங்கக் கருத்தை மோஹனாங்கி அறிந்து கொள்ளாமலில்லை.

"ஓ! காந்திமதி ஆச்சரியப்படத்தக்க தேகக்கட்டும், வியக்கத்தக்க பேரழகும் இனிது வாய்ந்தவளே யாவாள். ஆனாலும். அவளுடைய மனத்தின் போக்கு ஒருவிதமான பிறழ்வடைந்திருக்கிறது. அவளுடைய பேச்சும் செயலும், பித்தம் பிடித்தவர்களின் பேச்சையும் செயலையும்

பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கும். இந்த உலகத்தை அடியோடு மறந்தவள்போலும், வேறொரு பிரபஞ்சத்தில் வசிப்பவள் போலும் அவள் சிற்சில சமயங்களில் காணப்படுவாள். அவள் ஏதோ வியாதியால் வருந்துவதாகவும், தகுந்த வைத்தியர் ஒருவரை அனுப்பவேண்டு மென்பதாகவும் சிவகாமி அதிகாலையில் எனக்குச் சொல்லியனுப்பி யிருக்கிறாள். வியாதியால் வருந்தும் காந்திமதியைப் பார்ப்பதற்காகவே விசாலாட்சி 'சரவணவிலாஸ்' த்திற்குப் போயிருப்பாள்." என்று மோஹனாங்கி சொன்னாள்.

"காந்திமதி நோயினால் வருந்துகிறாள்" என்று மோஹனாங்கி சொன்னவுடன், என்னை அறியாமலே ஒரு விதமான மாறுதல் என் மனதிலுண்டாகி, அது முகத்திலும் பிரதிபலித்தது. என்னுடைய முகத்திலும் பேச்சிலும் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டவுடன் மோஹனாங்கி தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டாள். ஏனெனில், என் மனத்திலிருந்த அதிரகசியம் யாதென்பதை அவள் அறிந்து கொண்டாள் என்பதை நான் கண்டு கொண்டேன்.

ஆ! இரகசியம்! அதை நான் என்னென்றுரைப்பது? இதற்கு முன் ஒருபோதும் கண்டிராததும், எவ்விதமான சம்பந்தமும் இது வரையில் என்னோடு பெற்றிராததுமான ஒரு முகத்தை,— ஆண், பெண் என்னும் இருவகைப் பட்ட அமைப்பினுள் பின் வகையினைச்சார்ந்த ஒரு முகத்தை,—முதன் முதல் சர்வ சாதாரணமாக நான் பார்த்தவுடனேயே, இது வரையில் நான் கொண்டிருந்த கொள்கைகளும், எண்ணியிருந்த எண்ணங்களும் நிலை பிறழ்ந்தன வென்றால், அதன் ஆற்றலை நான் எவ்வாறு புகழ்வேன்? அவ்வளவு சக்தி ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்விதம் வாய்த்தது? அவளை நான் முன்னறியேன்,—அவளுடைய

குணாதிசயங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதையும் நான் ஒரு சிறிதும் அறிந்திலேன். அவ்விதமிருந்தும் 'நோயால் வருந்துகிறாள்' என்னும் இரண்டு வார்த்தைகள் என் செவியில் நுழைந்தவுடன் என்மனம் அச்சத்தையும் அநுதாபத்தையும் ஒருங்கே கொண்டதாய் அலைகடலி லகப்பட்ட துரும்புபோல் சலனமடையக் காரணம் யாது? அந்த இரகசியந்தான் காரணம்! மோஹனாங்கி அதை அறிந்துகொண்ட பிறகு அவளிடம் நான் மறைத்துப் பேசுவதால் பயனென்னை? நான் 'காதல்' என்னும் பேய் பிடித்தாடுகின்றேன்' என்று மோஹனாங்கி கருதியது உண்மையே! உலகத்தில் மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒருகாலம் இல்லாவிட்டால் ஒரு காலத்தில் காதலுக்கு அடிமையாகிறார்கள். ஆனால், அமைதியோடும் சாந்தத்தோடும் சிலரிடம் மெதுவாக இந்தக் காதல் வந்திறங்குகிறது. இன்னும் சிலரிடம், கழுகு தன் இரைமீது திடீரென்று பாய்ந்து பிடிப்பதுபோல், மிகுந்த வேகத்தோடும் ஆற்றலோடும் வந்து பாய்கிறது. ஆனால், நான் காதலித்ததைப்போல் இந்த உலகத்தில் எந்த மனிதனும் ஒரு ஸ்திரீயை அவ்வளவு ஆர்வத்தோடு காதலித்திருக்கமாட்டான் என்று நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்வேன்.

காந்திமதி நோயினால் வருந்துகின்றாள் என்னும் செய்தியைக் கேட்டு நான் மனங்கலங்கினவனாய்ப் பலவிதமான ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த சமயத்தில் வேலைக்காரி ஒரு கடிதத்தை மோஹனாங்கியிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவள் அக்கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்துவிட்டு என்னிடம் கொடுத்தாள். நான் அதைப் படித்தபோது அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

"என் பிரியமுள்ள மோஹனாங்கியே,—காந்திமதியின் சரீர நிலைமை எனக்கு மிகுந்த கவலையையும் அச்சத்தையும்

கொடுக்கிறது. அவளுடைய வியாதி வரவர அதிகரிக்கிறது. எந்த வைத்தியரை அழைத்துக்காட்டினால் அவள் குணமடைவாள் என்பதை இக்கடிதம் கொண்டுவரும் வேலைக்காரியிடம் சொல்லி யனுப்பவும். மிகவும் அவசரமான காரியம்.

"உன் அன்பார்ந்த
சிவகாமி"

நான் கடிதத்தைப் படித்த பிறகு "வைத்தியரே! ஆயுர்வேத பண்டிதர் பத்மநாபரை வரவழைத்துப் பார்த்தால், நலமாயிருக்கு மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று மோஹனாங்கி கூறி அவருடைய பெயரையும் விலாசத்தையும் ஒரு துண்டுக் கடிதத்தில் எழுதி அதை வேலைக்காரியிடம் கொடுக்கப் போனாள்.

"அம்மா! நீங்கள் என் விஷயத்தில் இவ்வளவு கொடுமை பாராட்டக் காரணம் என்ன? எனக்கும், நான் கொண்டுள்ள எண்ணத்திற்கும் நீங்கள் யமனைப்போல் குறுக்கே நிற்கின்றீர்களே? 'பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னாள்' என்று கம்பர் கூறியது உங்கள் விஷயத்திலும் பொருத்தமுடையது என்பதை தாங்கள் கூறிய வார்த்தைகளால் இப்போது நான் உணர்ந்தேன். நான் உங்களுக்கு எந்த விதமான தீங்கும் இழைக்க வில்லையே? அவ்விதமிருந்தும் என்னை நீங்கள் விரோதிபோல் பாவித்து, நானிருக்கும்போது வேறொரு வைத்தியரைத் தேடுவதற்குக் காரணமென்ன?" என்று நான் மிகுந்த பரிவுடனும் அனுதாபத்துடனும் மோஹனாங்கியை வினவினேன்.

"விரோதியா? இல்லை; நான் உம்முடைய விரோதியல்லேன். ஆனால், உம்முடைய சிநேகிதியாக நான் இருக்க வேண்டு மென்று இன்னமும் நீர் என்னைக் கேட்டுக்

கொள்ள வில்லையே?" என்று புன்சிரிப்போடு மோஹ னாங்கி கூறினாள்.

இவ்வார்த்தைகளினால், மோஹனாங்கியின் சுபாவம் இத்தகையதென்பதையும், அவளுடைய குணாதிசயங்கள் இத்தகைய வென்பதையும் நான் நன்கறிந்து கொண்டேன். பிறர் தன்னைப் புகழ்வதையும், பிறர் தன்னிடம் அடங்கி நடப்பதையும் தனக்கொரு பெரிய கௌரவமாகவும் மதிப் பாகவும் கருதும் இயல்புடையவள் அவள் என்பது, எனக்கு அங்கை நெல்லியென விளங்கிற்று. நான் அவளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்த வில்லை யென்பதையும் அவள் நன்கறிந்திருக்கிறாள் என்பதும் எனக்கு இனிது புலப்பட்டது. திருச்சியிலுள்ள மற்றவர்களை அவள் எவ் விதம் தன் அதிகாரத்திற்கும் ஆக்ஞைக்கும் உட்பட்டு நடக்கும்படி செய்துகொண்டிருக்கிறாளோ, அவ்விதமே என்னையும் தன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கும்படி செய்து விடவேண்டுமென்பது அவளுடைய முக்கியமான நோக்கமாகும். இந்த நோக்கத்தை அவள் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படியான விதமாய் இப்போது நான் நடக்க வேண்டியவனானேன்.

ஆ! ஆசை வெட்கமறியுமா? 'அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந் தாழ்?' காதல் பெருமை சிறுமையைக் கரு துமா? காந்திமதியின் நிமித்தம் நான் என்னுடைய சுதந் தர வுணர்ச்சியையும், தற்பெருமையையும் அடியோடு ஒழித்து விட்டு, மோஹனாங்கிக்கு அடிமையானேன். அவ ளுடைய காலில் விழுந்தாவது, என்னையே காந்திமதிக்கு வைத்தியம் பார்க்கும்படி சிபார்சு செய்யவேண்டும் என்று அவளைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதாகத் தீர்மானித்தேன்,— தீர்மானித்தபடியே நான் செய்தேன். கடைசியில் கூற்றி

னுங் கொடிய அவளுடைய மனம், சிறிது இளக ஆரம்பித்தது.

“வைத்தியரே! உம்முடைய விருப்பத்தை நான் கெடுப்பானேன்? காந்திமதிக்கு நீரே வைத்தியம் செய்யும்” என்று மோஹனாங்கி என்னிடம் கூறி, ஒருசிபார்சுக் கடிதமும் கொடுத்தாள். நான் அக்கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சபாநாயகத்தின் மாளிகைக்குச் சென்றேன்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

சிகிச்சை செய்து குணப்படுத்தல்

"கருஞ்சிரங்கு வெண்டொழு நோய் கல்வளி காயும்
பெருஞ்சிரங்கு பேர்வயிற்றுத் தீயார்க்கு—அருஞ்சிரம
மாற்றி யூணித்தவை தீர்த்தார்—அரசராய்ப்
போற்றி யூணுண்பார் புரந்து.—ஏலாதி

வைத்தியனுடைய தொழில் எவ்வளவு பொறுப்புள்ளதும் கடினமானதுமான தொழில் என்பதையும், அத்தொழில் செய்பவன் எவ்வளவு இளகிய நெஞ்சையும் கடின மனத்தையும் ஒருங்கே பெற்றவனாய் இருக்கவேண்டி யிருக்கிறதென்பதையும், சாதாரண ஜனங்கள் பெரும்பாலும் அறியார்கள். உண்மையான வைத்தியன், நோயாளி படுத்திருக்கும் அறையினுள் நுழைந்தவுடன். இன்னதென்று பலப்படுத்த முடியாத ஒருவித உணர்ச்சி அவன் மனத்தில் எழுகின்றது. சாதாரண ஜனங்களுக்கு இயல்பாயுள்ள மனப் போக்குகளையும், ஆவல்களையும் அவன் தன்னிடம் எழவொட்டாமல் தடுக்க வேண்டியவனாகின்றான். காதல், அன்பு, இவைகளை அந்த இடத்தில் அவன் மறந்துவிட வேண்டியவனாயிருக்கிறான். மற்றவர்கள் பாராட்டும் துக்கமும் துயரமும் அவன் மனத்தை நிலைகுலையச் செய்தபோதிலும், அவற்றால் அவன் மனத்தளர்ச்சி யுறாமலும், அவற்றிற்குத் தன் மனத்தில் இடங்கொடாமலும், ஸ்திரபுத்தியோடும் மனோதிடத்துடனும் சிகிச்சை செய்ய வேண்டியவனாகின்றான். நோயாளியின் அறைக்குள் நுழையும்போதே, அவன் அமைதியோடும் நுட்பமான மதியோடும் இருக்கவேண்டுவது அவசியமாகிறது. நோயாளியின் சரீர நிலைமையும், நோயாளி

யைச் சுற்றியுள்ள புறப்பொருள்களும் அவனுடைய மனத்தைக் கவருமாயின், அவன் தன்னுடைய தொழிலை முறைப்படி செய்வதற்கு அசக்தனாகின்றான். நோயாளி, வயோதிகப் பருவமாயினும், வாலிபப் பருவமாயினும், பொழுகு வாய்ந்தவளாயினும், அங்கவீன முடையவளாயினும், நற்குணவதியாயினும், தீக்குணமுடையாளாயினும்,—அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமலும், கவனியாமலும்,—'மானிட ஜன்மம் படும் கஷ்டத்தை மானிட அறிவினால் நீக்கவேண்டும்' என்னும்' மானிட இரக்கம் ஒன்றையே குறியாகக்கொண்டு வைத்தியன் சிகிச்சை செய்ய வேண்டியவனாகின்றான். இன்னும் அரை நிமிஷத்தில் நோயாளிக்கு உயிர் போகும் என்று தனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்த போதிலும், அவ்வுண்மையை வெளியிடாமல், அந்த நிமிஷத்திலும் தனனுடைய சிகிச்சையை மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடன் செலுத்தி, விதியுடனும் நமனுடனும் போர்புரியும் வைத்தியன் எவ்வளவு மனோதிடமும் நம்பிக்கையும் உடையவனாயிருக்கவேண்டும்? அவன் செய்யும் காரியம் எவ்வளவு பொறுப்புள்ளதாயிருக்க வேண்டும்?

நான் காந்திமதிக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதற்காக அவளுடைய வீட்டிற்குச் சமீபத்திற் சென்றபோது, அவள் வீட்டிற்கு எதிரில ஜனங்கள் கும்பலாய் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் சிறிதுநேரம் தெருவாயிற படியிலேயே நின்றேன்.

"என்னைப் போசாமல் விட்டுவிடுங்கள். நான் அங்கே வரமாட்டேன். ஆ! இவ்விடத்தில் காணப்படும் காட்சிகள் எவ்வளவு அழகாயும் மனோரம்யமாயும் இருக்கின்றன. இங்கே இருக்கும் கனி மரங்களும், புஷ்பச் செடிகளும், மலர்க் கொடிகளும் இதற்கு முன் நான் கண்டறிந்த

வைகளாய் இருக்கின்றனவே? ஆ! எவ்வளவு மந்தகாசமான காற்று! சுகந்தமான நறுமணம்! ஆ! இந்த ஆற்றில் ஜலம் பால்போல் வெளுத்திருக்கின்றதே? ஒரு சமயம் பாலாகவே இருக்குமோ? வாயில் ஊற்றினால் பாலைப் போன்ற ருசியும் மணமும் இருக்கின்றதே? காராவின் பாலும் இதற்கு இணையன்று. [சிறிதுநேரம் மௌனம்] ஆஹா! இச்சயனக்கிருகம் எவ்வளவு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது? இன்னிசையோடு கூடிய பாட்டுகள், என செவியில் அமிர்தமழை வருஷிப்பதுபோல் நுழைகின்றனவே? ஆ! நான் அங்கே பார்த்த கட்டழகன் இங்கே வந்து என் பக்கத்தில் வீற்றிருக்கின்றாரே. இவர் இங்கே எவ்விதம் வந்தார்? இவர் தானோ என் மனத்தைக் கொள்ளைகொண்டவர்? [மௌனம் சிறிது நேரம்] ஆ! இஃதென்ன பயங்கரமான காட்சி? இந்த மனிதர்கள் நெருப்பின் மத்தியில் நடந்து செல்லுகின்றார்களே. இவர்களுடைய சரீரம் முழுவதும் தீயினால் எரிந்துகொண் டிருக்கும்போது இவர்கள் எவ்விதம் உயிரோடு இருக்கின்றார்கள்? பேரிடியும் பெருமழையும் பயங்கரமான காற்றும் கண்ணைப் பறிக்கும்படியான மின்னலும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு தத்தம் ஆற்றலைச் செலுத்துகின்றனவே! இவைகளுக்கு இடையில் நான் எவ்வாறு அச்சமற்றிருப்பேன்? ஆ! என்னை யாரோ தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்களே! என் செய்வேன்? [சிறிது நேரம் மௌனம்] சரி; இருக்கட்டும், நீங்கள் எல்லோரும் அப்புறம் செல்லுங்கள்" என்று உரத்த குரலுடன் பேசிய சப்தம் வீட்டிற்குள்ளிருந்து வந்தது.

அங்கிருந்தவர்கள் ஒருவரோடொருவர் ஆச்சரியத்துடனும், அச்சத்துடனும் பேசிக்கொண்டார்கள். சங்கதி யாதென அவர்களை விசாரித்தபோது காந்திமதியே அவ்

நம் பேசுகிறாள் என்றும் ஜன்னிபிறந்து விட்டதா
வாய்க்குவந்தபடி அவள் புலம்புகிறுளென்றும் அவர்கள்
சொன்னுர்கள். காந்திமதியின் வியாதியாதென்பதையும்
அவள் இவ்விதம் புலம்பினதற்குக் காரணம யாதென்பதை
யும் நான் அறிந்துகொண்டேன்.

நான் 'சரவண விலாஸம்' என்னும் பெயருடைய
மாளிகைக்குச் சென்று நோயாளியைப் பார்த்தவுடன்
எனக்கு ஒருவிதமான அச்சமுண்டாயிற்று. பழைய சம்
பவங்கள் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. முன்பு குலாம்
காதிறு எந்த அறையில் எந்த இடத்தில் எந்த விதமாய்
நான் அவருக்கு வைத்தியம் பார்க்கும் பொருட்டுச்
சென்றபோது, படுத்திருந்தாரோ அதே அறையில் அதே
இடத்தில் அதேவிதமாய்ச் சிவகாமியின் புத்திரி காந்திமதி
படுத்திருந்தாள். அவ்விதம் அவள் படுத்திருந்தது எனக்
குப் பேராச்சரியத்தையும் அச்சத்தையும் விளைவித்தது
குலாம்காதிறுவின் மரணசம்பவமும், அவன் உயிர் நீங்
கியபோது அவனுடைய குழந்தைகள் அழுது புலம்பிய
பரிதாபமான காட்சியும், என் கண் முன் தோன்றின
நான் சிறிது நேரம் நோயாளியாகிய காந்திமதியைச்
கூர்ந்து கவனித்தபடியே மெய்மறந்து நின்றேன். ஆன
லும், காந்திமதியைக் குணப்படுத்திவிடலாம் என்னும் நம்
பிக்கை மாத்திரம், எக்காரணம் பற்றியோ, எனக்குட்
பலமாய், அவளை நோக்கிய போதே ஏற்பட்டுவிட்டது.

"ஜுரம் முதன் முதல் எப்போது கண்டது? இதற்கு
முன் இம்மாதிரியான ஜுரம் வந்ததுண்டா?" என்று நான்
சிவகாமியை வினவினேன்.

"நேற்று மாலை ஏழு மணி வரையில் காந்திமதி சுக
மாய்த்தானிருந்தாள். பின்புறமுள்ள தோப்பில் நெடு நே
ரம் வரையில் நேற்று மாலையில் உட்கார்ந்து படித்துக்

கொண்டிருந்தாள். தோப்பிலிருந்து வீட்டுக்குள் வந்த போது 'அம்மா! எனக்குத் தலைவலி அதிக மிருக்கின்றது. ஏதோ ஒரு விதமான மயக்கம் எனக்குண்டாகிறது.' என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து கட்டிலிற் படுத்தாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம ஜுரம் வந்து விட்டது" என்று சிவகாமி பதில் உரைத்து, "இதற்கு முன் இம்மாதிரியான ஜுரம் அவளுக்கு வந்ததே இல்லை" என்று மீண்டு வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

"இதற்கு முன் இம்மாதிரியான மயக்கம் வந்த துண்டா?" என்று மீண்டும் நான் வினவினேன்.

"இல்லை; வந்ததே இல்லை. அந்திப் பொழுதில் தோப்பில் நெடுநேரமாக வாசித்துக்கொண் டிருந்ததால், களைப்புற்று ஒரு சமயம் மயக்கம் வந்திருக்கக் கூடுமென்று நான் நினைத்தேன். நான் நினைத்தபடியே சுமார் ஒரு மணி நேரம் சென்ற பிறகு, மயக்கம் நீங்கிப் பேசினாள். பிறகு சிறிது ஆகாரம் கொடுத்தேன். ஜுரம் மாத்திரம் கடுமையாக இருந்தது,—ஆனால் அயர்ந்துறங்கினாள். நாளைய தினம் ஜுரம் சௌக்கியமாய் விடுமென்று நினைத்து நானும் ஒருவாறு தைரியமாயிருந்தேன். ஆனால் அதி காலையில்,—சுமார் மூன்று மணி இருக்கும்,—நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தவள் திடீரென்று வாய்விட்டுக் கதறினாள். தானாகவே அழுவதும், பேசுவதும், சிரிப்பதுமாக அது முதல் இருக்கின்றாள். நான் என்ன கேட்ட போதி லும் பதில் சொல்லாமல் மௌனம் சாதிக்கிறாள். சிற்சில சமயங்களில் அவளுடைய கண்கள் ஒருவிதமாய்ச் சுழல் கின்றன; உடல் நடுங்குகிறது" என்று சிவகாமி பதில் கூறினாள்.

நோயாளிக்குச் சமீபத்தில் சென்று, நான் அவளு டைய இடக்கையைப் பிடித்து நாடி பார்த்துவிட்டுக்

கண்களையும் முகத்தையும் கூர்ந்து கவனித்தேன். அன்.
தோப்பில் நான் பார்த்தபோது ஒரு வகையான இன்ப
தையும் சந்தோஷத்தையும் எனக்குக் கொடுத்த அ
ளுடைய முகம்,—என்னைக் 'காதல்' என்னும் குளிர்ந்
அக்கினியில் மூழ்குவித்த அவளுடைய முகம்,—இப்போ.
சகிக்கமுடியாத வருத்தத்தையும் வரைகடந்த அனுதாப
தையும் என் மனத்தில் தோன்றச் செய்தது. நான் அ
ளுடைய கையைப்பிடித்தவுடன் அவள் என் பக்கமாக
திரும்பி என்னைக் கூர்ந்து கவனித்தாள்; தானே புன்மு.
வல் கொண்டாள். ஆனாலுமவளுடைய கை நடுங்கிற்ற
வாய் குழறிற்று.

"அவராயிருக்க முடியுமா? அவராயிருக்க முடியுமா
நான் விழித்துக் கொண்டாயிருக்கிறேன்? அம்மா! இவ
யார்?" என்று சோபையிழந்தவளாகிய காந்திமதி மிக இளைந்
குரலுடன் சிவகாமியைக் கேட்டாள்.

"குழந்தாய், பயப்படாதே! இவர்தான் ஆத்மநா
என்னும் பெயருடைய வைத்தியர். மோகனாங்கி உனக்
வைத்தியம் செய்வதற்காக இவரை அனுப்பியிருக்கிறாள்
என்று காந்திமதிக்குப் பதில் வந்தது.

காந்திமதி ஒருவகையான அன்புடனும் பச்சா
தாபத்துடனும் என்னைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். இமைய
திருந்த அவளுடைய விழிகளில் நீர்த்துளிகள் காண
பட்டன. நான் அவளுடைய முகத்தைக் கையினாற்றட
கண்ணீரைக் கைக்குட்டையால் துடைத்தேன்.

"கண்ணே! உனக்கு உடம்பு இப்போது எவ்வி
மிருக்கிறது?" என்று சிவகாமி தன் புத்திரியை வி
வினாள்.

"அம்மா! இவர் என் முகத்தைத் தடவிய போ
எனக்கு ஒருவிதமான உள்ளக் கிளர்ச்சி உண்டாயிற்

என்னை இவர் விழித்த கண்களோடு கூர்ந்து நோக்கிய போது, கதிரவன் கதிரைப்போன்ற ஒரு ஜோதி என் கண்ணுக்குத் தோன்றியது. முதலில் நான் ஒருவகையான அச்சங்கொண்டபோதிலும் இப்போது உடம்பு சிறிது குணமாயிருக்கின்றது" என்று காந்திமதி பதிலுரைத்தாள்.

காந்திமதி கூறிய இந்த மறுமொழி எனக்குப் பேராச்சரியத்தை விளைவித்தது. என்னை அறியாமலே எனக்கு ஏற்பட்ட மாறுதல்களையும், நான் ஆங்கிற் கொண்டிருந்த கொள்கைகள் சிறிதுசிறிதாக மாறிவருவதையும இப்போது நான் உணர்ந்தேன. ஆ! என்னே காலத்தின் செயல்! மனிதனுடைய சிற்றறிவு! இருந்த வாறு என்னே, என்னே!

சிவப்பிரகாசம் முதன் முதல் காதலைப்பற்றியும் இல்லற தருமத்தைப்பற்றியும் மிக விரிவாய்க் கூறியபோது அவருடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை யில்லாத நான், இப்போது 'காதல்' என்பது ஒன்று நிச்சயமாயிருக்கிறதென்றும், அது மிருந்த ஆற்றலுடைய தென்றும் அறிந்தேன், —அறிந்தது மாத்திரமா ? இல்லை, உள்ளபடியே உணர்ந்தேன். குலாம்காதிறு மஹ்வைசியத்தைப் பற்றியும் ஆத்மக்காட்சியைப் பற்றியும் இன்னும் இவைபோன்ற பல அரிய விஷயங்களைப்பற்றியும் பிரசங்கம் செய்தபோது 'அவன் பொய்யன்' 'உலகை வஞ்சிப்பவன்' 'பைத்தியம் பிடித்தவன்' என்று அவனை இகழ்ந்து பேசினேன்? ஆனல் இப்போதோ அவனுடைய கொள்கைகளிலும் சிறிது உண்மையிருக்கிறதென்பதை அறிந்தேன்.

"நோயாளிகளைக் கண்ணினல் பார்ப்பதினலும், அவர்களுடைய சரீரத்தை மேலிருந்து கீழ் நோக்கிக்

கையாற் றடவி விரல் நுனிகளை உதறுவதினாலும், சில மந்திரங்களை ஜபிப்பதினாலும் நாம் வியாதியை நீக்குதல் கூடும்" என்று குலாம்காதிறு அன்றிரவு தாம் செய்த பிரசங்கத்தில் கூறியது, அப்படியே இப்போது என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இதற்கு முன் மனத்தையாவது, மனோசக்தியையாவது நம்பாதிருந்த நான், இப்போது அவைகளின் இருப்பில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டேன். அதிகம் சொல்லுவானேன்? காந்திமதியை முதன் முதல் தோப்பில் சந்தித்த காட்சியானது, இவ்வுலகத்திலுள்ள நூல்கள் போதிப்பதைக் காட்டினும் சிவப்பிரகாசத்தின் வாசாமனோகரமான பேச்சைக் காட்டினும் சுலபமாகவும், தெளிவாகவும், 'காதல்' என்பதைப்பற்றி எனக்குப் போதித்தது. இரண்டாம் முறையாகக் காந்திமதியை, அவள் நோயினால் வருந்திய சமயத்தில், நான் சந்தித்த போது, "மனம்" "மனோசக்தி" "ஆத்மக்காட்சி" இவைகளைப் பற்றி எவ்வளவு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவும் தெரிந்து கொண்டேன். ஆகவே சிவப்பிரகாசத்தின் போதனாசக்தியைக் காட்டினும், குலாம்காதிறுவின் உபந்நியாச ஆற்றலைக்காட்டினும் காந்திமதியின் சரித தோற்றம்,—நான சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், மிகச் சிறந்த தென்பதிற் சந்தேக முண்டோ? நிரீசுரவாதக் கொள்கை என்னும் பாழடைந்த இருட் குகைக்குள் வீழ்ந்து கிடந்த என்னை அக்குகைக்குள்ளிருந்து மெதுவாக மேலேறி வந்து ஆஸ்திக ஞானபானுவைக் காணும்படி தூண்டியவள் காந்திமதியே.

ஜுரம் தணிவதற்கும் பலயீனம் நீங்குவதற்கும் நான் அன்று காந்திமதிக்கு மருந்து கொடுத்தேன். அன்று முதல் மூன்று நாள் வரையில் காலை மாலை இருவேளையிலும் அவள் வீட்டிற்குச் சென்று தகுந்த சிகிச்சை செய்

தேன். காந்திமதியின் வியாதி ஒருவாறு நீங்கி, அவள் பூரணமான குணமடையும் நிலைமையில் இருந்தாள். ஆனால், நான்காம் நாட்காலையில் வழக்கம்போல் வைத்தியம் பார்ப்பதற்காக நான் காந்திமதியின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் வேலைக்காரி வெளியில் வந்து "ஐயா! காந்திமதி ஊரில் இல்லை; அவள் நேற்றிரவு புறப்பட்டு மதுரைக்குச் சென்று விட்டாள்" என்று கூறினாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் வருத்தமும் ஆச்சரியமும் என்னிடம் கலந்து தோன்றின. வேலைக்காரி சொன்ன செய்தியை நம்புவதற்கு என்னால் முடியவில்லை. படுக்கையை விட்டு எழுந்து சிறிது தூரம் நடப்பதற்கும் சக்தியற்றிருந்த 'காந்திமதி' மதுரைக்குப் போய்விட்டாள் என்று சொன்னால் யார் தான் நம்புவார்கள்? நான் மாளிகையை விட்டு வெளியே வந்து எங்கு செல்வது, யாது செய்வதென்று அறியாதவனாய்த் தெருவிலேயே சிறிது நேரம் உலாவிக்கொண்டு நின்றேன். அவ்விதம் உலாவிக் கொண்டு நின்ற போது 'சரவண விலாஸ' மாளிகைக் குள்ளிருந்து ஆயுர்வேத பண்டிதர் பத்மநாபர் வெளியே சென்றதை நான் கண்டேன். உடனே எனக்கு உண்மை புலப்பட்டு விட்டது. காந்திமதி மதுரைக்குச் செல்ல வில்லை என்றும், மோஹனாங்கி செய்த சூழ்ச்சியினாலோ அல்லது மாஜிஸ்டிரேட் மகாமதாளி செய்த சூழ்ச்சியினாலோ பண்டிதர் பத்மநாபர் காந்திமதிக்கு வைத்தியம் பார்க்க நேர்ந்ததென்றும் நான் ஊகித்தறிந்து கொண்டேன். கடைசியாக ஒரு யோசனை எனக்கு உண்டாயிற்று. மோஹனாங்கியைப் போய்ப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கு மென்றும், அவளிடம் விஷயங்களை விவரமாய் எடுத்துக் கூறினால் அவள் ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் தேடுவாள் என்றும் நான் கருதி, உடனே 'பத்மவிலாஸ' மாளி

கைக்குச் சென்று மோஹனாங்கியைக்கண்டு பத்மநாயர் 'சரண விலாஸ்'த்தி லிருந்து வெளிவந்ததையும், காந்திமதி மதுரைக்குப்போய் விட்டாள் என்று வேலைக்காரி பொய் புகன்றதையும் விவரித்துரைத்து காந்திமதி மீது நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்றும் அவளை எவ்விதத்தி லும் மணம்புரிய வேண்டும் என்றும் வியக்தமாக எடுத்துக் கூறினேன்.

"ஆத்மநாதரே! நீர் காந்திமதியின் மீது காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையேயாயினும், அவள் உமக்கு ஏற்ற மனைவியாகாள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவ் விதம் நான் நினைப்பதற்குப் பல காரணங்களிருக்கின்றன. முதலாவதாக அழகும், வாலிபப்பருவமும் ஒருங்கமைந்த ஒரு வைத்தியருடைய மனைவி, திடசரீர முடையவளாயும நோயற்றவளாயும் இருக்கவேண்டும். ஆனால், காந்தி மதியோ அடிக்கடி வியாதியினால் பிடிக்கப்படுகிறாள் அவள் சரீரமோ மிகமலின முற்றிருக்கிறது. இரண்டாவ தாக நீர் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்தில் அநுபவிக் கபபடுகின்ற சுகதுக்கங்களையும் தவிர வேறு உலகங்க ளாவது சுகதுக்கங்களாவது, ஆத்மாவாவது, கடவுளா வது இல்லை யென்னும் கொள்கை யுடையவராக இருக்கின் காந்திமதியோ தான் அடிக்கடி சூக்கும சரீரத்தோடு பிரயாணம் செய்வதாயும், இவ்வுலகத்தினைக் காட்டினும் சிறந்தவைகளாயும் அருமையுடையவைகளாயு முள்ள பல உலகங்களைப் பார்ப்பதாயும் சொல்லுகிறாள். காந்திமதி கடவுள் உண்டென வாதிக்கும் ஆஸ்திக மதத்தைச் சேர்ந் தவள்; நீரோ கடவுள் இல்லையென்று போராடும் நாஸ்திக மதத்தினர். இக்காரணங்களால் உமக்கு ஏற்ற மனைவி காந்திமதி 'அல்லள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது." என்று மோஹனாங்கி கூறினாள்.

நான் பல காரணங்கள் கூறி வாதித்த பிறகு "வைத்தியரே! நான் உம்முடைய காரியத்திற்குக் குறுக்கே நிற்பதாக நினைக்கவேண்டாம். நீர் ஆலோசித்து அதன் பிறகு உம்முடைய சௌகரியப்படி செய்து கொள்ளும். இருந்த போதிலும் முதலிலேயே காந்திமதியை நீரே சந்தித்து உம்முடைய கருத்தை அவளிடம் தெரிவித்து அவளுடைய சம்மதத்தைத் தெரிந்து கொள்வதுநலம்" என்று மோகனாங்கி கூறினாள். நான் "சரி; அவ்விதமே செய்கிறேன்" என்று பதில் கூறி விட்டு, அவ்விடமிருந்து நீங்கினேன். இரண்டொரு தினங்கள் கழிந்தன. காந்திமதிக்கு மறுபடியும் ஜுரம் கடுமையாக வந்துவிட்டதென்றும், நான் போய்ப் பார்த்து அவளுக்கு மருந்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் மோகனாங்கியிடமிருந்து ஒருகடிதம் வந்தது. ஒரு கணமும் தாமதியாது உடனே நான் 'சரவணவிலாஸ'த்திற்குச் சென்று சிவகாமியைச் சந்தித்தேன்.

"வைத்தியரே! குழந்தைக்கு மறுபடியும் ஜுரம் வந்துவிட்டது. நாடிகள் சரியாய்ப்பேசவில்லை என்றும், கபம் மேலோங்கி நிற்கிறதென்றும் பண்டிதர் பத்மநாபர் கூறி, இனித் தமமுடைய சிகிச்சை பயன்படாதென்றும் வேறு வைத்தியர்களைக்கொண்டு பார்க்கலாமென்றும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். ஆனால் உம்மை அழைத்துக் காட்டவேண்டாமென்று அவரும் மகம்மதாலியும் வற்புறுத்தியுரைத்தார்கள். ஆனாலும், முதலில் உம்மாலேயே அவள் குணமடைந்தாளாதலால், அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்காமல் உம்மை அனுப்பும்படி நான் மோகனாங்கிக்குக் கடித மூலமாய்த் தெரிவித்தேன்" என்று சிவகாமி என்னைக் கண்டதும் கூறினாள்.

"தங்களுடைய புத்திரியை நான் விஷங் கொடுத்துக் கொன்றுவிடுவேன் என்று பத்மநாபரும் மகம்மதாலி

யும் கருதினார்களோ?" என்று நான் சிரித்துக் கொண்டே சிவகாமியை வினவினேன்.

"அவர்கள் அவ்விதம் கூறவில்லை. சரி, இருக்கட்டும்; காந்திமதி பிரக்ஞையற்றுப் படுக்கையிற் கிடக்கின்றாள். அவளை வந்துபாரும்" என்று சிவகாமி கூறி என்னை நோயாளி படுத்திருந்த அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

நான் உள்ளே சென்று காந்திமதியைப் பார்த்தேன். அவளுடைய நெற்றியில் பற்றும், கண்களில் கலிக்கமும் போடப்பட்டிருந்தன. அவள் கண்ணை மூடியபடியே ஸ்மரணையற்றுக் கிடந்தாள். சரீரம் முழுமையும் ஒரு கம்பளியினால் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. நான் கையைப்பிடித்து நாடி எவ்விதம் ஓடுகிறதென்று பார்த்த போது, மூன்று நாடிகளும் தத்தம் நிலைபிறழாமலும் ஒழுங்காகவும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பிறகு தெர்மாமீட்டரை கட்கத்திலும் நாவிலும் வைத்துப் பார்த்தேன். சுகமான சரீரமுடையவர்களுக்கு எத்தனை டிகிரி, நியாயமாய் இருக்கவேண்டுமோ அத்தனை டிகிரியே காந்திமதிக்கும் இருந்தது. ஆகவே, அவளுடைய சரீரத்தில் எத்தகைய கெடுதியுமில்லை என்பதை நான் நிச்சயமாய் அறிந்து கொண்டேன். ஆனால், சரீரம் சரியான நிலையில் இருக்கும் போது அவள் இவ்விதமிருப்பதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை.

"கடந்த மூன்று தினங்களாய்க் காந்திமதி எழுந்து வெளியே சென்று உலாவினாளா? பத்மநாபர் ஏதாவது மருந்து கொடுத்தாரா?" என்று நான் சிவகாமியை வினவினேன்.

"பத்மநாபர் ஏதோ மருந்து கொடுத்தார்; ஆனால் காந்திமதி வெளியே போகக்கூடாதென்றும் அவளு

ளுடைய சரீரத்தில் காற்றுப் படக்கூடாதென்றும் அவர் கண்டிப்பாய் உத்தரவு செய்திருந்தார்" என்று சிவகாமி பதிலுரைத்தாள்.

உடனே எனக்கு உண்மை புலப்பட்டது. சுத்தமான காற்றும், இலேசான ஆகாரமும், மனோரம்மியமான காட்சியும், சந்தோஷகரமான சம்பாஷணையும், இச்சமயத்தில் காந்திமதிக்கு அவசியம் வேண்டுமென்பதையும், அவை களே அவளுக்குத் தகுந்த ஔஷதங்கள் என்பதையும் பத்மநாபர் அறியாதிருக்கவேண்டும்; அல்லது அறிந்திருந்தபோதிலும், வேண்டுமென்றே,—ஒருசமயம் என்னையும் அவளையும் சந்திக்கும்படி விடக்கூடாதென்னும் நோக்கத்தோடிருப்பினுமிருக்கலாம்,—அவளை வெளியே போகக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன்.

நான் வெந்நீரில் துணியை நனைத்துப் பிழிந்து காந்திமதியின் நெற்றியில், மரத்துண்டில் பிடித்துள்ள வச்சிரப் பசையைப்போல், பலமாய்ப்பிடித்திருந்த பற்றைத் துடைத்துவிட்டு, மெல்லிய வெள்ளைத் துணியினால் தைக்கப்பட்ட உடையை அணிந்துகொள்ளச்செய்து, அவளை மெதுவாக நடத்தி அழைத்துக்கொண்டு தோட்டத்தினுள் சென்றேன். சிவகாமி கோதுமைக்கஞ்சிகொண்டு வந்து காந்திமதிக்குக்கொடுத்தாள். கால்மணி நேரம் வரையில் தோட்டத்தின் அற்புதக் காட்சியைக்கண்டு அவள் வியந்துகொண்டிருந்தாள். நறுமலர் மணத்தோடு கலந்து வீசிய மெல்லிய பூங்காற்று அவளுடைய சரீரத்திற் படவே, அவள் ஒருவிதமான உற்சாகமும், சந்தோஷமும் கொண்டாள். உள்ளத்திற்கு உவப்பினை உண்டாகக்கூடிய விஷயங்களைக் குறித்து நானும் சிவகாமியும் அவளுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தோம். அதன் பிறகு

காந்திமதியை வீட்டுக்குள் அழைத்துவந்தோம். அன்று முதல் நான் பிரதிதினமும் காலை மாலை இருவேளைகளிலும் 'சரவணவிலாஸ'த்திற்குச் சென்று, காந்திமதியை அழைத்துக்கொண்டு தோட்டத்திற்குப் போவதும், சிறிதுநேரம் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பதும், பிறகு அவளை வீட்டிற்குள் அழைத்து வருவதுமாகச் செய்துவந்தேன். வைத்தியர்களுடைய செயற்கை மருந்தைக் காட்டிலும், இறைவனுடைய இயற்கை அமைப்பில் அமைந்திருக்கும் இயற்கை மருந்து அவனுக்குப் பூரண சுகத்தையும் தீவிர குணத்தையும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவிதமாய்க் கொடுத்தது. காந்திமதி நோயிலிருந்து முற்றும் விடுபட்

ஆறாம் அதிகாரம்

ஆசைக் கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்

"கழித்திலேன் காமவெந்நோய் காதன்மை என்னும் பாசம்
ஒழித்திலேன் ஊன்கணேக்கி யுணர்வெனு மிமை திறந்து
விழித்திலேன் வெளிறுதோன்ற வினையெனுஞ் சரக்குக்
[கொண்டேன்
அழித்திலேன் அயர்த்துப்போனே னதிகைவீரட்டனாரே.

காந்திமதியும் நானும் இவ்விதமாகக் கோயிலுக்குச் செல்லுவதும், மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்புவதுமாகவே சில தினங்கள் கழிந்தன. ஆனால் இதுவரையில் என்னுடைய விருப்பத்தை வெளிப்படையாக நான் அவளிடம் தெரிவிக்கவில்லை. ஒரு நாள் அவள் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு என்னிடம் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, நான் சமயமறிந்து, வாழைப்பழத்தில் ஊசி நுழைப்பது போல், என் விருப்பத்தைக் குறிப்பாக அவளிடம் தெரிவிக்கத் துணிந்தேன்.

"அன்பே! நான் உன்னிடம் ஒரு விஷயம் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்" என்று நான் காந்திமதியை நோக்கிக் கூறினேன்.

"அவ்விஷயம் யாது? அதை என்னிடம் தெரிவிப்பதற்குத் தயங்குவானேன்?" என்று காந்திமதி கேட்டாள்.

"தெரிவித்தால் என்மீது கோபங் கொள்வையோ என்று அஞ்சுகிறேன்!" என நான் பதில் பகர்ந்தேன்.

"இல்லை நான் கோபிக்கவில்லை; சொல்லுங்கள்!" என்று காந்திமதி கூறினாள்.

"கண்மணி—அன்பே—நான்—நான்—உன்னைக்—கா காதலிக்கின்றேன்!" என்று நான் தத்தித் தயங்கி மெதுவாகக் கூறினேன். இவ்விதம் நான் கூறியபோது, என் உடல் சிலிர்த்தது; நெஞ்சம் துடித்தது; வாய் குழறிற்று; கண் சுழன்றது; மெய் வியர்த்தது. காந்திமதி யாதொரு பதில் சொல்லாமல் சிந்தித்து நின்றாள். அவளுடைய முகம் சிவந்திருந்தது. ஆச்சரியமான நாணக் குறிப்பும் ஆனந்த [illegible] அவளுடைய கண்களில் தோன்றின. சிறிது நேரம் தரையை நோக்கியபடியே நின்றாள். பிறகு என்னைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கியபடி, ஆழ்ந்து சிந்திப்பவளே [illegible] பார்ப்பதுபோல இருந்தாள். [illegible] அவள் முகத்தோற்றத்திலும், வார்த்தை [illegible] அவளுடைய வாயிலிருந்து வெளிப்படவில்லை. சுமார் கால்மணி நேரம் அவ்விதமிருந்தாள்.

"[illegible]! நீர், என்னைக் காதலிக்கிறீரா? நீர் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே? காதல் என்றால் என்ன?" என்று காந்திமதி என்னை வினவினாள்.

"அன்பே! காதல் என்பது ஒரு புருஷன் ஒரே ஸ்திரீயினிடத்தில் எக்காலமும் ஒரே தன்மையாகப் பாராட்டும் உண்மையான உள்ளன்பாகும். இவ்விதமே ஒரு ஸ்திரீ ஒரே புருஷனிடத்தில் பாராட்டும் உண்மை அன்புரிமையும் காதல் என்ற பெயர் பெறும்." என்று நான் விடை பகர்ந்தேன்.

"இந்தக் காதல் முதன்முதல் எவ்விதம் உண்டாகிறது?" என்று காந்திமதி வினவினாள்.

"அழகிய சரீர உறுப்புகள் அமையப்பெற்ற ஒரு பருவ மங்கையை முதன்முதல் ஒரு வாலிபன் கண்ணுறும்போதும், அவ்விதமே அழகிலும் ஆண்மையிலும் சிறந்த ஒரு வாலிபனை ஒரு யுவதி கண்ணுறும்போதும், ஒருவரை

யான அன்புரிமை அவர்களுக்குள் ஏற்படுகால். அதுவே காதலுக்கு முக்கியகாரணம் என்று தெரிகிறது. அழகு, குணம், தொழில், இயல்பு, கல்வி முதலியவைகளை [illegible] புருஷர்களுக்குள் காதலைத் தோற்றுவிக்கும் [illegible] யவாயிருக்கின்றன. இருந்தபோதிலும், [illegible] ஒன்றாயிருந்தால் காதலை உண்டாக்குவது அழகு [illegible], அதனை முக்கியகாரணம் என்று நாம் கருதவேண்டி [illegible] கிறது” என்று [illegible] இருந்தேன்.

“[illegible] ‘அழகு’ [illegible] [illegible]?” என்று சாந்தினி கேட்டாள்.

“[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]” என்று நான் பதிலளித்தேன்.

“சரீரத்தில் அமைந்துள்ள உட்கருவிகள் [illegible] வேலைகளைச் சரியாய்ச் செய்கின்றனவா என்பதையும், அவ்விதம் செய்யாதபோது [illegible] பண்டையும், நோய் வசப்படாமல் சரீரத்தை நல்ல நிலைமையில் எவ்விதம் வைத்துக்கொள்வதென்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்வது யாங்ஙனம்?” என்று சாந்தினி வினவினாள்.

“அன்பே! ‘தேகதத்துவம்’, ‘சரீர [illegible]’ இவைகளைப்பற்றிக் கூறும் நூல்களைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்;” என்று நான் மறுமொழி பகர்ந்தேன்.

“அத்தகைய நூல்களை நான் படித்ததில்லை; இனிப்

படித்தறிந்து கொள்ளவும் எனக்குச் சக்தியில்லை. உம்மாற் கூடுமானால், சுருக்கமாகச் சொல்லும். நான் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுகிறேன்," என்று காந்திமதி கூறினாள்.

"கண்மணி! அவ்விதமே சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக!* ஒரு பெரிய மாளிகையானது கல், மண், சுண்ணாம்பு, சேறு, மரம், இரும்பு முதலியபொருள்களின் உதவியினாலும், அவற்றுட் சிலவற்றின் சேர்க்கையினாலும், கட்டப்படுதல் போல, சரீரமானது எலும்பு, தோல், நரம்பு, இரத்தம், சுக்கிலம், சதை, மூளை என்னும் ஏழு தாதுக்களின் சேர்க்கையால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெண்மையாயும் கடினமாயும் உறுதியாயும் மற்றத் தாதுக்களைக் காட்டினும் பெரியதாயும் இருக்கின்ற வஸ்துவே, எலும்பு என்று சொல்லப்படும். மாளிகை நீடித்தநாள் நிலைபெறுவதற்கு அவசியமான சுவர்களும் அஸ்திவாரங்களும் தூண்களும சுண்ணாம்பினாலும் சேற்றினாலும் கட்டப்படுகின்றன. கெட்டியாய் இருப்பதற்காகச் சுண்ணாம்பும், வெயில் காலத்தில் உலர்ந்து வெடிக்காம லிருப்பதற்காகச் சேறும் கட்டடங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. இது போலவே சரீரத்தைத் தாங்குவதற்கும, சரீரத்தை நீடித்த நாள் நிலை பெறச் செய்வதற்கும் பெரிதும் பயன்படும் எலும்புகளும், சுண்ணாம்புச் சத்தினாலும், பிசுபிசுப்பான ஒருவகைச் சத்தினாலும் அமைந்திருக்கின்றன. எலும்பிலுள்ள சுண்ணாம்புச் சத்து அதற்கு உறுதியையும் பலத்தையும கொடுக்கிறது. எலும்பில் வச்சிரம்போல அமைக்

* இவ்வதிகாரத்தில் வரும் தேகதத்துவ சம்பந்தமான விஷயங்களிற் பெரும்பாலன ஆங்கில பாஷையில் மிஸ்டர் பீல் (Beal) என்பவராலும், மிஸ்டர் ட்ரால் (Trall) என்பவராலும் இயற்றப்பெற்ற தேக தத்துவ நூல்களில் (Physiology) சொல்லப்படும் சிற்சில விஷயங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டனவாகும்.

சுண்ணும்புச் சத்து அதிகமாய் விரயமாகாதபடியும், எலும்பினுள் அமைந்திருக்கும் சிறிய துவாரங்கள் விசாலமடையாதபடியும், நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். போக காலத்தில் வெளிப்படும் விந்துவில், எலும்பிலுள்ள சுண்ணும்புச் சத்து அதிகமாய்க் கலப்பதால், கலவியில் ஜாக்கிரதையாயும் மிதமாயும் இருந்துவந்தால், எலும்பிலுள்ள சுண்ணும்புச் சத்து வியர்த்தமாகாமல், எலும்பு உறுதியும் பலமுமடையும். தித்திப்புப் பண்டங்களை அதிகமாய் உண்ணுமலிருந்தால் நீரிழிவு வியாதியைத் தடுக்கலாம். அதாவது இயற்கையிலேயே அதிகமான தித்திப்பு அமைந்திருக்கும் காய் கனி கிழங்குகளையும் தானியங்களையும் மிதமாக உண்ணவேண்டும். செயற்கைத் தித்திப்புப்பண்டங்களை,—அதாவது கற்கண்டு, சர்க்கரைபோன்றவைகளை,—அளவுக்கு அதிகமாய்ச் சேர்ப்பதனால் பாதக மின்று. ஏனெனில், இயற்கைத் தித்திப்பு எவ்வளவு அதிகமாயும் தீவிரமாயும் இரத்தத்தில் கலக்கிறதோ அவ்வளவு அதிகமாயும் தீவிரமாயும் செயற்கைத் தித்திப்பு இரத்தத்தில் கலக்கிறதில்லை" என்று நான் காந்திமதிக்கு எடுத்துரைத்தேன்.

"வைத்தியரே! இவ்விதமாகவே மற்றத் தாதுக்களைபற்றியும் சுருக்கமாகக் கூறும்" என்று காந்திமதி கேட்டாள்.

எலும்புகளை மூடிக்கொண்டும், அவைகளைச் சுற்றிக்கொண்டும், தனித்தும் இருக்கின்ற தடிப்பான மாமிசமே சதை என்று சொல்லப்படும். இந்த மாமிசங்கள் சிவப்பாயும், வெங்காயத் தோலைப்போல் அடுக்கடுக்காயு மிருக்கும். சில மாமிசங்கள் நீண்டும் சில அகன்று மிருக்கும். நம்முடைய சரீரத்தில் அமைந்திருக்கும் சதைகள் 'தாமே இயங்கும் சதைகள்', 'மனத்தின் வழிப்பட்டு இயங்கும்

சதைகள்' என இருவகைப்படும். இரைப்பை, இருதயம் குடல் முதலிய சதைத்துண்டுகள் மனம் அறிவித்தாலும் அறிவிக்காவிட்டாலும் தாமே இயங்குகின்றன. நித்திரை புரியும்போதும் உண்ட ஆகாரம் ஜீரணமாவது இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். நீட்டல், முடக்கல், நடத்த லாதிய இத்தகைய தொழில்கள் சதையின் இயக்கத்தினால் நடைபெறுகின்றனவாயினும், மனம் நினைத்தாற்றான் இத் தொழில்கள் நடக்கின்றன வாதலால் சதைகளின் இந்த இயக்கம் "மன வழிப்பட்ட இயக்கம்" என்று சொல் லப்படும். நம்முடைய சரீரம், நாம் நினைக்கிறபடி இயங் குவதற்கு மாமிசத்தின் சலனம் ஒரு முக்கிய சாதனமாகும். கெட்டியாயும் பெரியதாயுமிருக்கும் எலும்புகளைத் தவிர, சிவப்பாயும் தடிப்பாயுமிருக்கும் சதைகளைத்தவிர, வேறு பல நுட்பமான மெல்லிய குழாய்களும் நமது சரீரத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. சுத்தமான இரத்தத்தை இரு தயத்திலிருந்து சரீரம் முழுவதும் கொண்டுபோவதற்கும், சரீரம் முழுவதும் பரவிக்கொண்டிருக்கிற அசுத்தமான இரத்தத்தை இருதயத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற் கும், இந்த மெல்லிய குழாய்கள் பயன்படுகின்றன. இரு தயம் என்பது மார்பின் நடுவில் தாமரை முகையைப் போல் மேற்புறம் விரிந்தும், கீழ்ப்புறம் குவிந்தும் தொங் கிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் அருமையான அவயவமாகும். இந்த இருதயம் தேகத்திலுள்ள மற்ற உறுப்புகளைக்காட்டி னும்,—மூளை ஒன்றைத் தவிர,—மிக நுட்பமுடையதாகை யால், நன்றாய்ப் பாதுகாக்கப்படும் பொருட்டு ஒரு மெல் லிய சவ்வுப்பைக்குள் இது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இருதயத்தின் மேற்புற மிரண்டும் கீழ்ப்புறமிரண்டுமாக நான்கு அறைகள் இருக்கின்றன. இவ்வறைகள் தாமே மூடிக்கொள்ளுவதுந் திறந்துகொள்ளுவதுமாக எப்போது

மிருந்துகொண்டிருக்கும். இருதயத்தின் இடப்புறத்தில் சுத்தமான சிவந்த இரத்தமும், வலப்புறத்தில் அசுத்த மான கரிய இரத்தமுமிருக்கும். இருதயத்தின் இடப்பக் கத்திலிருந்து ஒரு பெரிய நாடி உற்பத்தியாகி மேல்நோக் கிச்சென்று பிறகு இடப்புறமாகவே வளைந்து முள்ளந் தண்டு ஓரமாய்ப்போய் அங்கிருந்து இரண்டாய்ப் பிரிந்து இரண்டுகால்களுக்கும் போகிறது. இருதயத்திலிருந்து சரீரம் முழுதும் பரவுகின்ற சுத்தமான இரத்தம் இந்த நாடி வழியாகப் போய்த்தான் பிறகு மற்ற நாடிகளில் பாய்ந்து செல்லும். இருதயத்திலிருந்து ஒரு முறை வெளியேசென்ற சுத்த இரத்தம் மறுபடியும் இருதயத் திற்குள் வந்து சேர்ந்துவிடாமல் தடுப்பதற்காகச் சிறு கபாடங்கள் இருதயத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கபாடங்கள் இருதயத்திலிருந்து இரத்தம் வெளியே செல்லுகிறபோது தாமே திறந்துக்கொள்ளும்; பிறகு தாமே மூடிக்கொள்ளும். இருதயத்தின் வலப்புறத்தில் ஒரு பெரிய நாடி உற்பத்தியாகி நுரை ஈரலுக்குப் போகிறது. நுரையீரல் என்பது மார்பிற்குக் கீழே வயிற் றின் வலப்புறமாக இருக்கும் ஓர் உறுப்பாகும். இஃது இருதயத்தைக் கௌவிக்கொண்டிருக்கும். நுரையீரலின் வெளிப்புறம் உப்பலாயும், உட்புறம் குடைவாயு மிருக்கும். நுரையீரலில் சுமார் 50 லட்சம் காற்றுக் குழாய்கள் இருக் கின்றன. இந்த அவயவத்தின் வலப்புறம் மூன்று பகுப் [illegible] இரண்டு பாகமாயு மிருக்கும். நுரை

சத்தை மாற்றித் தேகத்தைப் போஷிப்பது இந்த நுரை
யீரலே யாகும். இருதயத்தின் வலப்புறத்திலிருந்து நுரை
யீரலுக்குப் போகும் நாடியானது தேகத்திலுள்ள அசுத்த
இரத்தத்தை இருதயத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்.
இனி, நம்முடைய வயிறு இரண்டு துவாரங்களையுடைய
ஒரு பெரிய தோற்பையினைப்போ லிருக்கிறது. ஆகா
ரத்தை உள்ளே வாங்கிக் கொள்ளுவதற்கு ஒரு துவாரம்
உபயோகப்படுகின்றது. உட்கொள்ளப்பட்ட ஆகாரத்தில்
சத்து நீங்கலான மீதமான உபயோகமற்ற கழிவுப்
பொருள்களை வெளியே கொண்டுபோவதற்கு மற்றொரு
துவாரமும் உபயோகப்படுகிறது. இவைகளைத் தவிர சிறு
குடல் பெருங்குடல் முதலியவைகளும் வயிற்றில் அமைந்
திருக்கின்றன. மூளை என்பது நினைப்பதற்கும் அறிவ
தற்கும் சாதகமாய்த் தலையில் அமைந்திருக்கும் ஓர் அற்புதக்
கருவியாகும். அது பனை நுங்குபோல் நீலவெண்மையாயும்
வழுவழுப்பாயு மிருக்கும். சரீரத்திலுள்ள எல்லா உறுப்பு
களுக்கும் இதற்கும சம்பந்தமுண்டு. இரத்தம் என்பது
சிவந்தநிறமான ஒரு திரவப் பதார்த்தமாகும். இதுவே
தேகத்திற்கு வளர்ச்சியையும் பலத்தையும் சரீர உறுப்பு
களுக்குப் புதியவளர்ச்சியையும் கொடுக்கிறது. சுத்தமான
இரத்த ஓட்டமே தேகத்திற்கு மினுமினுப்பையும் அழகை
யும கொடுப்பதாகும். சரீரம் அழியாமல் நீடித்த நாள்
நிலைநிற்பதற்கு இந்த இரத்தமே முக்கியமானது. தவிர
சுத்தமான இரத்த ஓட்டம் சரீரத்திற்கு அழகைக்கொடுப்
பதுபோலவே, அழகிய சரீரத்தைக் கண்டு வியக்கும்படி
யும், அழகிய பெண்களைக் கண்டபோது அவர்களை இச்சிக்
கும்படியும் மனிதனைச் செய்கிறது. அதிகம் சொல்லுவா
னேன் ? சுத்தமான இரத்த ஓட்டத்தினால் பெண்களுக்கு
ஏற்படும் பேரழகும், சுத்தமான இரத்த ஓட்டத்தினால்

ஆண்மக்களுக்கு உண்டாகும் ஆண்மைத் தன்மையும், காம இச்சையை உற்பத்தி செய்வதற்குக் காரணமாகின்றன." என்று மீண்டும் நான் காந்திமதியைக் நோக்கிக் கூறினேன்.

"வைத்தியரே! சரீர அமைப்பைப்பற்றி நீர் கூறியவைகளை நான் அங்கீகரிக்கிறேன். ஆனால் சிற்சில விஷயங்கள் எனக்குப் பெரும் ஆசங்கைகளை விளைவிக்கின்றன. இரத்த ஓட்டமும், சுகசரீரமும், வாலிபப் பருவமே காமவிச்சையை உண்டாக்குகின்றனவென்றும், அந்த இச்சையே 'காதல்' எனப் பெயர்பெறும் என்றும் நாம் கொள்ளுவோமானால், அவையெல்லாம் நீங்கும்போது காதலும் நீங்கவேண்டுமே? 'காதல்' என்பது 'ஒரு புருஷன் ஒரே ஸ்திரீயினிடத்தில் எக்காலமும் ஒரே தன்மையாகப் பாராட்டும் உண்மையான உள்ளன்பாகும்' என்று நீர் முதலிற் கூறினீரே? அதற்கும் இதற்கும் மாறுபாடு காணப்படுகிறதே? ஆதலால் அழகு, யௌவனம், சுகமான சரீரம், ஆகிய இவையெல்லாம் உண்டான காதலை மேலும் மேலும் பலப்படுத்துவதற்கு உபகரணங்களாக இருக்கக் கூடுமேதவிர, இவையே நேரிற் காதலை உண்டாக்கா வென்பதும், காதலைக் கொடுப்பதும் காதலைப் பெறுவதுமான வஸ்து வேறொன்று இவற்றிலும் வேறாய் இருக்கவேண்டுமென்பதும் உமக்கு விளங்கவில்லையா?" என்று காந்திமதி கேட்டாள்.

"கண்மணி! நீ கேட்கும் கேள்வி எனக்கு விளங்கவில்லையே? வேறொரு வஸ்து இருப்பதாகவும் எனக்குக்

சப்ததாதுக்களும் தாமே ஒன்று சேர்ந்து சரீரமாயிற்று ; அல்லது அவைகளை எல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து, கட்டட வேலைக்காரன் கல் சுண்ணாம்பு முதலியவைகளைக்கொண்டு ஒரு மாளிகையை நிர்மாணம் செய்வதுபோல், ஒருவர் இச்சரீரத்தை உண்டாக்கினாரா ?" என்று காந்திமதி என்னை நோக்கி வினவினாள்.

" சப்ததாதுக்களும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களின் திரிபேயாதலாலும், ஆகவே இந்த நான்கு பூதங்களின் கூட்டுறவே இச்சரீரம் என்று சொல்லுவது இழுக்காகாதாதலாலும் சரீரம் தானே உண்டானதுதான். இச்சரீரத்தை ஒருவர் சிருஷ்டித்தார் என்று நம்புவதற்கு இடமில்லை," என்று நான் மறுமொழி பகர்ந்தேன்.

" நண்பரே! நல்லதிருக்கட்டும். சரீர உறுப்புகள் தாமே இயங்குகின்றனவா ? அல்லது சரீரத்திற்குள்ளிருந்துகொண்டு ஒரு வஸ்து அவைகளை இயக்குகின்றதா ?" என்று காந்திமதி மீண்டும் வினவினாள்.

" சரீர உறுப்புகள் தாமே இயங்குகின்றன. அவைகளை வேறொரு வஸ்து இயக்குகிறதென்பது பொருந்தாது" என்று நான் பதில் கூறினேன்.

" நண்பரே! அறிவற்ற சடப்பொருள்களான நிலமும், நீரும், நெருப்பும், காற்றும் தாமாகவே ஒன்று சேர்ந்து எலும்பு, தோல் நரம்பாகிய ஏழு தாதுக்களாகத் திரிந்தனவென்றும், அவற்றின் சேர்க்கையே உடம்பு என்றும் தாம் கூறியதே யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்தியதாக இல்லை. இந்த சப்த தாதுக்களாற் சமைந்த சரீரத்தின் உறுப்புகள் தாமே இயங்குகின்றனவென்று நீர் கூறுவது, அதைவிடப் பொருத்தமற்றதாக இருக்கின்றது. சடப்பொருள்களின் சேர்க்கையில் அறிவு

நிகழுமா ? ஒருகால் நிகழுமென்றே வைத்துக்கொண்ட போதிலும், அறிவது அறிவுடைய பொருளா யிருக்க வேண்டுமே தவிர அறிவற்ற சடப்பொருளாக இருக்க முடியாது " என்று காந்திமதி சொன்னாள்.

" அப்படியானால் உன்னுடைய கொள்கை என்ன ?" என்று காந்திமதியை நான் இடை மறித்துக் கேட்டேன்.

" சரீரத்திற் குள்ளேயே சரீரத்திற்குவேறாய், ஆன்மா என்று சொல்லப்படும் சேதன அறிவுப்பொருள் ஒன்று இருக்கிறது. அது இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் மூன்று குணங்களையும் இயல்பாக வுடையது. சரீரத்திற் குள்ளிருக்கும் அந்த ஆன்மா ஒருகாரியத்தைச் செய்ய விரும்பினால் சரீர உறுப்புகள் அக்காரியத்தைச் செய்கின்றன. ஆன்மா அறிய விரும்பினால் மனம் அறிகிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் ஆன்மாவினாலே சரீரத்தில் நிகழ்கின்றது. 'சரீரமாகிய பம்பரத்தை ஆன்மாவாகிய ஜாலவித்தைக்காரன் தன்னுடைய இச்சையாகிய கயிற்றினால் கட்டி ஆட்டுகின்றான்' என்பதே ஆன்றோருடைய கொள்கையாகும். இது பற்றியே 'ஆசைக்கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்' என்று நமது முன்னோர்கள் கூறினார்கள். ஆதலால் நீர் சொன்னது பொருத்த மற்றதாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது " என்று காந்திமதி உரைத்தாள்.

" நீ எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லு. கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதையும், ஆத்மா ஒன்று உண்டென்பதையும், இதுவரையில் நான் நம்பவில்லை; இனியும் நம்பேன் " என்று நான் கூறினேன்.

"வைத்தியரே ! இருக்கட்டும்; இவ்விஷயங்களைக் குறித்து மற்றொரு சமயம் உம்மிடம் விரிவாகப்பேசி

ஏழாம் அதிகாரம்

சிறையிலகப்பட்டு சிந்தை கலங்கல்

"அணியார் பொழில் சூழரங்க நகரப்பா
துணியேன் இனி நின்னருளல்ல தெனக்கு
மணியே மணிமா மாணிக்கமே மதுசூதா
பணியா யெனக்கு உய்யும்வகை பரஞ்சோதி."

—பெரிய திருமொழி

மறுநாட் காலையில் நான் காந்திமதியைச் சந்திப்பதற்காகச் 'சரவண விலாஸ' மாளிகைக்குச் சென்றேன். சிவகாமியை மாத்திரம் கண்டேன். மாளிகையில் வேறு எவரும் காணப்படவில்லை.

"அம்மா, ஏன் முகவாட்டத்துடன் இருக்கின்றீர்கள்? காந்திமதி எங்கே?" என்று நான் சிவகாமியை வினவினேன்.

காந்திமதியின் அன்னை ஒன்றும் பதில்சொல்லாமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். பிறகு ஒருவாறு அவளைச் சமாதானப்படுத்தி விஷயம் யாதெனக் கேட்டேன். படுக்கையில் சயனித்திருந்த காந்திமதியைக் காணவில்லை என்றும், இரவு இரண்டு மணிக்கு அவள் தன்னை எழுப்பித் தாகத்திற்குக் கேட்டாள் என்றும், ஆதலால் இரண்டு மணிக்குப்பிறகே அவள் காணாமற் போயிருக்கவேண்டுமென்றும், மாளிகையின் தெருவாயிற் கதவும் பின்புறத் துள்ள் வாயிற்கதவும் உட்பக்கம் தாளிட்டபடியே இருக்கும்போது அவள் காணாமற்போனது ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கிற தென்றும், சிவகாமி என்னிடம் கூறினாள்.

"உறையூர்க் கிராமத்திற்கு ஒருசமயமவள் போயிருப்பாளோ?" என்று நான் சந்தேகத்தோடு உசாவினேன்.

"இல்லை; உறையூர்க் கிராமத்திற்கு நாங்கள் ஆள் அனுப்பி விசாரித்தோம். காந்திமதி அங்கே வரவில்லை என்று செய்தி வந்துவிட்டது" என்று சிவகாமி பதில் சொன்னாள்.

"நேற்றிரவு வீட்டில் யாரார் படுத்திருந்தார்கள்?" என்று நான் வினவினேன்.

"நானும், காந்திமதியின் தந்தையும் காந்திமதிக்குச் சமீபத்திலேயே படுத்திருந்தோம். விளக்கு மங்கலாகப் படுக்கை அறையில் எரிந்துகொண் டிருந்தது. தெருவாயிற்படியில் தோட்டக்காரன் வழக்கம்போல் படுத்துக் கொண் டிருந்தான். வீட்டின் முன்புறமுள்ள 'ஹாலில்' வேலைக்காரியும், வேதவதியும் படுத்திருந்தார்கள்" என்று சிவகாமி பதிலுரைத்தாள்.

"வேதவதி எப்போதும் உங்கள் வீட்டிற்றான் படுத்துக்கொள்ளுவாளோ?" என்று நான் சந்தேகத்தோடு உசாவினேன்.

"இல்லை; வேதவதி எங்கள்வீட்டில் படுத்துக்கொள்ளுகிற வழக்கமில்லை. நேற்றிரவு அவள் என்னிடம்வந்து 'காந்திமதிக்கு உடம்பு அசௌக்கியமா யிருப்பதால் நீ போய் அவள்வீட்டில் படுத்துக்கொள்' என்று மோகனாங்கி தனக்குக் கட்டளையிட்டதாகக் கூறினாள். நான் அவளை ஹாலில் படுத்துக்கொள்ளும்படி சொன்னேன்" என்று சிவகாமி எனக்கு விடையளித்தாள்.

"காந்திமதியின் தந்தை சபாநாயகம் எங்கே?" என்று நான் காந்திமதியின் அன்னையைக் கேட்டேன்.

" காந்திமதியைத் தேடிப் பார்ப்பதற்காக வெளியிற் போயிருக்கின்றார். காந்திமதி காணாமற்போன விஷயத்

தைப் போலீஸில் எழுதிவைக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்று சிவகாமி பதில் புகன்றாள்.

"காந்திமதி காணாமற்போன விஷயமாய் வேதவதியை ஏதாவது கேட்டீர்களோ?" என்று நான் உசாவினேன்.

"கேட்டோம்; தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்றும், வேலைக்காரி சொன்னபிறகே தனக்குக் காந்திமதி காணாமற்போன விஷயம் தெரியுமென்றும் வேதவதி கூறினாள்" என்று சிவகாமி உரைத்தாள்.

இப்போது எனக்கு உண்மை ஒருவாறு புலப்பட்டது. மோகனாங்கி மகம்மதாலி இவர்கள் இருவருடைய சூழ்ச்சியினாலேயே காந்திமதி காணாமற்போயிருக்கிறாள் என்றும், வேதவதி இவர்கள் இருவருக்கும் ஒற்றுமையாயிருந்து காந்திமதியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள் என்றும் நான் ஊகித்தறிந்துகொண்டேன். எந்தவிதத்திலும் காந்திமதியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று நான் ஒரு சபதம் செய்துகொண்டேன். சிவகாமியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே நான் 'சரவணவிலாஸ' மாளிகையிலிருந்து நீங்கி மோகனாங்கியின் வாசஸ்தலமாகிய 'பத்ம விலாஸ' மாளிகைக்குச் சென்று மோகனாங்கியைச் சந்தித்தேன்.

"வைத்தியரே! காந்திமதி காணாமற்போனாள் என்று ஒரு வதந்தி உலாவுகின்றதே? அது வாஸ்தவந்தானா?" என்று மோகனாங்கி என்னைக் கண்டவுடன் கேட்டாள்.

"ஆம்; வாஸ்தவந்தான். அவளை நாம் எவ்விதமாக வ[illegible] கண்டுபிடிக்க முயலவேண்டும்" என்று நான் சொன்னேன்.

"அவளை நாம் எவ்விதம் கண்டுபிடிக்க முடியும்? அவள் ஒருவிதமான மனப்போக்குடையவள் என்று முன்

னரே நான் உமக்குச் சொல்லியிருக்கின்றேன். அவள் தானாகவே புறப்பட்டு எங்கேயாவது ஓடியிருக்கவேண்டுமே தவிர அவளை வேறொருவர் களவாடியிருக்கக் கூடுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை" என்று மோகனாங்கி கூறினாள்.

மோகனாங்கிபேசிய மாதிரியிலிருந்து காந்திமதிகாணாமற்போன விஷயத்தில் அவளுக்கு அனுதாபமாவது வருத்தமாவது சிறிதுமில்லை என்பதை நான் அறிந்து கொண்டபடியால், அவளிடம் உரையாடுவதாற் பயனில்லை என்றுகருதி அவளிடம் விடைபெற்று நீங்கினேன். பிறகு அன்று பகல்முழுதும் பற்பல இடங்களில் காந்திமதியைப் பற்றி விசாரித்தேன்; ஆனால் பயனில்லை. இரவு எட்டு மணிக்குமேல் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிவீட்டிற்குச் சென்றேன். அவர் வீட்டில் இல்லை என்றும், ஏதோ அவசர காரியமாய் ஜெயில் கட்டிடத்திற்குச் சென்றிருக்கிறாரென்றும் வேலைக்காரன் சொன்னதினால் நான் அறிந்துகொண்டேன். இரவு எட்டு மணிக்குமேல் சிறைச்சாலைக் கட்டிடத்தில் மாஜிஸ்டிரேட்டிற்கு என்னவேலை யிருக்கக்கூடுமென்று எனக்கு ஒரு சந்தேகமுண்டாயிற்று. நான் ஒரு நிமிஷமும் தாமதியாமல் உடனே ஜெயில் கட்டிடத்திற்குச் சென்றேன்.

"ஜெயில் கட்டிடத்திற்குள் இந்நேரத்தில் யார்வருகிறது?" என்று வாயிற்காப்போன் அதிகாரத்தோடு உசாவினான்.

"மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி ஓர் இரகசியமும் அவசரமுமான காரியத்தை முன்னிட்டு என்னை வரச்சொன்னார். நான் அவரிடம் செல்லுகிறேன்" என்று நான் கம்பீரமாய்ப் பதில் கூறினேன்.

நான் சமயோசிதமாகக்கூறிய நீங்கற்ற இப்பொய்
புரையானது ஜெயிற் கட்டிடத்திற்குள் தாராளமாய் நுழை
வதற்கு எனக்கு இடங்கொடுத்தது. நான் கட்டிடத்திற்
குள் நுழைந்து கைதிகள் இருக்கும் ஒவ்வோர் அறையை
யும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றேன். மாஜிஸ்டிரேட்
காணப்பட்டாரில்லை. கடைசியாக ஜெயிலின் பின்புறத்
டிடங்களோடு சம்பந்தப்படாமல் தனிமை
பட்டிருந்த ஓர் அறைக்குள் விளக்கு மங்க
ரிந்துக்கொண் டிருந்தது. நான் அந்த
ாரிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்
லோசை கேட்காமல் மெதுவாக நடந்து
வாக நின்று, எட்டிப் பார்த்தேன். ஓர்
முதலில் என் கண்களுக்குத் தென்பட்டது.
கவே மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் உரு
வென்பதை அறியலானேன். அவர்
பாயிற்படிந்தர் சரீரத்தில் அறையை நோக்
றுகொண் டிருந்தார். அறையின் மற்றொரு
பெண் பிரிந்த துயரத்துடன் தேம்பித்
கொண்டு நின்றாள். வேறு இரண்டுபெண்
ண்ணுக்குத் தேறுதல் கூறிக்கொண் டிருந்
த அதிசயமான காட்சியைப் பார்த்தவுடன்
கே என்ன நடக்கப்போகிற தென்பதை
ளவேண்டு மென்னும் ஆவல் எனக்குள்
றையின் வடபுறமுள்ள ஒரு ஜன்னலுக்கு
சென்று, ந்த ஒரு பெரிய பூவரசு
றைந்து றேன். நான் நின்ற இடம்
பட்டிரு
றல், அ
றல் பார் தும அங்க நடைபெறு

சம்பாஷணைகளைக் காதினுற் கேட்பதற்கும் சாத்தியமாகும் படியான இடத்தில் நான் நின்றேன். சிறிதுநேரம்வரை யில் அறைக்குள் நிசப்தமான அமைதி குடிகொண் டிருந்தது பிறகு மகம்மதாலியின் பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

"ஏ! மாதர் திலகமே, என்னுடைய பரிதாபகரமான நிலைமை உன் மனத்தைச் சிறிதேனும் இளகும்படியாய்ச் செய்யாதிருப்பது, என்னுடைய தாதிர்ஷ்டமே. நான் மிகுந்த பணிவுடன் செய்துகொண்ட வேண்டுகோள் உன் செவியில் நுழையவில்லையா?" என்று மிகுந்த அனுதாபத்தோடு மகம்மதாலி கேட்டான்.

"பிரபுவே, தாங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லையே?" என்று மிக இழைந்த குரலுடன் அந்தப்பெண் கூறினள்.

"மெய்த்தவவேடம்பூண்ட மாதவத்தோரையும் மனங் கலங்கச்செய்யும் மொய்குழலாளே! கண்டார்கருத்தைக் கணத்திற் கவரும் கருவிழியாளே! புன்னகை தவழும் உன் மதிமுகமும் பன்னகை அணிந்த உன் திருக்காமும் என்னை உன் பாதமலர்த் தாமரையில் வீழச்செய்தன. வேம்பின் இலைகளை மைக்குழம்பிற் ருேய்த்து மாறிவைத்தது போற் ருேன்றும் புருவங்களுக்குக் கீழ் சேலனப் பிறழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நின்கண்கள் என்மனத்தைத் தம்கண் அகப்படுத்திக்கொண்டன. உன்பேரழகு என்னையும் என் மனத்தையும் 'காதல்' என்னும் பேராழியில் அழுத்திவிட்டது. தயைசெய்து என் துயரத்தை நீக்க வேண்டும்" என்று மகம்மதாலி சொன்னுன்.

"அற்பப் புழுவினும் கடைப்பட்ட என்னை இவ்வளவு தூரம் புகழ்ந்துபேசுவதும், நிலையற்ற அழகை மிகவியந்து பாராட்டுவதும் சான்ருேருடைய செய்கை யாகமாட்டாது,—அதிலும் ஒரு ஸ்திரீயின் முன்னிலையில் இத்தகைய

வார்த்தைகளை ஆண்மக்கள் கூறுவார்களேயானால், அவர்களைக் கயவர்களுக்குள் தலைசிறந்த கடையர் என்றே ஆன்றோர் கூறுவார்கள்" என்று அந்தஸ்திரீ பதில்சொன்னாள்.

அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேச்சுக் குரலைக்கொண்டும் மங்கலான விளக்கு வெளிச்சத்தில் தோன்றிய முகச்சாயலைக்கண்டும் அந்தஸ்திரீ யார் என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன். அந்தஸ்திரீ யாரோவெனின்,—ஆ! அவளே காந்திமதி! அவளே என்னுடைய மனோநிலையை மாறச்செய்த மதிவதனி! அவளே காதற்றீயை என் இருதயத்தில் கொழுந்துவிட்டெரியும்படி செய்த அமிர்தவசனி!

"பெண்ணே! உன்மீது எனக்கேற்பட்டுள்ள மோகத்தினால் நான் என்னுடைய அந்தஸ்தையும் உயர்ந்த உத்தியோக பதவியையும் சிறிதும் கவனியாமல் மிகுந்த பணிவுடனும் நயத்துடனும் இதுவரையில் உன்னோடு வார்த்தையாடினேன். ஆனால் நீயோ மிக அலட்சியத்துடன் என்னை நிந்தித்துப் பேசுகின்றாய். இனி அவ்விதம் வார்த்தையாடுவாயானால் என்னுடைய கோபத[illegible] நீ பாத்திரமாக வேண்டும்; ஜாக்கிரதை! என்[illegible] விருப்பத்திற்கு இணங்குகின்றாயா? இல்லையா?' [illegible]று மகம்மதாலி மிகுந்த கோபத்தோடும் அதிகா[illegible]ம் கேட்டான்.

"எ! கற்றறிந்த மூடனே, [illegible]டைய ஜாதிக்குப் பெரும்பாலும் இயல்பாயுள்ள [illegible]த் தனத்தை என்னிடம் காட்டாதே. மிகுந்த [illegible]துடையவனென்று உன்னையே நீ புகழ்ந்து பேசிக்[illegible]நகின்றாயே? எந்த [illegible]தமான அந்தஸ்து உனக்[illegible]து? சே, மூடா! அந்தஸ்து' என்பது யாதென[illegible]த்தெரியுமா? சிறந்த [illegible]நணத்திலும் குற்றமற்ற [illegible]நயினாலும் அந்தஸ்து [illegible]ருவனுக்கு ஏற்படுமே ஒழி[illegible]னத்தானே 'அந்தஸ்து [illegible]டயவன்' என்று தற்புக[illegible]ழ்ந்து கூறிக்கொள்வதால்

அஃது ஏற்படமாட்டாது. உயர்ந்த உத்தியோக பதவியை வகித்திருப்பதாக நீ பெருமை பாராட்டுகின்றாயே? நீ வகித்திருக்கும் உத்தியோகத்திற்கு ஏற்ற நல்லொழுக்கம் உன்னிடம் தினைத்துணையாவது பொருந்தியிருக்கிறதா? பொருந்தியிருந்தால் தகாதவிதமாய், நான் அயர்ந்த நித்திரையில் இருந்தபோது, மயக்கமருந்தை எனக்குக் கொடுத்துத் திருட்டுத்தனமாய் என்னை நீ இவ்விடத்திற்குத் தூக்கிக்கொண்டு வருவாயா?" என்று காந்திமதி ஆத்திரத்தோடு பேசினாள்.

"உனக்கு மயக்கமருந்தைக் கொடுத்து உன்னை நான் இவ்விடத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன் என்று யார் சொன்னது?" என்று மகம்மதாலி வினவினான்.

"வேதவதி உனக்கு உளவாயும் சகாயமாயுமிருந்து இந்தத் துர்க்கிருத்தியமான செயலைச் செய்திருக்கிறாள். வேதவதியை நீயே நேற்றிரவு என் வீட்டிற்கு படுத்துக்கொள்ளும்படி அனுப்பினாய் என்றும், அவள் பாலில் மயக்க மருந்தை எனக்குக் கலந்துகொடுக்கவே நான் அறிவிழந்து பிணம்போற் கிடந்தேனென்றும், என்னுடைய நிலைமையை அவள் நீ அனுப்பியிருந்த ஆட்களுக்குக் குறிப்பாலறிவித்துத் தெருவாயிற் கதவைத் திறந்துவிடவே அவர்கள் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே சென்றார்களென்றும், பிறகு அவள் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு ஏது மறியாதவள்போல் படுத்துக்கொண்டாளென்றும் அவள்மூலமாகவே நான் அறிந்தேன்" என்று காந்திமதி சொன்னாள்.

"வேதவதியே! நீ இவ்விஷயங்களை இவளிடம் சொன்னதுண்டோ?" என்று மகம்மதாலி மிகுந்த கோபத்துடன் காந்திமதியின் பக்கலில் நின்ற இரண்டு ஸ்திரீகளுள் ஒருத்தியை நோக்கி வினவினான்.

“எஜமானனே! அல்லாவின்மீது ஆணையிட்டு நடந்த விஷயங்களை உள்ளபடியே சொல்லவேண்டுமென்று காந்திமதி என்னை வற்புறுத்தியபடியால் நான் இவ்விஷயங்களைச் சொல்லும்படி நேர்ந்தது. ஆனாலும் உண்மைக்கு மாறாக நான் ஏதும் சொல்லவில்லை” என்று மிகுந்த அச்சத்துடன் வேதவதி கூறினாள்.

“ஏ! அறிவில்லாதவளே! அல்லாவின் பெயரைச் சொன்னதால் நீ இச்சமயம் தப்பினாய்” என்று வேதவதியைநோக்கி மகம்மதாலி கோபத்தோடு கூறிவிட்டு “காந்திமதியே! உன்னுடைய நீதிபோதனையும் பிரசங்கமும் எனக்கு வேண்டாம். என் விருப்பத்திற் கிசைந்து என்னை அணைவதற்கு உனக்கு இஷ்டமுண்டா இல்லையா? அதை மாத்திரம் ஒரே வார்த்தையில் தெரிவித்துவிடு. வீணாக வார்த்தைகளை வளர்த்தவேண்டாம்” என்று காந்திமதியைநோக்கி இன்னும் மிக்க கோபத்தோடு மகம்மதாலி கேட்டான்.

“இஷ்டமில்லை!” என்று காந்திமதி ஒரே வார்த்தையில் பதில்கூறினாள். ஆனால் அந்த வார்த்தையை அவள் எவ்வளவு கம்பீரத்துடனும் தைரியத்துடனும் உச்சரித்தாள் என்பதை இனிதறிந்துகொண்ட மகம்மதாலி சிறிது நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

இதுவரையில் காந்திமதியோடு வாயினால் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த மகம்மதாலி, கோபத்தாலும் காமத்தாலும் உந்தப்பட்டவனாய், மதவெறி பிடித்தவனைப்போல் காந்திமதியின் மார்ச்சேலையைப் பிடித்திழுக்க முயன்றான்.

“ஆ! அன்பரைக் காக்கும் அன்புருவானவனே! நீயே இச்சமயத்தில் என்னை இப்பாதகன் கையிலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும்! என்னுடைய மானத்தை, அன்று துகில்வளர்த்துத் துரோபதையின் மானத்தைக் காத்துக்

துயரத்தை நீக்கியதுபோல், இன்று நீயே காக்கவேண்டும்! அடியார்க் கெளியவனே! அல்லாதார்க்கு அரியவனே! பண்டொரு காலத்தில் 'ஆதிமூலமே' என்றலரிய கரிக்கு இடுக்கண்தீர்த்த முதற்பொருளே! இக்காரிகைக்கும் இடுக்கண்தீர்ப்பாய் பரம் பொருளே! உன்னருளன்றி எனக்குக் கதியுமில்லை! என்செய்வேன்; என்செய்வேன்! இச்சண்டாளனுடைய கரம் என்மீது படுவதற்கு நான் யாறு பாவம் புரிந்தேன்? எம்பெருமானே! உம்மிடம் முறையிடாமல் யான் வேறு யாரிடம் முறையிடுவேன்? ஏழையைக் காத்தருளும் ஐயனே" என்று காந்திமதி வாய்விட்டுக் கூவினாள்.

இதுவரையில் மறைந்து நின்று நடந்த விசேஷங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த நான், இனி ஒரு கணமும் தாமதிக்கக் கூடாதென்றுகருதி மெதுவாக அறைக்குட்சென்று எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கை நிறுத்தினேன்,—மறுநிமிஷத்தில் அறை முழுவதையும்,—ஒரே இருள் ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி சூழ்ந்துகொண்டது. நான், காந்திமதியை,—ஏற்கெனவே அவள் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தை அடையாளமாக வைத்துக்கொண்டே னுதலால்,—இரண்டு கைகளினாலும் அலைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்; மறுநிமிஷத்தில் துப்பாக்கி ஓசை அறைக்குள் கேட்டது. க்கேட்டு மனம் திடுக்கிட்டு நான் திரும்பிப்பார்த் அறையின்வாயிற் கதவில் பூட்டு இருந்ததைக் கண் காந்திமதியைக் கீழே விட்டுவிட்டு யிருந்த பரபரட அறைக் கதவை இழுத்துச்சாத்திப் பூட்டிச் சாவி: கையில் எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் காந்திமதியை, தூக்கிக் கொண்டு ஜெயிற் கட்டிடத்திற்கு வெளிே தேன். வெளிவாயிற்படியில் நின்றுகொண்டிருந்த 'காரன்

கொண்டுவர வேண்டுவது அவசியமாயது. அவள் மயக்கம் நீங்கி எழுந்தபிறகு நான் யார் என்பதை அறிந்து கொண்டாள். ஆனால் என்னோடு நன்றாய்ப் பேசுவதற்கு அவளுக்கு நா எழவில்லை. அவளை நடத்தி அழைத்துக் கொண்டே வாடகை வண்டிகள் நிற்குமிடத்திற்குச் சென்றேன். அங்குச் சென்று ஒரு குதிரைவண்டியை வாடகைக்குப்பேசி நாங்கள் இருவரும் அதில் ஏறிக்கொண்டோம்.

"இப்பொழுது இந்தவண்டி எங்குச் செல்லுகிறது?" என்று காந்திமதி என்னை வினவினாள்.

"உறையூருக்குச் செல்லுகின்றது." என்று நான் விடை யளித்துவிட்டு, வண்டிக்காரனைநோக்கி, "அப்பா, வண்டியை உறையூர் வச்சிரபாணி வீட்டுக்கு விடு" என்று கூறினேன்.

"வச்சிரபாணி வீட்டுக்கு இந்நேரத்தில் நாம் ஏன் போகவேண்டும்?" என்று காந்திமதி என்னை வினவினாள்.

"அந்த விவரங்களை நான் பின்னால் தெரிவிக்கின்றேன்" என்று நான் விடைகூறி இப்போது ஒன்றும் பேசவேண்டாமென்று அவளுக்குக் குறிப்பா லுணர்த்த வேண்டி, கையினால் வாயைப் பொத்திக் காட்டினேன். அக்குறிப்பறிந்து அவளும் பேசாதிருந்தாள். வண்டி சிறிது நேரத்திற்குள் உறையூர் சென்று வச்சிரபாணியின் வீட்டுக்கு எதிரில் நின்றது. வச்சிரபாணி, காந்திமதியைக் கண்டவுடன் ஆச்சரியமும் அன்பும் ஒருங்கு கொண்டவனாய் அவளை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் வரவேற்றான். ஆனால் அவன் என்னை இதற்குமுன்பு பார்த்தவனல்லன் ; நானும் அவனை முன்பு கண்டதில்லை. காந்திமதி என்னைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறியபிறகு என்னையும் அவன் அன்புடன் வரவேற்றான். உறையூரில் அவன் வீட்டிலேயே சில தினங்களுக்கு மறைந்து வசிப்பதாக நானும் காந்திமதியும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம்.

எட்டாம் அதிகாரம்

மகம்மதாலியின் பரிதாப நிலைமை

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும்
பிறன்றார நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்றார
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.—நாலடியார்.

மனிதன் எப்பொழுதும் பிறருடைய மனைவியை விரும்பலாகாதென்றும், பிறருடைய மனைவியை விரும்புவதினும் கொடிய பாவம் வேறில்லை யென்றும் அறநூல்கள் விதிக்கின்றன. எவனொருவன் தன்னுடைய மனைவியை விடுத்து வேறொருவனுடைய மனைவியின்மீது காம இச்சை கொள்கின்றானோ அவனை 'அச்சம்' என்னும் கொடியபேய் இடைவிடாது வருத்திக்கொண்டேயிருக்கும். ஆதலால் அவன் அனுபவிக்கும் சிற்றின்பத்தை அவன் மனத்திலே நிகழும் அச்சத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது இன்பம் தினையளவும் துன்பம் பனையளவுமாகவே இருக்கும். இவ்வளவேயோ? இம்மையில் அரச தண்டனைக்கும் மறுமையில் தெய்வதண்டனைக்கும் அவன் பாத்திரனாகின்றான். மீளா நரகத்தில் வீழ்ந்து என்றும் கொடிய துன்பத்தை அவன் அனுபவிக்கின்றான். இவ்வுலகத்திலே அவன் செய்த எனைய தருமங்களும், அவைகளாலவனீட்டிய புண்ணியமும் புகழும் கடலிற் கரைக்கப்பட்ட பெருங்காயம்போல வியர்த்தமாகின்றன. குடிப்பழியும், பகைமையும், இழிசொல்லும் அவனுக்கு வெகுமதிகளாகின்றன. எவனொருவன் பணக் கொழுப்பினாலும், அதிகார வன்மையாலும்

பிறருடைய தாரத்தை விரும்பி இன்பமனுபவிக்கின்றானோ அவன் மறுபிறப்பில் பேடியாய்ப் பிறந்து நடனமாடி அதனால் கிடைக்கும் வருவாயினால் ஜீவிப்பான் என்று அறநூல்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் பிறன் மனைவியை விரும்புவதால்வரும் கேடுகள் பலவாகும். இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தற்கே "அறன்கடை நின்றாரு ளெல்லாம் பிறன் கடை—நின்றாரிற் பேதையாரில்" என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் அருளிச்செய்வாராயினர். இத்தகைய இழிதொழிலைப் புரிவதற்கு மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி பிரயோகித்துவிட்டாராதலால், அவரைத் துன்பங்கள் சூழ்ந்துகொண்டமை ஒரு வியப்பாமோ?

[illegible] நிர்மலாவும், வச்சிரபாணியும், [illegible]

[illegible] கட்டளையுடன் அவன் [illegible] கண்கள் சிவந்தன.

"அந்தக் கொடியோனை உயிரோடு ஏன் விட்டீர்கள்? ஜெயிற் கட்டிட அறைக்குள்ளேயே அவனைக் கொன்றிருக்க வேண்டாமா?" என்று வச்சிரபாணி மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு உரத்தகுரலுடன் என்னைக் கேட்டுவிட்டு "ஆனாலும் பாதகமில்லை; அவனுடைய உயிர் என்

னுடைய கைவாளுக்கு இரையாகாம லிராது" என்று மீண்டும் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

"நாம் அவனை, அண்ணா, ஏன் கொல்லவேண்டும்? வினைக்குத்தகுந்த பலன் கொடுப்பதற்கு எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரன்றோ? அவரே அவனைக் கவனித்துக் கொள்ளுவார்" என்று காந்திமதி மிக இனிய குரலோடு நவின்றாள்.

காந்திமதியின் சிறந்த குணத்தையும், இளகிய நெஞ்சையும், அறிவு முதிர்ச்சியையும் இனிது புலப்படுத்திய அவள் தன் வாய்மொழி, என்னைப் பெரிதும் மகிழ்வித்த தாயினும், அதனை நான் வெளிப்படுத்தாமல் "[illegible]! [illegible]

[illegible]

[illegible] பத்திரிகை [illegible] லானான்.

"அப்பத்திரிகையின் பெயரென்ன? அது [illegible] மாவது எவ்வூரில்?" என்று நான் வச்சிராயுதனிடம் வினவினேன்.

"தினவர்த்தமானி என்பது பத்திரிகையின் பெயராகும். இது சென்னையிற் பிரசுரமாகிறது" என்று

வச்சிரபாணி பதில் கூறிவிட்டு மீண்டும் மிகுந்த கவனத்தோடு பத்திரிகையைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். சிறிதுநேரங் கழித்துப் பத்திரிகையை என்னிடம் கொடுத்தான். நான் அதனை வாங்கிப் பார்க்கவே பெரிய எழுத்துக்களில் தலைப் பெயருடைய விஷயம் ஒன்று காணப்பட்டது. அது பின்வருமாறு:—

திருச்சி ஜெயிலில்

பயங்கரமான கொடுங்கொலை !

ஒருபெண்மணி துப்பாக்கியாற் சுடப்பட்டாள் !

மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் அரஸ்டு !

" நேற்றிரவு திருச்சிராப்பள்ளி ஜெயிலில் ஒரு பயங்கரமான படுகொலை நடந்ததாக திருச்சியிலுள்ள நமது சொந்த நிருபர் அனுப்பிய தந்திச் சமாசாரத்தால் அறிகிறோம். நேற்றிரவு சுமார் பத்து மணிக்குத் திருச்சி ஜெயிற் கட்டிடத்தின் பின்புறமுள்ள அறை ஒன்றினுள் திடீரென்று துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. அதனைக் கேட்டு ஜெயிற் காவலாளர்கள் சிலர் ஓடிச் சென்று பார்க்கவே, அறை முழுவதும் ஓரே இருள் சூழ்ந்திருந்தபடியால், அவர்கட்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பிறகு அவர்கள் ஜெயில் மேம்பார்வை அதிகாரியிடம் தெரிவித்தார்கள். அவர் விளக்குடனும் வேலைக்காரர்கள் சிலருடனும் சென்று பார்த்தார். அறையின் கதவு வெளியே பூட்டப்பட் டிருந்தது. பூட்டை உடைத்துக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அவர் உட்சென்று பார்த்தார். ஒரு பெண்மணியின் மார்பிற் துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்து அதனால் அவள் உயிர்துறந்து கீழே விழுந்து கிடந்ததையும், இரத்

தத்தால் அவளுடைய புடைவை கலைந்திருந்ததையும், அவளுக்குச் சிறிது தூரத்தில் மற்றொரு பெண்மணி தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண் டிருந்ததையும், மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி அறையின் ஒரு மூலையில் பதுங்கிக்கொண் டிருந்ததையும் ஜெயில் மேம்பார்வை உத்தியோகஸ்தர் கண்டு அச்சமும் அதிசயமுங் கொண்டார். அவர் போலீஸாருக்கு உடனே ஆள் அனுப்பினார். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், சேவகர்கள் முதலானோர் வந்தார்கள். மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியை இன்ஸ்பெக்டர் சிற்சில கேள்விகள் கேட்டார். ஆனால் அவர் ஏதும் பதில்சொல்லாமல் பயித்தியம் பிடித்தவரைப்போல் மிரள மிரள விழித்தார். அழுது கொண்டிருந்த பெண்மணியைக் கேட்டதற்கு அவளும் வாய்திறந்து ஏதும்பேசாமல் முன்னையினும் அதிகமாக அழலானாள். போலீஸார் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியையும், அந்தப் பெண்மணியையு அரஸ்டுசெய்திருக்கிறார்கள். ஜெயில் கட்டிடத்தின் வாயிற் காப்போன், ஒரு மனிதன் ஒருபெண்மணியைத் தூக்கிக்கொண்டு இரவு பத்து மணி சுமாருக்கு ஜெயிலுக்குள்ளிருந்து வெளியே சென்றான் என்றும், அவனைத்தான் தடுக்கவே அவன் தன்னைக் காலால் உதைத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டான் என்றும் சொல்லுகிறான். இவனைத் தவிர வேறு எவரும் சாட்சியம் சொல்ல முன்வரவில்லை. இவனை மாத்திரம் போலீஸார் சாட்சியாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இறந்து கிடந்த பெண்மணியின் சரீரம் பிரேத பரிசோதனைக்காக வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இறந்துபோன பெண்மணியின் பெயர் வேதவதி என்றும். அழுதுகொண்டிருந்த பெண்மணியின் பெயர் சாங்ஞு என்றும் நாம் அறிகிறோம். கொலையைப்பற்றிய

வரம் எதும் இன்னும் வெளியாகவில்லை. இக்கொலை சம்ந்தமான விசாரணை நாளை மறுதினம் நடைபெறும்."

பிறகு காந்திமதியும் அப்பத்திரிகையை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு வச்சிரபாணியை நோக்கி "அண்ணு! வேதவதியும் சாந்தையும் ஜெயிலறைக்குள் இருந்தார்கள் ன்று இப்பத்திரிகையில் கண்டிருப்பது உண்மையேயாகும். வேதவதி என்பவள் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் கருத்திற்கு இணங்கும்படி என்னை மிகவும் வற்புறுத்தினள். சாந்தை என்பவள் என்னிடம் சிறிது இரக்கங் காட்டிப் பேசினுள். இவர்கள் இருவரும் மோகனுங்கிக்கு மிகவும் வேண்டிய நண்பர்களாவார்கள். வேதவதியே என்னை வஞ்சனையாக என் வீட்டிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி [illegible] செய்வித்திருக்கிருள். அவள் [illegible] அவள் [illegible] லையைவிட்டு நீங்கி [illegible]

[illegible] எதிபாலோசனைக்கு [illegible] னுள்.

"எனக்கும் மோகனுங்கிக்கும் எவ்விதமான விரோதமுமில்லை. அவ்விதமிருந்தும் அவள் எனக்கு இன்னல் விளைப்பதற்குப் பெரிதும் முயல்கின்றுள். அதற்குக் காரணம் யாதோ அறியேன்" என்று நான் வச்சிரபாணியிடம் உரைத்தேன்.

"நல்லதிருக்கட்டும்; மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனுதலால், இப்போது அவன்மீது

கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் கேஸிலிருந்து அவன் தப்பித்துக்கொள்வதற்குப் பெரிதும் முயல்வான். ஆதலால் நாம் முன்ஜாக்கிரதையுடனேயே இருத்தல் வேண்டும். நான் இன்றே புறப்பட்டுத் திருச்சிக்குச் செல்லுகின்றேன். அங்குச்சென்று நான் அவசியமான ஏற்பாடுகளைச்செய்து கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் இருவரும் இங்கேயே சிறிது காலத்திற்கு மறைவாக இருங்கள்" என்று வச்சிரபாணி என்னிடத்திலும் காந்திமதியிடத்திலும் கூறிவிட்டு அன்றிரவே திருச்சிக்குப் பிரயாணப்பட்டுவிட்டான்.

நானும் காந்திமதியும் உறையூரிலேயே இருந்தோம். இரண்டு மூன்று தினங்கள் கழிந்தன. வச்சிரபாணியிடமிருந்து ஒரு கடிதம் எனக்கு வந்தது. [illegible] வருமாறு:---

[illegible]

அன்பார்ந்த ஐயா,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

திருச்சியில் பிரபல வக்கீலாயிருக்கும் [illegible] ஆஜராகிக் கேஸ் நடத்துகிறார்கள். [illegible] பல ஐரோப்பிய பாரிஸ்டர் ஆஜராகி வாதிக்கிறார். [illegible] என்பவனை அப்ரூவராகக் கவர்ன்மெண்டார் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். டிபன்ஸ் தரப்புக்கு இருபதுபேர் சாட்சிகள்; அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் மோகனுங்கியும் ஜெயிற்கட்டிடத்தின் வாயிற்காப்போனுமாவார்கள். மகம்மதாலி கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் சாராம்சம் பின்வருமாறு:— "நான் அன்று ஜெயிற்கட்டிடத்திற்குப்போனது

உண்மையே யாகும். கைதிகளைப்பார்த்து வருவதற்காக நான் வாரத்திற்கு ஒருமுறை இரவு ஒன்பதுமணிக்குமேல் ஜெயிற் கட்டிடத்திற்குச் செல்வது வழக்கம். அது போலவே அன்றும் சென்றேன். ஜெயிற்கட்டிடத்தின் பின்புறமுள்ள அறை ஒன்றில் ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அதை அறிவதற்காக நான் சென்றபோது மூன்று பெண்களும் ஒரு வாலிபனும் அவ்வறைக்குள் சச்சரவு செய்துகொண் டிருப்பதைக் கண்டேன். விளக்கு மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. அங்கு நின்றுகொண் டிருந்த வாலிபன் இவ்வூரில் வைத்தியத் தொழில் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆத்மநாதன் என்பதையும்; அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பெண்கள் சபாநாயகத்தின் மகள் காந்திமதி, கொலையுண்ட வேதவதி, இக்கேஸில் அப்ரூவராயிருக்கும் சாந்தை ஆகிய மூவர் என்பதையும் விளக்கு வெளிச்சத்தால் நான் அறிந்தேன். நான் உள்ளே சென்றவுடன் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கை ஆத்மநாதன் அணைத்து விட்டான். மறுநிமிஷத்தில் ஒரே இருள் அறை முழுவதையும் சூழ்ந்து கொண்டது. திடீரென்று ஒரு துப்பாக்கிச் சப்தம் கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டு கதவண்டை வந்து பார்த்தேன். கதவு வெளிப்பக்கத்தில் பூட்டப்பட் டிருப்பதை அறிந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் ஜெயிற் காவலாளர்களும், போலீஸாரும் விளக்குடன் வந்தார்கள். அப்போது வேதவதி இறந்து கிடப்பதையும், ஆத்மநாதனும் காந்திமதியும் அறைக்குள் இல்லை என்பதையும் நான் அறியலானேன். போலீஸார் என்னையும் சாந்தை என்பவளையும் அரஸ்டுசெய்தார்கள். அங்குநடந்த நிகழ்ச்சிகள் என் மூளையைக் கலக்கி விட்டபடியால் நான் சுயபுத்தி இழந்து பயித்தியம் பிடித்தவன் போலானேன். இவ்வளவே நான் அறிவேன். உண்மையில் வேதவதியை நான் சுட்டுக்கொல்ல

யில்லை". நண்பரே! இவ்விதம் மகம்மதாலி வாக்குமூலம் கொடுத்த பிறகு ஜெயிற் கட்டிடத்தின் வாயிற் காப்போன் சாட்சியாக விசாரிக்கப்பட்டான். தனக்கு இக்கொலை சம்பந்தமாக ஒன்றுமே தெரியாதென்றும், அன்றிரவு பத்துமணி சுமாருக்கு ஒரு மனிதன் ஒரு பெண்மணியைத் தன் இருகரங்களாலும் அணைத்துத் தூக்கியபடியே ஜெயிலுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்ததைக் கண்டு அவனைப் பிடிப்பதற்காகத் தான் அவனை நெருங்க, அவன் தன்னைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டானென்றும், இந்த விஷயத்தை தவிர வேறு ஒன்றும் தனக்குத் தெரியாதென்றும், வாயிற் காப்போன் கூறினான். அப்ரூவராக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சாந்தை பின்வருமாறு சொன்னாள்!—"இக்கொலை சம்பந்தமாய் ஏதும் அறியேன். கொலை நடந்ததற்கு முதல நாளிரவு மோகனுங்கி என்னிடம் வந்து 'சாந்தையே, நீ எனக்காக ஓர் உபகாரம் செய்ய வேண்டும். இன்றிரவு இரண்டு மணிக்குமேல் நீ சபாநாயகத்தின் வீட்டுக்குப் போய்த் தெருவாயிற்படியில் காத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். உன்னோடு சில வேலைபாட்களும் வருவார்கள். வேதவதி சபாநாயகத்தின் வீட்டுக்குள் இருந்துகொண்டு ஒரு சைக்கினை செய்வாள். அதை அறிந்து நீ உட்செல்லுவாயானால் காந்திமதி இருக்கும் இடத்தை அவள் காண்பிப்பாள். காந்திமதி ஸ்மரணை தவறி அயர்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பாள். உன்னோடு வரும் வேலையாட்களைக் கொண்டு அவளை அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு போய் ஜெயிற் கட்டிடத்துள் சேர்த்துவிட வேண்டியது. நீ அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் சமயத்தில் ஜெயிற் கட்டிடம் திறந் திருக்கும். அங்குள்ள ஒரு வேலைக்காரன் உனக்கு வேண்டும் உதவி புரிவான். நீ அங்குச் சென்ற பின்பும் காந்திமதியோடு கூடவே

இருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னாள். என்னைப்பற்றிய ஓர் இரகசியம் தனக்குத் தெரியுமென்றும், தான் சொல்லுகிறபடி செய்யாவிட்டால் அதனை வெளிப்படுத்த நேரிடுமென்றும் மோகனாங்கி என்னைப் பயமுறுத்தினபடியால் நான் அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க வேண்டியவளானேன். அவள் சொன்னபடியே எல்லாம் நிகழ்ந்தன. வேதவதி காந்திமதியை வீட்டுக்குள்ளிருந்து அப்புறப் படுத்திவிட்டு, வீட்டின் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்து விட்டாள். மறுநாள் பகல் இரண்டு மணிக்கு மேல் வேதவதி, நானும் காந்திமதியும் இருந்த ஜெயிலறைக்குள் வந்து, மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் விருப்பத்திற்கிணங்கும்படி காந்திமதியை வற்புறுத்தினாள். அவள் மறுத்துரைத்தாள். இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் மாஜிஸ்டிரேட்டே ஜெயிலறைக்குள் வந்துவிட்டார். வந்தவுடன் காந்திமதியிடம் சல்லாப வார்த்தைகளை அவர் பேசலானார். காந்திமதி வெகுண்டு உரையாடினதால் அவர் அவளைப் பலாத்காரமும் செய்ய முயன்றார். அச்சமயம் திடீரென்று யாரோ ஒரு மனிதர் உள்ளே வந்தார். மறுநிமிஷத்தில் விளக்கு அணைக்கப்பட்டது; துப்பாக்கி வெடித்த சத்தமுங் கேட்டது. பிறகு ஜெயில் மேலதிகாரி விளக்கோடு அறைக்குள் கிடந்ததை அப்போது நான் கண்டேன். அறைக்குள் வந்த மனிதரையும் காந்திமதியையும் நான் காணேன். இவ்வளவேதான் நான் அறிவேன்"

இவ்விதம் சாந்தை வாக்குமூலம்கொடுத் பிறகு சில சாட்சிகளும் விசாரிக்கப்பட்டார்கள். மோகனாங்கி கோர்ட்டுக்கு ஆஜராகவில்லை. சம்மன் அனுப்பியும் அவள் வாராதிருந்ததற்காகக் கோர்ட்டார் அவளுக்கு வாரண்டு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அவளை விசாரிக்க வேண்டுவது அவசியமென்று டிபன்ஸ் தரப்பார் சொன்னார்களாயினும்,

ஜட்ஜ் அதனைக் கேளாமல் இரண்டு கட்சி வக்கீல்கள் வாதத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு மாஜிஸ்டிரேட் மகம்ம தாலி குற்றவாளி என்றே தமக்குப் படுவதால் அவரைச் செஷன்ஸுக்குக் கமிட்டு செய்திருப்பதாய்க் கூறிவிட் டார். ஜாமீன்மேல் தன்னை விடவேண்டுமென்று மாஜிஸ் டிரேட் செய்துகொண்ட வேண்டுகோள் அதிகாரத்தோடு மறுக்கப்பட்டது! நண்பரே! மாஜிஸ்டிரேட் இப்போது கொலைபுரிந்த கைதியின் நிலைமையை வகித்திருக்கிறார். அந்தோ! மகம்மதாலியின் பரிதாப நிலைமை எல்லோருக் கும் வருத்தத்தை விளைவித்திருக்கிறது. ஆனாலும், நாம் என்ன செய்யலாம்? மனிதர்கள் தங்கட்கு வாய்ந்துள்ள நிலையற்ற அதிகாரத்தையும், அழிந்துபோகக் கூடிய செல் வாக்கையும், சகடக்கால்போல் சுழன்று கொண்டிருக்கும் பொருளையும் நித்தியமுடையவையென்று பிறழ நினைந்து, அந்த எண்ணத்தினால் அகங்காரமும் மமதையும் அடைந்து, ஏழை எளியவர்களைக் கொடுமையாக நடத்த முன் வரு வார்களானால், அவர்களை எல்லாம் வல்ல இறைவன் தண்டி யாது விடுவானோ? எளியாரை வலியார் அடித்தால் வலி யாரைத் தெய்வம் அடிக்கும்' என்னும் முதுமொழி வீண் போமா? ஆதலால் மகம்மதாலி தன்னுடைய வினைக்குத் தகுந்த பலனை அனுபவிப்பான் என்பது நிச்சயமே. மற் றவை மறு தபாலில்.

இப்படிக்கு
"வச்சிரபாணி."

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

வச்சிரபாணியின் மரணம்

புலைத்தொழில் பயின்றவிந்தப் புன்புலாற் சுமையைநாளு
நிலைத்ததென் றெண்ணியெண்ணி நேயம்வைத் துறநாப்பாற்றி
மலைத்தலைந் துழல்வதெல்லா மடமையோர் செய்கையாகுஞ்
சிலைத்தொழில் விளக்கியாங்குச் செறிகரும் புருவப்பாவாய்.

[துசலோபாக்கியாநம்.

வச்சிரபாணியிட மிருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்த மறுநாள் "திவைர்த்தமானி" என்னும் பத்திரிகை தபாலில் எனக்குச் சென்னையிலிருந்து வந்தது. அதனைப் பிரித்துப் பார்க்கவே, வச்சிரபாணியின் கடிதத்தில் காணப் பட்டிருந்த எல்லா விஷயங்களும், வேதவதியின் கொலைக் கேஸ் சம்பந்தமாய், அதிலும் காணப்பட்டன. ஆனால், அவனுடைய கடிதத்தில் காணப்படாத வேறு இரண் டொரு புதிய விஷயங்களும் பத்திரிகையில் இருந்தன. மோஹனாங்கி அரஸ்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதும், மகம்மதாலியின் கொடுஞ்செயலை உலகத்தாருக்கு வெளிப் படுத்துவதற்கு வச்சிரபாணி பெரிதும் முயன்று வருகின் றான் என்பதும், எனக்கும் காந்திமதிக்கும் சம்மன்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், அடுத்த மாதம் 15-ஆம் தேதி செஷன்ஸ்கோர்ட்டில் கேஸ் விசாரிக்கப்படும் என்பதுமே அப்புதிய விஷயங்களாகும். இவைகளை நான் காந்திமதியினிடத்திலும் தெரிவித்தேன். சில தினங்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் உறையூரிலேயே ஒரு கனவானைப் பார்த்து வருவதற்காக நான் சென்றிருந்தேன். நான்

சென்றபோது பகல் மூன்றுமணி யிருக்கும்; காந்திமதி மாத்திரந்தான் வீட்டிலிருந்தாள். மறுபடியும் மாலை ஐந்துமணி சுமாருக்கு நான் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். அப்போது காந்திமதி மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு வாய்விட்டு அழுதுகொண்டிருந்த ஓசை என் செவியில் நுழைந்தது. நான் அச்சமும் ஆச்சரியமும் ஒருங்கே கொண்டவனாய் வீட்டின் வெளிவாயிற்படியிலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றேன். காந்திமதி பின்வருமாறு வீட்டினுள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஆ! தெய்வமே, தெய்வமே! இவ்விதமாகவா நீ என்னைச் சோதிக்கவேண்டும்! பேரருளும் பெருங்குணமும் வாய்ந்தவன் என்றும், ஆன்மகோடிகளை இரட்சித்து அவைகளுக்குப் பேரின்ப முத்திநிலையைத் தருபவன் என்றும் உன்னைப் பெரியோர்கள் போற்றுகின்றார்களே? உன்னுடைய முற்றறிவைப்பற்றியும் முடிவிலாற்றலைப்பற்றியும் வேதங்களும் ஆகமங்களும் புகழ்ந்து பேசுகின்றனவே? அவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த உனக்கு என்னுடைய பரிதாபமான நிலைமை புலப்படாமலா போயிற்று? ஆ! 'கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்' என்னும் பழமொழியும், என் விஷயத்தில் பொய்த்துவிட்டதே? ஏ! முக்கண் மூர்த்தியே, உன்னை நான் பாடியும் பரவியும் ஏத்தாத நாள் ஒரு நாள் கூட இல்லையே? கண்ணீருங் கம்பலையுமாய் நின்று எனது குறைகளை எல்லாம் உன்னிடம் எத்தனையோ முறை முறையிட்டிருக்கின்றேனே? அக்குறைகளை நீ நிவர்த்திசெய்து வைக்காவிட்டாலும், மேலும் மேலும் எனக்கு இன்னல்கள் விளையாதிருக்கும்படியாவது செய்யலாகாதா? 'பட்டகாலிலேபடும், கெட்ட குடியே கெடும்' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க ஏற்கெனவே பல வகையான துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அனுபவித்துக்

கொண்டிருக்கும் என்னைத்தானு மேலும் மேலும் அவை வந்து சூழவேண்டும்? ஐயோ! நான் எதை நினைந்து வருந்துவேன்? எதற்காக அழுவேன்? துன்பமும் துயரமுமேசூழ்ந்த இந்நில வுலகத்தில் பெண்ணுக நான் பிறந்ததை நினைந்து வருந்துவேனே? என்னுடைய மனோநிலையையும் விருப்பத்தையும் அறியாமல் என்னைப் பலவாறு துன்புறுத்திவரும் உற்ரூர் உறவினருடைய பேதமையை நினைந்து வருந்துவேனு? அல்லது மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் கெட்ட எண்ணத்தினுலும் செயலினுலும் நான் அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கும் கஷ்டங்களை நினைந்தழுவேனு? அல்லது என்னுடைய சகோதரர் வச்சிரபாணி இறந்து போனூர் என்று திடீரென இப்போது வந்திருக்கும் துக்ககரமான செய்தியைக்கேட்டு அழுவேனு? அண்ணு, அண்ணு! இனி எப்போது தங்களை நான் காண்பேன். நானும் என்னுடைய காதலரான ஆத்மநாதரும் சதியாலோசனைக் காரர்கள் சிலருடைய சூழ்ச்சியி லகப்பட்டுத் திசை தப்பிய மரக்கலம்போல் தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிற இச்சமயத்தில் எங்களுக்கு உதவியாக தாங்கள் முன்நின்று உழைத்து வந்தீர்களே? மகம்மதாலியின் கொடுஞ்செயலை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டி அவனைத் தண்டனைக்குட்படுத்த எவ்வளவோ முயன்று வந்தீர்களே? இனி, நாங்கள் என்ன செய்வோம்? அண்ணு! இந்த உறையூர்க்கிராமம் முழுமையும் தங்களுக்கு உரியதாயிருந்தும் இதனைத் தாங்கள் அனுபவிக்க வில்லையே? தங்களுடைய தந்தையும் என்னுடைய பெரிய தகப்பனுருமாகிய அரங்கநாயகம் தனக்கு ஆண்மகவு இல்லை என்று எத்தனையோ ஸ்தலங்களுக்குச்சென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்து இறுதியில் தங்களைப் புத்திரனுகப் பெற்ரூரே? நம்முடைய குலம் விளங்குவதற்குத் தாங்கள் ஒருவராவது இருக்கிறீர்கள் என்று

நம்முடைய உற்றார் உறவினர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ந்திருந் தார்களே? 'இனி நம்முடைய குலம் எவ்விதம் விளங்கும்? அண்ணு! மாண்டு மடிவதற்காகத்தானே அன்று என்னிடமும் என் காதலரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருச்சிக்குச் சென்றீர்கள்! ஐயோ! இனி நான் என் செய்வேன்? எவ்விதம் உயிர்வாழ்வேன்? என்னுடைய காதலரிடம் தாங்கள் இறந்துபோனீர்கள் என்னும் கொடிய செய்தியை நான் எவ்வாறு கூறுவேன்? கூறினல், அவருடைய மனம் என்னபாடுபடும்? ஆ! இவ்விதம் நேரவேண்டு மென்பது திருவுளச் சம்மதமோ? திருச்சியிலுள்ள என்னுடைய பெற்றோர்களுக்கு இந்தச்செய்தி தெரிந்தால், அவர்கள் எவ்வளவு துயருறுவார்கள்? அண்ணு, அண்ணு! இப்பாவியாகிய என்னலன்றோ தங்களுக்கு மரணம் நேர்ந்தது! எனக்காகத் தாங்கள் திருச்சிக்குப் போகாதிருந்தால் இத்தகைய மரணம் நேரிட்டிராதே? எந்தச் சதிகாரன் தங்கள்மீது துப்பாக்கிக் குண்டைச்செலுத்தித் தங்கள் உயிரைக் கவர்ந்தானே? ஆ! குண்டு பாய்ந்தபோது தங்கள் சரீரம் என்ன பாடுபட்டதோ? ஐயோ! சிவமே! இந்தத் துக்ககரமான செய்தியைக் கேட்பதற்காகத்தானு நான் திருச்சியிலிருந்து இங்குவந்தேன்? ஆ! என் செய்வேன்! என்செய்வேன்! எவ்வாறு மனந்தேறுவேன்?"

இவ்வாறு காந்திமதி புலம்பிக்கொண் டிருந்ததை வெளியில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான், அவளை ஒருவாறு ஆற்றுவிக்கும் நோக்கத்துடன், உள்ளே சென்றேன். அவள் என்னைக் கண்டவுடன் இன்னும் அதிகமாகத் தேம்பித் தேம்பி அழலானுள்.

"கண்மணீ; என்ன சங்கதி? ஏன் இவ்விதம் அழுகின்றாய்? தயைசெய்து தெரிவி" என்று நான் காந்திமதியைக் கேட்டேன். வச்சிரபாணி துப்பாக்கியினற் சுடப்

பட்டு இறந்துபோனானென்று அவளுக்குச் செய்தி வந்திருக்கிற தென்பதையும், அதற்காகவே அவள் அழுகின்றாள் என்பதையும் அவளுடைய புலம்பலிலிருந்து நான் ஏற்கெனவே அறிந்துகொண்டபோதிலும், அதனை அவள் அறியக்கூடாதென்று கருதியே இவ்வாறு வினவினேன்.

காந்திமதி என்னுடைய கேள்விகளுக்கு ஏதும் பதில் சொல்லாமல் ஒரு கடிதத்தை என்னிடம் காட்டினாள். அக்கடிதம் பின்வருமாறு :—

சென்னை

ஸ்ரீமதி. காந்திமதி அம்மை அவர்கட்கு,

உங்களுடைய சகோதரரும், உறையூர்க் கிராமத்தின் சொந்தக்காரருமான வச்சிரபாணி என்பவர் நேற்று இரவு சென்னை பச்சையப்பன் கலாசாலைக்குச் சமீபத்தில் ஒரு வாலிபனாற் சுடப்பட்டு இறந்துபோனார். துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டபோது மணி ஏழரை அல்லது எட்டு இருக்கும். துப்பாக்கி ஓசை கேட்டவுடன் வீதியில் சிறிது தூரத்தில் குதிரைமீது இருந்த சார்ஜண்டும், பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்த கான்ஸ்டேபிள்கள் சிலரும் ஓடிவந்தார்கள். தெருவழியாய்ப் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டுமிருந்த ஜனங்களும் கொலை நடந்த இடத்தில் கும்பலாய்க் கூடிவிட்டார்கள். வச்சிரபாணி குற்றுயிரும் குறையுயிருமா யிருந்த சமயத்தில் அவரிடம் வாக்குமூலம் போலீஸாரால் வாங்கப்பட்டது. தன்னைச் சுட்டவன் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் வேலைக்காரன் என்றும், மகம்மதாலியின் கொடிய செயலை வெளிப்படுத்தக் கூடிய சில கடிதங்கள் தன்னிடம் அகப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டபடியால் அவனுடைய

தூண்டுதலினாலேயே அவனுடைய வேலைக்காரன் தன்னைச் சுட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அந்த வேலைக்காரனைத் தனக்கு ஏற்கெனவே தெரியுமென்றும், அவன் பெயர் கோவிந்தன் என்றும், மகம்மதாலி சம்பந்தமான கடிதங்கள் சென்னை ஹைகோர்ட் வக்கீல் இராமசாமி ஐயரிடம் இருக்கின்றனவென்றும், இனி ஏதேனும் உண்மை தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் திருச்சியில் பிரபல வைத்தியரா யிருக்கும் ஆத்மநாதர் என்பவரைக்கொண்டும் உங்களைக் கொண்டும் தெரிந்துகொள்ளலா மென்றும், வச்சிரபாணி தாம் உயிர் துறக்கப்போகும் சமயத்தில் வாக்குமூலம் கொடுத்தார். நீங்கள் அவருடைய சகோதரி என்பதை யும் அவர் கொடுத்த வாக்குமூலத்தினாற்றான் அறியலா னேம். அவர் வாக்குமூலம்கொடுத்த சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் உயிர் நீங்கினார். மரண பரிசோதனையின் பொருட்டு அவருடைய சரீரம் வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிறது. அவரைத் துப்பாக்கியி னாற்சுட்ட வாலிபன் அரஸ்டு செய்யப்பட்டுப் போலீஸில் இருக்கிறான். இனி, நடக்கவேண்டிய காரியங்களை ஆலோ சிப்பதற்காக உங்களையும் ஆத்மநாதரையும் உடனே புறப் பட்டு இவ்விடம் வரும்படி வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் தங் கட்கு எழுதும்படி சொன்னார்கள். ஆதலால் சிறிதும் கால தாமதம் செய்யாமல் உடனே இருவரும் புறப்பட்டு வாருங் கள். வரும்போது பீஸ்பணமும் அவசியம் கொண்டுவர வேண்டியது.

இப்படிக்கு,

மாதவையன்,

வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் குமாஸ்தா.

இக்கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தவுடன் எனக்கு

உண்மை ஒருவாறு புலப்பட்டது. வச்சிரபாணி ஏதோ சூழ்ச்சிசெய்து மகம்மதாலியின் இரகசியங்களை அறிந்து கொண்டான் என்றும், அவ்விதம் அவன் அறிந்துகொண்டான் என்பதை எவ்விதமாகவோ மகம்மதாலி தெரிந்து கொண்டு அவனைக் கொன்றுவிடும்படி அந்த வாலிபனை ஏவியிருக்கின்றான் என்றும் நான் இனிதறிந்து கொண்டேன். காந்திமதிக்கு நான் ஒருவாறு தேறுதல்கூறி அவளுடைய துயரத்தை ஆற்றினேன். அவளும் ஒருவாறு மனந்தேறினாள். அன்றே அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்னைக்குப் பிரயாணப்பட்டேன். திருச்சியில் தங்கி தன்னுடைய தந்தையாகிய சபாநாயகத்தையும் அன்னையாகிய சிவகாமியையும் பார்க்கவேண்டுமென்று காந்திமதி கூறினாள். அங்ஙனம் செய்தால் காந்திமதி இன்ன இடத்திலிருக்கிறாள் என்பது புலப்பட்டுவிடு மாதலாலும், சிறிது காலத்திற்கு அவளை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மறைவாகவே வைத்திருக்க வேண்டுமென்று நான் கருதினேனாதலாலும், தவிர வச்சிரபாணியின் மரணத்தைக்குறித்து அவளுடைய பெற்றோர்களிடம் பிரஸ்தாபிக்க நேரிடுமாதலாலும் அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்காமல் நான் நேரே சென்னைக்கே அவளுடன் பிரயாணமானேன்.

நானும் காந்திமதியும் சென்னைக்குச் சென்றவுடன் நேரே வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் வீட்டினிற்கே போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்களுடைய நிலைமையை எங்களுடைய வாய் மொழியாலும் தம்முடைய நுண்ணறிவாலும் இனிதறிந்துகொண்ட வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் எங்களை மிகுந்த அன்புடன் வரவேற்று உபசரிக்கலானார். வச்சிரபாணியின் கொலை சம்பந்தமாய் அநேக விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டி எந்தவிதத்திலும் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியை

மரண தண்டனைக் குட்படுத்திவிடலாம் என்று அவர் வற்புறுத்திக் கூறினர்.

"ஆத்மநாதரே! இப்போது மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிமீது இரண்டு கேஸ்கள் இருக்கின்றன. திருச்சி ஜெயிலில் நடந்த கொலைக்குக் காரணம் மகம்மதாலியே என்று கீழ்க்கோர்ட்டில் ருஜுவாகிவிட்டது. கீழ்க்கோர்ட்டார் அந்தக் கேஸை செஷன்ஸுக்குக் கமிட்டு செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கேஸ் நாளை மறுதினம் விசாரணையாகப் போகிறது. தவிர, வச்சிரபாணியின் கொலை சம்பந்தமாய்ப் போலீஸார் கேஸ் நடத்தப் போகிறார்கள். இதிலும் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி சம்பந்தப்படுத்தப் படுவான். இந்த இரண்டு கேஸ்களையும் நாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு நடத்தினோமானால் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிக்கு மரண தண்டனையாவது அல்லது ஆயுள்பரியந்தம் தீவாந்தர சிட்சையாவது கிடைக்குமென்பது நிச்சயம்" என்று வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் என்னைநோக்கிச் சொன்னார்.

"ஐயா, மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிக்கு உதவியாயிருந்து அவனைக் கொடிய செயல்களில் பிரவேசிக்கும்படி தூண்டிவிட்ட மோஹனாங்கியை யன்றோ முதலில் தண்டிக்க வேண்டும்" என்று பக்கத்திலிருந்த காந்திமதி வக்கீலைநோக்கிக் கூறினாள்.

"அவள்மீது ஏற்கெனவே ஒருபெரிய குற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே? கோர்ட்டாருடைய உத்தரவை அலட்சியஞ்செய்து அவள் விசாரணைக்குவராம லிருந்துவிட்டாள். அதற்காக அவள்மீது வாரண்டு பிறந்திருக்கிறதே?" என்று வக்கீல் சொன்னார். பிறகு நானும் காந்திமதியும் சிறிதுநேரம் வக்கீலிடம் பேசிக்கொண் டிருந்துவிட்டு விசாரணையன்று கோர்ட்டுக்கே வந்துவிடுவதாய் அவரி

னை என்று வச்சிரபாணி இறக்கும் தறுவாயில் கூறினு ன்றோ? அக்கடிதங்களை நான் வக்கீலிடமிருந்து வாங்கிக் கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்தேன். வேதவதியைத் துப் பாக்கியினுற் சுட்டுக் கொன்றவன் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்ம தாலியே என்பதையும், மோஹனுங்கி மகம்மதாலிக்கு உதவியாய்ச் சதியாலோசனைசெய்து வந்திருக்கிருள் என் பதையும் அக்கடிதங்கள் இனிது விளக்கின. அடுத்த வாரம் தீர்ப்புச் சொல்லுவதாய்க் கோர்ட்டார் கூறினுர் கள்.

சபாநாயகத்திற்காவது சிவகாமிக்காவது காந்திமதிமீது இருக்கும் என்று நான் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். அவர்கள் என்னையும் பலவாறு புகழ்ந்து பேசினார்கள். என்றாற்றான் காந்திமதி மகம்மதாலி கையிற் சிக்காமல் தப்பினாள் என்பதை அவர்கள் இனிதறிந்து கொண்டார்கள். இரண்டொருநாள் திருச்சியிலேயே காந்திமதியோடு தங்கியிருந்தேன்.

ஒரு நாள் காலையில் சென்னையிலிருந்து வந்த ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையை நான் பிரித்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது மிகப் பெரிய எழுத்துக்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்த விளம்பரம் ஒன்று என் கண்ணுக்குத் தற்செயலாய்ப் புலப்பட்டது. அந்த விளம்பரம் பின்வருமாறு :—

> **இனாம்! இனாம்!!**
>
> **ஆயிரம் ரூபா இனாம்!**
>
> **மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி**
> **என்பவரைக் கண்டு பிடிக்கும்**
> **மனிதனுக்கு ஆயிரம் ரூபா இனாம்!**

இந்த விளம்பரத்தைப்பற்றிப் 'பத்திராதிபர் குறிப்பு' ஒன்று பத்திரிகையின் மற்றொரு புறத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைப் படித்ததிலிருந்து சென்னையில் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி எவ்விதமாகவோ ஜெயிலிலிருந்து தப்பித்துக்

கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டார் என்றும், அவரைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் போலீஸார் எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்களுடைய முயற்சி பயன்படாமற் போனது என்றும், வேதவதியை அவர் சுட்டுக்கொன்றுவிட்டார் என்று அவர் மீது கொண்டுவரப்பட்ட கேஸைத் தவிர மாஜிஸ்டிரேட் உத்தியோகம்பார்த்த காலத்தில் கவர்ன்மெண்டு சட்டத்திற்கு விரோதமாய் அவர் சில விஷயங்களில் நடந்திருப்பதற்காக வேறு சில கேஸ்களும் அவர்மீது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், ஆதலால் அவரைக் கண்டு பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்குக் கவர்ன்மெண்டார் ஆயிரம் ரூபா இனும் அளிக்கத் தயாராயிருக்கிறார்களென்றும் நான் அறிநதுகொண்டேன். இவ்விஷயம் எனக்குப் பெரிதும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. எந்தவிதத்திலும் மகம்மதாலியைக் கண்டுபிடித்துக் கவர்ன்மெண்டாரிடம், ஒப்புவித்துவிடவேண்டுமென்று நான் எனக்குள்ளேயே தீர்மானித்துக்கொண்டேன். இவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் காந்திமதி ஏதும் அறியாளாதலால் அவளிடம் சங்கதியைச் சொல்லி அவளுடைய சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு மறுநாளே திருச்சியைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல ஊர்களிலும் பிரயாணம்செய்து மகம்மதாலியை எங்கேயாவது,—எப்படியாவது,—கண்டுபிடித்துவிடுகிறது என்று நான் எனக்குள்ளேயே நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டேன். இச்சமயத்தில் காந்திமதியும் வந்தாள்.

“நண்பரே! ஏன் ஏதோ ஒருவகையான முகவாட்டத்துடன் இருக்கின்றீர்?” என்று காந்திமதி என் முகத்தை ஒருவிதமாய் உற்றுநோக்கி வினவினாள்.

“கண்மணி! ஒன்றுமில்லை; இந்த விஷயத்தைப் பார்” என்று கூறி, நான் வாசித்துப் பார்த்த பத்திரிகையை அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் அந்த விளம்

பாத்தையும் பத்திராதிபர் குறிப்பையும் படித்துப்பார்த்து விட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

"நண்பரே! இதற்கு என் செய்வது? எந்தவிதத்திலும் நாம் அந்தப்படுபாவியாகிய மகம்மதாலியைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். அந்தக் கொடியோனால் நான் அடைந்த துன்பமும் துயரமும் இன்னும் என்மனத்தைவிட்டு அகலவில்லை" என்று சிறிது நேரங்கழிந்த பின்னர் காந்திமதி என்னிடம் கூறினாள்.

"ஆம்; அவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுவது அவசியமே. எந்த விதத்திலும் அவனைக்கண்டு பிடிப்பதென்றே தீர்மானித்து, அதற்காக நான் கங்கணமும் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், கண்மணி, ஒரு விஷயம் என் மனத்தைச் சிறிது வருந்துகின்றது. அஃதாவது,—உன்னைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டியிருக்கின்றதே என்னும் எண்ணந்தான்" என்று நான் பதில் பகர்ந்தேன்.

"பிரிவு" என்னும் வார்த்தை காந்திமதியின் காதில் விழவே, அவள் முகத்தில் ஒருவகையான மாறுதல் உண்டாயது. அவளுடைய கண்களில் நீர்த்துளிகள் காணப்பட்டன. கபோலங்கள் சிவந்தன. ஒரு வரை யறைக்கு உட்படாத பெருந்துயர சாகரத்தில் அவள் ஆழ்ந்தாள். 'குன்றம் உருண்டாற் குன்றி வழியடையாகாதவாறு போலவும் யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங் கலம் இல்லது போலவும், கடல் வெதும்பின் வளாவு நீர் இல்லது போலவும்' அவளுடைய துயரத்தை ஆற்றுவிப்பதற்கு ஏதும் சாதனம் இல்லாது போயது. அவளுடைய துயரத்தைக் கண்டு என்னுடைய மனத்திலும் ஒருவகையான துயரம் எழுவதாயிற்று. அதனை அடக்குவதற்கு நான் எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படாமல் அது "பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல் ஓடி" அவளுடைய துயரத்தோடு கலந்து

கொண்டது. சுமார் கால்மணிநேரம் வரையில் நாங்கள் இருவரும் ஏதும் பேசாமல் ஸ்தம்பித்து மௌனமா யிருந் தோம். பிறகு காந்திமதியே ஒருவாறு பேசத்தொடங்கி ஞள்.

"நண்பரே! 'பிரிவு' என்னும் சொல்லைக் கேட் கும்போதே என் உள்ளமு முடலும் ஒருங்கே நடுங்குகின் றன. அன்பரே! இதுவரையில் வெளியிடாது என் அகத்தினுள்ளே அழுத்தி வைத்திருந்த ஒரு விஷயத்தை இப்போது தங்களிடம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். தாங்கள் என்மீது பெரிதும் காதல் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நான் முன்னரே அறிந்துகொண்டேன். தாங் கள் என்மீது காதல் கொண்டிருப்பதுபோல் நானும் தங் கள்மீது வரையற்ற காதல்கொண்டிருக்கின்றேன். ஒரு வரை யொருவர் உள்ளன்புடன் நேசிக்கும் காதலர்களுக் குப் பிரிவு என்பது எவ்விதம் இருக்கும் என்பதை இனி யாவது தாங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று காந்தி மதி என்னிடம் மிகுந்த அன்புடனும் பரிதாபத்துடனும் கூறினுள்.

"கண்மணி! நீ சொல்லுவதை நான் முற்றும் அங்கீ கரிக்கிறேன். காதலர்களுக்குப் பிரிவு பெருந் துன்பத் தையே விளைவிக்கும். ஆனாலும் நீயும் நானும் காதலியும் காதலனுமாவ தெப்படி? உன்னுடைய இயல்பும் அந்தஸ் தும் மிக உயர்ந்தன; நானோ தாழ்ந்த இயல்பும் தாழ்ந்த அந்தஸ்தும் உடையவன். ஆதலால் உன்னை மனைவியாக நான் அடைதல் யாங்ஙனம்? நம் இருவர் மனமும் ஒன்று பட்டு விட்டதாயினும் உன்னுடைய பெற்றோரும் உற் ருேரும் நம் விருப்பத்திற்கு இணங்க வேண்டாமா?" என்று நான் காந்திமதியை நோக்கி உசாவினேன்.

"அன்பரே! என்னுடைய பெற்ரோர்கள் தங்களுக்கு

என்னை மணம்புரிந்து கொடுக்கப் பெரிதும் விரும்புவார்கள் என்றே நான் நம்புகின்றேன். அவ்விதம் அவர்கள் செய்வதற்கு ஒருகால் உடன்படாமற் போயினும் எண்வகை மணத்தினுள் ஒன்ருன 'காந்தர்வம்' நம்முன்னேரால் தழுவப்படக் கூடியதுதானே ? நாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நம்முடைய முயற்சியினல் ஆதியில் சந்திக்கவில்லை. தெய்வ சங்கற்பத்தினலேயே ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தோம். நம்மை அறியாமலே நமக்குள் வேட்கையும் மிகுவதாயிற்று. இவ்விதம் தெய்வ சங்கற்பத்தால் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டு ஒருவர்மீதொருவர் வேட்கை கொள்ளும் பெரும்பேற்றைப் பெற்றவர்கள் பிறருடைய அனுமதியின்றித் தாமே விவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே ? "காந்தர்ப்பமென்பதுண்டாற் காதலிற் கலந்த சிந்தை—மாந்தர்க்கு மடந்தைமார்க்கு மறைகளே வகுத்த கூட்டம்" என்று கல்வியிற் பெரிய கம்பர் கூறியிருக்கின்ருரே ? "செந்திருவை யனையாளுந் திருமாலை யனையானுஞ் சிந்தையொன்ருய்—வந்திருவர் விலோசனமுந் தடையின்றி யுறவாடி மகிழ்ச்சி கூர்ந்து—வெந்துருவ மிழந்த மதன் மீளவும் வந்திரதியுடன் மேவுமாபோற்—கந்தருவமுறைமையினுற் கடவுளர்க்குங் கிடையாத காமந்துய்த்தார்" என்று வில்லிபுத்தூரர் அறுதியிட் டுரைக்கவில்லையா ? துஷ்யந்த மகாராஜன் சகுந்தலையை மணந்தும், அருச்சுனன் சித்திராங்கதையை மணந்தும் காந்தர்வ மணத்தின் பெருமையை நமக்கு விளக்கி யிருக்கும்போது நாம் ஏன் அஞ்ச வேண்டும் ? ஆதியில் நாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தபோதே, நம்முடைய கண்கள், நம்மைக் கணவனும் மனைவியாக நிச்சயித்துவிட்டன. "கண்ணெடு கண்ணெடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்—

என்ன பயனுமில " என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனுர் கூறியிருப்பதும், "நாட்டமிரண்டு மறிவுடம்படுத்தற்குக்— கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரையாகும் " என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் அறுதியிட்டிருப்பதும் தாங்கள் அறிந்த விஷயங்களேயாகும். ஆதலால தங்களுக்கு நான் மனைவி யாவதற்கு யாது தடை உளது ? ஒன்றுமில்லை " என்று. காந்திமதி என்னிடம் கூறினுள்.

" கண்மணி ! மிகவும் சந்தோஷம் ; " யாழோர் கூட்டம் " என்றும், " களவொழுக்கம் " என்றும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் விதந்து கூறப்படும் இந்தக் காந்தருவ மணம் நாம் செய்து கொள்ளக்கூடிய மணமேயாகும். ஆனுல் எப்போது நாம் இந்த மணம் செய்துகொள்ளலாம் என்பதுதான் எனக்குப் புலப்படவில்லை " என்று நான் கூறினேன்.

" இப்போதே !" என்று காந்திமதி மிக விரைவாய் ஒரே வார்த்தையில் பதில் உரைத்தாள்.

காந்திமதிக்கு இப்படிப்பட்ட ஓர் எண்ணம் வந்தது திருவருட்செயலே என்று நினைத்து, அவளுடைய விருப்பத்திற்கிணங்கி அந்த நிமிஷத்திலேயே அவளை யான் காந்தருவ முறையில் மணஞ்செய்துகொண்டேன். அதற்கு அறிகுறியாக நாங்கள் இருவரும் கணையாழி மாற்றிக் கொண்டோம். இச்சம்பவம் நடந்து இரண்டு மூன்று தினங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் மறுபடியும் நான் காந்திமதியை நோக்கி, "கண்மணி ! மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக நான வெளியூர் செல்ல வேண்டியது இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது " என்று அன்புடன் கூறினேன்.

"நண்பரே ! இப்போது நீங்கள் என்னைப் பிரிந்து போதல் சிறிதும் தருமமாகாது. ஏனெனில், இன்னமும்

நாம் களவொழுக்கத்திலிருந்து வருகின்றோமேயன்றி, உற்றாரும் உறவினரும் அறியும்படி கடிமணம் செய்துகொண்டு இல்லறத்தில் அமரவில்லை. களவொழுக் கத்திலிருக்கும் போது தலைவன் எக்காரணம் பற்றியும் தலைவியைப் பிரிந்து போதல் கூடாதென அகப்பொருள் இலக்கணம் வரையறுத்துரைக்கின்றது. "கற்பினுட்டுறவே கடிவரையின்றே" என்று இறையனார் அருளிச் செய்திருக்கின்றமையால் களவினுட் றேவு கூடாதென்பது இனிது புலப்படவில்லையா? ஆதலால் தாங்கள் இப்போது வெளியூருக்கு என்னை மாத்திரம் இங்கு விடுத்துச் செல்லலாகாது" என்று காந்திமதி பகர்ந்தாள்.

"கண்மணி! நீ உரைப்பது முற்றும் நியாயமே. ஆனாலும் கால இயல்பையும் நாம் ஒரு சிறிது கவனிக்கவேண்டும். நமக்குப் பகிரங்கமாய் விவாகம் நடப்பதற்கு இன்னும் சிறிது காலம் செல்லும். அதற்குள் மகம்மதாலியின் கதி யாதாகுமோ? அவனை விரைவில் சிறிதும் காலந் தாழ்த்தாமல் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். "ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே—வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென் றாங்கவ் வாறே யவ்வயிற்பிரிவே" என்னும் விதியினால் ஒரு கணவன் கல்விகற்கும் பொருட்டும், நாடு காத்தற் பொருட்டும், தூதுபோதற் பொருட்டும், அரசர்க் குதவி செய்தற் பொருட்டும், பொருளீட்டற் பொருட்டும், பரத்தை விருப்பின் பொருட்டும் மனைவியைப் பிரிந்து வெளியூர் செல்லலா மென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியென இனிது புலப்படுவதால், அரசர்க் குதவி செய்தலாகிய ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டு நான் ஏன் வெளியூர் செல்லலாகாது? மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியைக் கண்டு பிடித்து அரசாங்கத்தாரிடம் ஒப்புவித்தல் அரசனுக்குச் செய்யும் உதவிதானே? ஆதலால் நான்

ம்மயிலை வலியுறுத்தும். ஆதலால், நீங்கள் வெளியூர் செல்லவே கூடாது;—ஒருகால் சென்றாலும் விரைவில் திரும்பிவிடவேண்டும்" என்று காந்திமதி என்னிடம் கூறினாள்.

காந்திமதி இவ்வளவு கூறியதே எனக்குப் பெருந்திருப்தியா யிருந்தது. விரைவில் திரும்பி விடுவதாக அவளிடம் கூறி அவளுக்கு வேண்டிய தேறுதல் உரைத்துவிட்டு நான் 'சரவண விலாஸ' மாளிகையிலிருந்து, மறுநாள் அதிகாலையில் புறப்பட்டேன். மலைக் கோட்டைக்குச் சென்று மோஹனாங்கியின் மாளிகையாகிய 'பத்மவிலாஸ'த்தில் விசாரித்தால் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியைப் பற்றிய விஷயங்கள் எவையேனும் தெரிதல் கூடும் என்னும் ஓர் எண்ணம் எனக்கு உதிக்கலாயிற்று. உடனே நான் அந்த இடத்திற்குச் சென்று மோஹனாங்கியின் வேலைக்காரிகள் சிலரை விசாரித்தேன். தங்களுக்கு ஏதுமே தெரியாதென்றும், மோஹனாங்கியின் புத்திரியாகிய விசாலாட்சியும், ஜமீன்தாருடைய பௌத்திரியாகிய சாந்தையும் மாடி மீது இருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களை விசாரித்தால் ஏதேனும் உண்மை தெரியும் என்றும்வேலைக்காரிகள் பதில் கூறிவிட்டார்கள். நான் உடனே மாடிக்குச்சென்று விசாலாட்சியையும் சாந்தையையும் சந்தித்தேன். அவர்களுடைய முகத்தில் துயரம் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒருவரோடொருவர் இரகசியமாக வார்த்தையாடிக்கொண் டிருந்தவர்கள் என்னைக் கண்டவுடன் திடீரென்று பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு "வைத்தியரே! வைத்தியரே! வரவேண்டும்!" என்று உபசாரம் கூறினார்கள். குடும்ப யோகக்ஷேமங்களைப் பற்றி சிறிது நேரம் அவர்களோடு நான் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு விசாலாட்சியை நோக்கி, "அம்மா! உன்னுடைய தாயார் இப்போது சென்னையில்தான் இருக்கின்றாளோ?

பதினேராம் அதிகாரம்

குலாம்காதிறுவின் பூர்வீகம்

தெய்வ முளதென்பார் தீய செயப்புகிற்
றெய்வமே கண்ணின்று நின்றெறுக்கும்—தெய்வ
மிலதென்பார்க் கில்லைதம் மின்புதல்வர்க் கன்றே
பலகாலுஞ் சொல்வார் பயன்.— நீதி நெறி விளக்கம்.

"வைத்தியரே! சைனியத்தில் தளகர்த்தரா யிருந்து பிறகு உபகாரச் சம்பளம் பெற்று வந்த என்னுடைய தந்தை என் அன்னையினுல் தமக் குண்டான அவமானத்தைச் சகிக்க முடியாமல் மன முடைந்து அதே கவலையினுல் வியாதி பிடித்து வருந்திச் சில மாதங்கட்கு முன்பு விண்ணுலகம் சென்றூர். தவிர, வயோதிகப் பருவத்தையும் அவர் மரண மடைந்ததற்கு ஒரு காரணமாகச் சொல்லலாம். என்னுடைய க்ஷேமலா பங்களில், அதிகமான கவலையுடையவர்கள் என்னுடைய தந்தையும், அன்னையும், என் அன்னை நண்பர்களான வேத வதியும் சாந்தையும், மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியுமே யாவார்கள். இவர்களுள் என்னுடைய தந்தையோ இறந்து போனூர் ; என் அன்னை, அரசாங்கத்தாரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கும் • சத்திரத்திலிருந்து,—அஃதாவது சிறைச் சாலையிலிருந்து,—இனி வெளிவருவாள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. வேதவதியோ ஜெயிற் கட்டிடத்துள் துப்பாக்கியாற் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு உயிர் துறந்தாள். என்பதை நீர் அறிவீர். சாந்தைக்குத் திருநெல்வேலியில் ஒரு பிரபல கனவான் வீட்டில் விவாகம் நடந்துவிட்டது.

இனி அவள் இந்த ஊரில் இருக்கமாட்டாள். என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு போவதற்காகவே அவள் இப்போது இங்கே வந்திருக்கிறாள். இன்று இரவு புறப்பட்டு அவள் திருநெல்வேலிக்குப் போகின்றாள். ஆதலால் எனக்கு இனிக் கதியாவார் எவருமிலர்,—உம்மைத்தவிர!" என்று விசாலாட்சி தன் கண்களில் நீர் ததும்ப மிகுந்த வருத்தத்தோடு கூறினாள். அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனும், அவளுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்தவுடனும் எனக்கு அவள் விஷயத்தில் இரக்கம் பெரிதும் உண்டாயிற்று. "என்னாலியன்ற உதவியைச் செய்வதற்கு நான் தயாராயிருக்கின்றேன். ஆதலால், விசாலாட்சியே! நீ கவலைப்படவேண்டாம்" என்று நான் அவளுக்கு உறுதி கூறினேன். சாந்தையும் அவளை ஆதரிக்கவேண்டியது அவசியம் என எனக்குச் சிபார்சு செய்துவிட்டு அவளிடமும் என்னிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றாள்.

"விசாலாட்சியே! உன்னை ஒரு விஷயம் மாத்திரம் கேட்க வேண்டுமென நான் விரும்புகிறேன். அஃதாவது உன்னுடைய தாயார் மோஹனாங்கிக்கும் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிக்குமுள்ள இரகசியம் எத்தகையதென்பதை உன்னைக் கேட்டு, கூடுமானால், தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் விருப்பந்தான்" என்று நான் விசாலாட்சியிடம் கூறினேன்.

"ஆத்மநாதரே! அந்த இரகசியத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஒரு குடும்பத்தைப்பற்றிய சரித்திரம் முழுவதையும் விவரமாக எடுத்துரைக்க வேண்டுவது அவசியமாகிறது. நான் கேள்விப்பட்ட விஷயங்களிலிருந்தும், என் தாயாரிடமிருந்த சில கடிதங்களைப் பிறகு நான் பார்க்க நேர்ந்ததிலிருந்தும், எனக்குப் புலப்பட்ட சில குறிப்புகளைக் கூறி அச்சரித்திரத்தை ஒருவாறு முடிக்கின்றேன்.

காந்திமதியின் பாட்டனாரும், அஃதாவது அவளுடைய தந்தையாகிய சபாநாயகத்தின் தந்தையும், என்பாட்டனாரும், அஃதாவது என் பிதாவினுடைய தந்தையும் ஒரே, தகப்பனாருக்கு இரண்டு மனைவியர்கள் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்களாம். அஃதாவது என் பாட்டனார் மூத்த மனைவி வயிற்றிலும், காந்திமதியின் தந்தையாகிய சபாநாயகமும், இறந்துபோன வச்சிரபாணியின் தகப்பனாரும் இளைய மனைவியின் வயிற்றிலும் பிறந்தவர்களாம். என்னுடைய பாட்டனார் அந்தக் காலத்திலேயே தமக்குரிய பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வடக்கே உத்தியோகத்தின் பொருட்டுப் போய் விட்டாராம். என்னுடைய தந்தை என் பாட்டனாருக்கு ஏகபுத்திரரே யாவார். என் தந்தைக்கு இளம்பருவத்திலேயே விவாகம் செய்விக்கப்பட்டதாம். நடந்த விவாகம் சிலவருஷங்கள் கழித்து என் பாட்டனாரும் பாட்டியாரும் துறக்க உலகம் புகுந்தார்கள். பிறகு என் தந்தை பட்டாளத்தில் சிப்பாய் வேலையில் அமர்ந்து நாளடைவில் தளகர்த்தர் வேலைக்கு உயர்த்தப்படும்படியான ஒரு பதவியை வகித்தார். அவருக்கு என்னைத்தவிர வேறு ஆண்மக்களாவது பெண்மக்களாவது இல்லை. என்னுடைய அன்னையாகிய மோஹனாங்கிக்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் எவரு மிலர்; அவளுடைய பெற்றோர்கள் அவளுக்கு விவாகமான மறு வருஷத்திலேயே காலஞ்சென்று விட்டார்களாம். மற்ற உற்றார் உறவினர்கள் அவளை ஜாதிப்பிரஷ்டம் செய்து விட்டார்கள். இதற்குக் காரணம் குலாம்காதிறுவே. குலாம்காதிறு என்னும் பெயருடைய வைத்தியர் உண்மையில் மகம்மதியர் அல்லராம்; அவர் இந்து மதத்தினரே யாவராம். ஒரு வழியில் அவர் என்னுடைய அன்னைக்கு உறவினராம். அவர்மிகுந்தஏழ்மையான நிலைமையில் இருந்தபடியாலும்,

மகம்மதிய மதத்திற்கு வந்துவிட்டால் அவருக்கு ஏராள மான ஆஸ்தியையும் கொடுத்துத் தம்முடைய புத்திரியை யும் விவாகம் செய்து கொடுப்பதாக ஒரு மகம்மதிய குருக் கள் அவருக்குக் கூறியபடியாலும் கதிர்வேல் என்னும் இயர் பெயர் கொண்ட அவர் உடனே மகம்மதிய மதத்தைத் தழுவினாராம். அவருக்குக் கதிர்வேல் என்னும் இயற் பெயர் ஒழிந்தது ; குலாம்காதிறு என்னும் புதிய பெயர் இடையிலே ஏற்பட்டது. அவ்விதம் அவரை மகம்மதிய மதத்தைத் தழுவும்படி வற்புறுத்தியவர் யாரோவெனின்,— அவரே மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் தந்தையாவார். மாஜிஸ் டிரேட் மகம்மதாலியின் தந்தை மகம்மதிய மதத்தில் பெரி தும் அழுத்த முடையவராம். ஊரூராய்ச் சென்று மகம் மதிய மதத்தின் சிறப்பைப்பற்றிப் பிரசங்கங்கள் புரிவதும், ஏழை எளியவர்களாயும் தாழ்ந்த வகுப்பினராயும் இருக் கின்ற ஜனங்களைப் பொன்னாலும், பெண்ணாலும் வசீகரித்து ஏமாற்றி அவர்களை மகம்மதியர்களாக்குவதுமே மகம்ம தாலியின் தந்தைக்குத் தொழிலாம். 'கதிர்வேல்' என் னும் 'குலாம் காதிறு' வுக்கு மகம்மதாலியின் தந்தை தம்முடைய புத்திரியை விவாகஞ் செய்துகொடுத்து ஏராள மான ஆஸ்தியும் அளித்தாராம். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு குலாம்காதிறு வைத்தியக்கல்வி கற்று வைத்திய ராய் அமர்ந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. கதிர்வே லிடம் ஏராளமான செல்வம் இருக்கிறதென்னும் பிறழ்ந்த உணர்ச்சியினாலும், அவருடைய மூத்தபுத்திரனுக்கு என்னை விவாகம்செய்து கொடுத்துவிட்டால் அந்த ஆஸ்தி எனக் குக் கிடைத்துவிடும் என்னும் பேராசையினாலும் என் னுடைய அன்னை, அவர் மகம்மதிய மதத்திற்கு மாறி குலாம்காதிறு என்று பெயர் வைத்துக்கொண்ட பின்புங் கூட, அவருடனும் அவர் மனைவி மக்களுடனும் எப்

எண்ணத்தை அவள் தன் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு காந்திமதிக்கும் உமக்கும் பலவகையான இடையூறுகள் செய்துவந்திருக்கின்றாள். அந்த விஷயங்கள் உமக்குத் தெரிந்தனவேயாதலால் அவைகளைப்பற்றி நான் விரித்துக் கூறவேண்டியதில்லை. மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி அவளுடைய சூழ்ச்சியான செயல்களுக்கு உடனிருந்து பெரிதும் உதவிசெய்திருக்கின்றார் என்பதையும் நீர் அறிவீர். வேதவதி, சாந்தை, கோவிந்தன் முதலியவர்கள் என் அன்னையினுடையவும் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியினுடையவும் வற்புறுத்துதலுக்காக இச்சதிச்செயல்களில் கலந்தார்களே தவிர வேறில்லை என்றும் நான் குறிப்பால் அறிகின்றேன். இப்போது என் அன்னையின் நிலைமையும் மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியின் நிலைமையும் எவ்விதம் இருக்கின்றன என்பதையும் நீர் அறிவீர். ஆதலால் இன்னும் அதிகமாக நான் உமக்கு ஏதும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இதுவரையில் நான் கூறிய குடும்ப சரித்திரத்தினாலேயே மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலிக்கும் என்னுடைய அன்னை மோஹனாங்கிக்கும் ஏற்பட்டுள்ள இரகசியம் எத்தகையதென்பது உமக்கு இனிது விளங்கி யிருக்கக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன்" என விசாலாட்சி எனக்கு எடுத்துரைத்தாள்.

விசாலாட்சி கூறிய இந்தச் சரித்திரக் குறிப்பைக் கேட்டவுடன் எனக்கு அதிசயமும் துயரமும் ஏககாலத்தில் நிகழலாயின. விசாலாட்சியினுடைய பரிதாபகரமான நிலைமை எனக்கு வருத்தத்தை விளைவித்தது. குலாம் காதிறுவினுடைய செயல் எனக்கு அதிசயத்தை விளைத்தது. பெண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் ஆசைப்பட்டு ஒருவன் தன்னுடைய மதத்திலிருந்து விலகி இன்னொரு மதத்தைத் தழுவினால் அவனுடைய அறியாமையைக் கண்டு

மிடம் விரிவாகப் பேசி உம்மை நம்பும்படி செய்கிறேன் என்றுகூறிச் சபதமிட்டதையும் வாசகர்கள் அறிவார்கள். காந்திமதி தான் செய்த சபதப்படியே பலசமயங்களில் என்னோடு வாதித்து அவளுடைய கொள்கைகளில் எனக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்துவிட்டாள்.

"கடவுள்" என்னும் செழும்பொருள் ஒன்று இருக்கின்றதென்பதும், அது சுத்த ஞானமயமாய், இன்பமயமாய், அருள்மயமாய் விளங்குவதா மென்பதும், அவ்விதம் விளங்கும் பதிப்பொருள் ஒன்றேயாயினும் ஆன்மாக்கள் பொருட்டு அதுதான் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு ஏற்பப் பல பெயர்பெறும் என்பதும், முத்திறப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் புரியவேண்டி அப்பதிப்பொருள் உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்னும் மூவகைப்பட்ட திருமேனிகளைக் கொள்ளுமென்பதும், இப்பதிப்பொருளின் திருவருள் பலத்தால் முக்தியடையவேண்டிய ஆன்மாக்கள் எண்ணிறந்தன வென்பதும், இவையும் கடவுளைப்போல் அநாதி நித்தியமாய் இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் மூன்றரிய சக்திகளை உடையனவாய் இருப்பினும் கடவுள் பாசரகிதராய் இருப்பதுபோ லிராமல் இவை பாசசகிதமாய் ஆணவம் என்னும் மலத்திற் கட்டுண்டு வருந்துகின்றமையால் இவை இறைவனோடு ஒரு சிறிதும் சமமாவான் செல்லாதென்பதும், இந்த ஆன்மாக்களின் இயற்கை அறிவை விளங்கவொட்டாமல் தடுத்து மறைத்து நிற்கும் ஆணவம் என்னும் கொடிய இருள் முழைஞ்சிலிருந்து ஆன்மாக்களை வெளியேற்றி இரட்சிப்பதற்காகக் கடவுள் மாயை என்னும் அதிசூக்குமமான சடப்பொருளிலிருந்து ஆன்மாக்களுக்குப் புல் முதல் தேவர் இறுதியாகவுள்ள எண்ணிறந்த சரீரங்களையும், இச்சரீரங்கள் வசிப்பதற்காக எண்ணிறந்த உலகங்களையும் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்

வேறுபல ஆணவம், மாயை என்னும் இரண்டு மலங்கள் உடையவைகளாயும், மற்றும் பல ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மூன்று மலங்களும் உடையவைகளாயும் இருக்கின்றன என்பதும், இம்மலங்களின் இருப்புக்கு ஏற்ப ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர், என்று முத்திறப்படும் என்பதும், இந்த ஆன்மாக்கள் இறை வனை வழிபட்டு அவருடைய பேரானந்தப் பெருக்கான முத்தி இன்பத்தை அடைவதற்குச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்குபடிகள் இருக்கின்றன வென்பதும், இந்த நான்கு படிகளுள் ஒன்றன்பாற்படும் பக்தி இறைவனை எளிதிற்காட்டும் பெருமையுடையதாம் என்பதும், ஆதலால் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் இறைவ னிடத்து பக்தியும், அதனோடு ஒப்புமைபெற்ற ஜீவகாருண் ணியத்தை ஏனைய ஜீவர்களிடத்தும் செலுத்தி எடுத்த பிறவியைப் பயன்படுத்தவேண்டு மென்பதும் பிறவும் சாந்நிமதி மூலமாய் நான் அறிந்துகொண்ட இந்துமத உண்மைப் போதனைகளாகும்.

"நல்லது விசாலாட்சி! உன்னுடைய வாய்மொழி யைக்கொண்டு 'குலாம்காதிறுவின் பூர்வீகம்' இத்தகைய தென்பதை நான் விவரமாய் அறிந்துகொண்டேன். கிறிஸ் தவப் பாதிரிமார்களுடைய வெளிப்பகட்டான போதனை யிலும் பிரசங்கத்திலும் மயங்கி எத்தனையோ இந்துக்கள் கிறிஸ்தவர்களாகி விடவில்லையா? கிறிஸ்தவ மதத்திற்குத் திருப்பப்பட்ட இந்துக்களுடைய நிலைமையைக் கவனித் தால் இரகசியம் விளங்கும். அதாவது பறையர், ஈழக்குலச் சான்றார், பள்ளர், முதலான இழிந்த ஜாதியாரே,—அதா வது இழிந்த ஜாதியார் என்று நம்மவர்களால் புறக்கணிக் கப்படும் நம்முடைய சகோதரர்களே—பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவ மதத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள்

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்

"காதல்" என்பது முக்திக்கு வித்தே

"கரும்பே தேனே யமிர்தே காமர்மணி யாழே
யரும்பார் மலர்மே லணங்கே மழலை யன்னமே
சுரும்பார் சோலை மயிலே குயிலே சுடர்வீசும்
பெரும்பூண் மன்னன் பாவாய் பூவாய் பிணைமானே."

சிந்தாமணி.

"பத்ம விலாஸ" மாளிகையிலிருந்து நீங்கிய பிறகு நான் திருச்சி இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று சென்னைக்குப் பிரயாணச்சீட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு இரயில் ஏறினேன். சென்னைக்குச் சென்றவுடன் நேரே வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் வீட்டிற்குச்சென்று அவரைக்கண்டு மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி எவ்விதம் ஜெயிலிலிருந்து தப்பித்துச் சென்றார் என்றும், மோஹனாங்கியும் என் மைத்துனன் வச்சிரபாணியைச் சுட்டுக்கொன்ற கோவிந்தன் என்னும் கொடிய கொலைபாதகனும் எங்கிருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களுடைய நிலைமை எவ்விதமிருக்கிறதென்றும் கேட்டேன்.

"ஐயா! இன்னும் கோர்ட்டார் தீர்ப்புச் சொல்லவில்லை யாதலால் இவர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி நிச்சயமாய் என்னால் ஏதும் சொல்லமுடியாது. மோஹனாங்கி கோர்ட்டார் உத்தரவை அலட்சியம் செய்தாள் என்பதற்காக அவள்மீது ஏற்கெனவே ஒருகுற்றம் சாட்டப்பட்டிருப்பதை நீர் அறிவீர். அதைத் தவிர, காந்திமதியை அவளுடைய மாளிகையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி ஜெயிற்

அதனைப் பார்ப்பதற்காக நானும் மடத்தினுள் நுழைந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்தேன். ஏராளமான ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். பைராகிகள் பலர் சேர்ந்து விஷ்ணு ஸ்துதியாகப் பல வேடிக்கையான பாடல்களைப்பாடியும், தாங்கள் மனம் போனபடி ஆடியும் பெரியதோர் ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுட் சிலர் கட்குடித்த மயக்கத்தாலும், வேறு சிலர் கஞ்சா குடித்த மயக்கத்தாலும், மற்றுஞ்சிலர் அபினி உண்ட மயக்கத்தாலும் தங்களைத் தாங்களே மறந்து வாயில் வந்தபடியே பேசுவதும் பாடுவதும் ஆடுவதுமாகக் காலத்தைக் கழித்தனர். இப்படிப்பட்ட பைராகிகள் சுமார் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பேர்கள்தான் இருக்கக்கூடும். இக் கூட்டத்தாருள் ஒரு மனிதனுடைய உருவம் மாத்திரம் என்னுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவன் பார்வைக்கு ஒரு பைராகியைப் போல் காணப்பட்டானாயினும் அவனுடைய முகமும் செயலும் உண்மையான பைராகியல்லன் என்பதை இனிது விளக்கின. இன்னும் சிறிது நெருங்கி அவனுடைய முகத்தை உற்று நோக்கினேன்,—மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியே அவன்—என்பதை ஐயந்திரிபற அறிந்துகொண்டேன். ஆ! அச்சமயம் எனக்குண்டான அதிசயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் நான் என்னென்று எடுத்துரைப்பேன்! உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருந்த ஒரு மனிதன் பிச்சை எடுத்துண்ணும் பைராகியைப்போல் வேடம்பூண்டு நடிக்கும்படியான நிலைமையில் இருக்கின்றான் என்று அறிந்தால் யாருக்குத்தான் அவன்மீது இரக்கம் உண்டாகாது? அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு நான் பெரிதும் வருந்தினேன். என்னை யார் என்று அறிந்து கொண்டானோ இல்லையோ என்பதை மாத்திரம் ஒருதலையாற்றுணிவதற்கு என்னால் முடியவில்லை. நான் இரண்டொரு தினங்கள் அந்த மடத்

[illegible]

[illegible]

ஒருவாடைய பேச்சுகளில் [illegible] [illegible]
[illegible] காலத்தில் அவர்கள் [illegible]
ஆசைப்பட்டார்கள்.

“ இவன்முன் [illegible] [illegible]
வந்தவன். இவனுடைய [illegible] இவ்வளவு [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

அவர்கள் [illegible] [illegible]
அவனோடு சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு [illegible]
மேடை ; மற்றும் [illegible] முன்காட்டி [illegible]
தேன். ஆனாலும் ஒரே மனிதன் [illegible] பெயர்

களை எதிர்த்து வெற்றி பெறுதல் இலேசான காரிய மென்றே! எனக்குக் கைசலித்துப் போயிற்று; களை அதிகமாகிவிட்டது; நிற்பதற்குக்கூட என்னால் முடிய வில்லை. மகம்மதாலியும் வேறு மூன்று பைராகிகளும் என்னைக் கீழேதள்ளி என்மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண் டார்கள். என்னுடைய கைகளை இருவர் இருகப் பிடித் துக் கொண்டார்கள். கால்களை ஒருவன் பிடித்துக்கொண் டான். அப்புறம் இப்புறம் திரும்பமுடியாமல் என்னை அவர்கள் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்ட பிறகுமாஜிஸ்டி ரேட் மகம்மதாலி என் சமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு "ஆத்மநாதரே! இன்றோடு இந்த உலகவாழ்வு உமக்கு முடிகிறது. இந்தச் சிறுகத்தி உம்முடைய கழுத்தை வெட்டி உம்மை யமபுரம் சேர்க்கப்போகிறது!" என்று ஆத்திரங்கலந்த சிரிப்புடன் கூறி ஒரு சிறு கத்தியையும் என்னிடம் காட்டினான். அப்போது என் உடல் நடுங் கிற்று; வாய் பேசமுடியாமல் தயங்கிற்று! செய்வது யாதென எனக்குத் தோன்றவில்லை. இனி உயிர் பிழைக் கப் போகிறதில்லை என்று நான் நிச்சயித்து விட்டேன். காந்திமதியின் உருவம் என் அகக்கண்ணிற்கு அச் சமயம் புலப்பட்டது. அவளைப்பற்றிய நினைவைத்தவிர வேறு நினைவு என் மனத்தில் உதிக்கவில்லை. காந்திமதியின் போதனையினால் கடவுளிடத்தில் எனக்குச் சிறிது நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்த படியால், நான் கடவுளிடத்தில் பொறுப் பை ஏற்றிவிட்டு மௌனமாயிருந்தேன். மகம்மதாலி கத்தி என் கழுத்திற்குச் சமீபத்தில் வந்தது. அச்சமயம் திடீ ரென்று ஒரு வாலிபன்,—அழகிற் சிறந்தவனும் போர்த் தொழிலுக்குரிய ஆடை யணிந்தவனுமான ஒரு வாலி பன்,—பக்கத்திலிருந்த ஒரு புதருக்குள்ளிருந்து குதிரை மீது ஏறியபடியே எனக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அந்த

வாலிபனையும் அவன் ஏறியிருந்த குதிரையையும் கண்ட வுடன் பைராகிகள் மூவரும் எழுந்து நாலாபுறமும் ஓடினார்கள். மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலியும் ஓடுவதற்கு ஆரம்பித்தான். குதிரைமீதிருந்த வாலிபன் என்னை நோக்கிப் "பெருமானே! நீங்கள் இனி அஞ்சவேண்டாம். நீங்கள் எழுந்து மெதுவாக நடந்து லாகூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்துசேருங்கள். இந்தக்காடு லாகூரைச் சேர்ந்தகாடு தான். சுமார் ஒருமைல் தூரந்தான் நீங்கள் நடக்கும்படி நேரிடும். இப்போதோ மணி மூன்று அல்லது மூன்றரை இருக்கும். சூரியன் உதயமாவதற்கு முன்பு நீங்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடலாம். சந்திரனும் உதயமாகிவிட்டபடியால் நிலவு வெளிச்சத்தில் குதிரையின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிக்கொண்டே மெதுவாக வந்துசேர்ந்து விடுங்கள். மற்றசங்கதி அங்கு பேசிக்கொள்வோம், என்று கூறிவிட்டு மகம்மதாலியைத் துரத்திக்கொண்டே சென்றான். குதிரை மிகுந்தவேகத்துடன் சென்றதால் அந்த வாலிபனுடைய உருவமும் குதிரையினுடைய உருவமும் ஒருங்கே சிறிதுநேரத்திற்குள் மறைந்துவிட்டன. நான் அந்த வாலிபன் கூறியபடியே குதிரையின் அடிச்சுவட்டை நிலவு வெளிச்சத்தில் பார்த்துக்கொண்டே அந்த அடர்ந்தகாட்டிலிருந்து நீங்கி லாகூர் போலீஸ் ஸ்டேஷன் போய்ச்சேர்ந்தேன். நான் சென்றபோது குதிரை போலீஸ் ஸ்டேஷன் தோட்டத்தில் ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. குதிரைமீதேறிவந்து என்னைக் காத்த வாலிபன் ஸ்டேஷனுக்குள் இருந்தான். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர், ஸ்டேஷன் ஹவுஸ் ஆபீஸர் முதலானவர்கள் அந்த வாலிபனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மாஜிஸ்டிரேட் மகம்மதாலி

கைகளில் விலங்கு பூட்டப்பட்டபடியே ஒரு மூலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தான்.

போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய அந்த வாலிபனுடைய பெயர் கொண்டிருந்த சர்ப்பாஸ்போர்ட்டிலிருந்து, அந்த வாலிபன் பெயர் காந்தீபன் என்றும், அவன் மயிலாப்பூரைச் சேர்ந்தவன் என்றும், ஏற்கெனவே போலீஸார் தன்னைத் தேடிவந்த இடத்தில் மகாமதனியை அவனைப் பிடிக்க நேர்ந்ததென்றும், அப்போதுதான் தெரிந்தது. இந்த சம்பவம் கவர்ன்மெண்டின் புலனுக்கு உரியவனாக அவனைச் செய்துவிட்டிருக்கும் என்று நான் அறிந்துகொண்டேன்.

“ஸ்ரீ மகாமதனி அகப்பட்டுவிட்டான் என்று நாங்கள் சென்னைக் கவர்ன்மெண்டுக்குத் தந்தி கொடுத்துவிட்டோம். இன்று மாலை நீங்களும் போலீஸ் சேவகர் இருவரும் மகாமதனியைச் சென்னைக்குப் பிரயாணப்படுத்தப் போகிறோம். நீர் மகாமதனியைத் தந்திரமாகப் பிடித்துக் கொடுத்தது உம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தைக் காண்பிக்கிறது. உமக்கு நாங்கள் ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறோம். அதைக் கொண்டுபோய்ச் சென்னைக் கமிஷனரிடம் காட்டினால் அவர் ஆயிரம் ரூபா உமக்கு இனாம் அளிப்பார். நீர் போய்வரலாம்,” என்று போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் காந்தீபனை நோக்கிக் கூறி அவனுக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதிக்கொடுத்தார். காந்தீபன் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனைவிட்டு நீங்கினார். நாங்கள் இருவரும் ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்று பகற்போஜனம் செய்துவிட்டு அன்று மாலையிலேயே சென்னைக்குப் புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்தோம். சாப்பிட்டுவிட்டுச் சிறிது களைப்பாறுதற்பொருட்டு ஹோட்டலின் வெளிப்புறத்தில் நாங்கள் இருவரும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்பொழுது ஒரு மனிதர் தமிழ்ப்பத்திரிகை ஒன்றைத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் “ஐயா! அந்த என்ன பத்திரிகை? அதில் என்ன வந்தது? நான் இதைப் பார்க்கலாமா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஐயா! இது தமிழ்ப்பத்திரிகை [illegible] பார்க்கலாம் [illegible] [illegible] பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்,” என்று [illegible] பத்திரிகையை [illegible] கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். அதில் [illegible] பத்திரிகையில் [illegible] விஷயங்கள் இருந்தன. அவையாவன —

“மார்க்கெட் [illegible] வியாபாரி [illegible] [illegible] இன்று [illegible] [illegible]. [illegible]. கோவிந்தன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கோவிந்தனுக்கு [illegible] டார் விதித்திருக்கிறார்கள். தவிர, [illegible] கையில் அகப்பட்டவுடன் அவன்மீதுள்ள பல குற்றங்களைக் கும் சேர்த்து தண்டனையாக ஆயுள் [illegible] தூக்கிலிடவேண்டுமென்றும் கோர்ட்டார் தீர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். [illegible] தன்னுடைய ஆஸ்தியையும் தன்னுடைய ஏகபுத்திரியாகிய விசாலாட்சி என்பவளையும் ஆதாரமாக [illegible] லும் வைத்தியரிடம் ஒப்புவித்துவிடவேண்டுமென்று கடைசியாகக் கோர்ட்டாரைக் கேட்டுக்கொண்டான். அவ்விதமே செய்வதாகக் கவர்ன்மெண்டார் ஒப்புக்கொண்

டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் ஆத்மநாதர் என்பவர் மோஹ னுங்கியின் சொத்திற்கு உரியவராகின்றார்.''

இந்தச்சமாசாரம் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அன்றுமாலையிலேயே நானும் காந்தீபனும் லாகூரிலிருந்து சென்னைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டோம். சென்னைபோய்ச்சேர்ந்தவுடன் காந்தீபன் சென்னைக் கவர் னரைப்போய்ப்பார்த்து ஆயிரம் ரூபா இனும் பெறுவதற் காகக் கவர்ன்மெண்டு ஹவுஸிற்குச் சென்றான். நான் வக்கீல் இராமசாமி ஐயர் வீட்டிற்குச்சென்றேன். இராம சாமி ஐயர் மோஹனுங்கி கதியையும் கோவிந்தன் கதியை யும் என்னிடம் விவரமாய்க் கூறினார். நான் மாஜிஸ்டி ரேட் மகம்மதாலி லாகூரில் பைராகி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிந்ததையும் காந்தீபன் என்னும் வாலிபன் அவனைப் பிடித்துப் போலீசார்வசம் ஒப்புவித்ததையும் அவருக்கு விவரமாக எடுத்துக்கூறினேன். அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு நான் புறப்படப்போன சமயத்தில் அவர் ஒரு மரணசாசனத்தை என்னிடம் கொண்டுவந்துகொடுத்து "இது வச்சிரபாணியினால் எழுதப்பட்ட உயிலாகும். மரணவஸ்தையிலிருந்தபோது அவனுடைய முன்னிலையில் இஃது எழுதப்பட்டது. உறையூர்க்கிராமத்தில் அவனுக் குள்ள எல்லா ஆஸ்திகளையும் அவன் உமக்கு இந்த உயில் மூலமாய்க் கொடுத்துவிட்டான்" என்று கூறினார். ஏற் கெனவே நான் கொண்டுள்ள மகிழ்ச்சியை இன்னும் பன் மடங்கு இச்செய்தி அதிகப் படுத்துவதாயிற்று. வச்சிர பாணி எழுதிவைத்த உயிலை எடுத்துக்கொண்டு, வக்கீல் இராமசாமி ஐயரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நான் புறப் பட்டேன். காந்தீபனும் சென்னைக் கவர்னரிடம்சென்று ஆயிரம் ரூபா நன்கொடைத் தொகையைப் பெற்றுக்

கொண்டு திரும்பினான். இருவரும் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுக் கொண்டபடி இராஜா ஸர் சவலை இராமசாமி முதலியார் சத்திரத்தில் சந்தித்தோம்.

"இன்று மாலையில் நாம் ஊருக்குப் பிரயாணப் படவேண்டியதுதானே?" என்று நான் காந்தீபனைக் கேட்டேன்.

"நாம் இன்று மாலையில் புறப்பட வேண்டியதுதான். நான் திருச்சிக்குப் போகிறேன். நீங்கள் எந்த ஊருக்குப் போகிறீர்கள்?" என்று காந்தீபன் என்னைக் கேட்டான்.

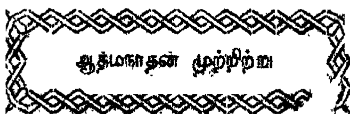
"நானும் திருச்சிக்குத்தான் போகிறேன்," என்று நான் விடை பகர்ந்தேன்.

இருவரும் அன்று மாலையிலேயே எழும்பூரில் இரயில் ஏறித் திருச்சிராப்பள்ளி சென்றோம். தன்னுடைய வீட்டுக்கு வரவேண்டுமெனக் காந்தீபன் வற்புறுத்தவே நானு அதற்கு இசைந்தேன். நாங்கள் ஏறியிருந்த ஜட்கா வண்டி 'ஸரவணவிலாஸ' மாளிகைக்கு நேரிற்போய் நின்றது. இச்சமபவம் எனக்குப்பெரிதும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. காந்தீபன் அந்த மாளிகைக்குள் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். காந்திமதியின் பெற்றோரை நான் அங்கே கண்டேன்; ஆனால் காந்திமதியைக் காணவில்லை. ஆகவே எனக்கு ஒருவிதமான மனக்கலக்கம் உண்டாயிற்று. அவளைச் சில தினங்களாய்க் காணவில்லை என்றும், அதுவே பெருங்கவலையாய்த் தங்கட்கு இருக்கிறதென்றும் சபாநாயகமும் சிவகாமியும் சொன்னார்கள். நாங்கள் துயரசாகரத்தில் அழுந்தியிருந்தபோது காந்தீபன் தன்னுடைய உடைகளைக் கழற்றினான்,—அவனுடைய இடுப்பில் புடைவை கட்டப்பட்டிருந்ததையும் மார்பில் இரவிக்கை அணியப்பட்டிருந்ததையும் நாங்கள் கண்

டோம். சிறிதுநேரத்திற்குள் காந்தமணி காந்திமதி என்பதையும் அறிந்தோம்.

“நாதா! தாங்கள் சென்றது முதல் தங்களையே நான் பின்தொடர்ந்திருக்கிறேன். ஆகலால் நடந்த எல்லா விஷயங்களும் எனக்குத் தெரியும். பிறர் அறியாதிருக்க வேண்டி நான் ஆண்வேடம் பூண்டேனே தவிர வேறில்லை. நமது உண்மைக்காதல் இன்றே நற்பல னளித்தது. இனி இருந்துகொண்டே நாம் இல்லற தருமத்தை வழுவாது நடத்துவோமானால் ‘காதல் என்பது முக்திக்கு வித்தே!’ என்னும் உண்மையை நாம் பிரத்தியட்சத்தில் அறியலாம்.” என்று கூறினள் காந்திமதி.

இன்னும் அதிகமாய் என்னுடைய சரிதத்தை வளர்க்கவேனோ? பிறகு காந்திமதிக்கும் எனக்கும் விவாகம் நடந்தது. சாந்திமதியினுடைய சம்மதத்தின்மேல் விசாலாட்சியையும் நான் மணம் புரிந்து கொண்டேன். வைரபாளி, சபாநாயகம், மோகனாங்கி இவர்களுக்குரிய ஸ்தாவரசங்கம சொத்துக்கள் எல்லாம் எனக்கே உரிமையாயின. தவிர சிவப்பிரகாசம் சம்பாதித்த சொத்துக்களும் என்னைச் சேர்ந்து விட்டன. ஆனால் தேசயாத்திரை போன அவருடைய கதியாதாயிற்றென்பது மாத்திரம் இன்னமும் எனக்குத் தெரியவில்லை! ஆனாலுமென்ன! எனக்குக் கிடைத்த இவ்வளவு ஏராளமான சொத்துக்களையும் வைத்துக்கொண்டு நான் குடும்பவாழ்வில் சுகமாயும் சந்தோஷமாயும் காலங்கழித்து வருகின்றேன். என்னுடைய வைத்தியத்தொழிலை நான் விட்டு விடவில்லை. என்னுடைய அருமை மனைவியர்களான காந்திமதியும் விசாலாட்சியும் என்னைப்போலவே சுகமாக என்னுடனிருந்து வருகின்றார்கள்! சுபம்!

ஹரிப்பிரியை

அல்லது

பாண்டிநாட்டுப் பணப்புதையல்.

பலசாதுரியங்களுடன் கூடிய ஒரு துப்பறியும் நாவலாகும்.
இதன் விலை ரூபாய் 1—2—0

இப்புஸ்தகத்தைப்பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்.

தேவகோட்டை வைசியமித்திரன் 17. 8. 14. எழுதுகிறது. அருட்பிரகாசம் எனபவனை நீலன் என்னும் கொடியவனிடமிருந்து தப்புவிக்கும்படி செய்வதில் ஹரிப்பிரியை காட்டிய சாமர்த்தியமும், செய்நன்றியும் மிகவும் பாராட்டற்பாலன. கதாநாயகியாகிய ஹரிப்பிரியையும் அவள் காதலனான அருட்பிரகாசமும் ஒருவருக்கொருவர் பாராட்டிவரும் காதலுரிமை தம்பதிகள் எவ்வளவு மனவொற்றுமையுடன் வாழவேண்டுமென்பதை இனிது போதிக்கின்றது. இந்நாவலின் கதைப்போக்கு படிப்பவர்களின் மனதை இழுத்துச் செல்லும் விதத்தில் சாமர்த்தியமாய் அமைந்திருக்கிறது. சுரங்கத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் வாசகர்களுக்கு அதிசயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைவிக்கின்றன.

இந்நாவலின் வசன நடை உயர்வாயும் கம்பீரமாயும் இருப்பது பாராட்டற்பாலது. இதன் விலை ரூபாய் 1—2—0

1914வரு அக்டோபர் மீ [illegible] ஸ்ரீரங்கம் பிரஜாநுகூலன் எழுதுகிறது. முகவுரையில் பதிப்பாசிரியர்களைப் பற்றிய சில குறிப்புகள் காண்கிறோம். கதையின் ஆரம்பம் வெகு வசீகரம். * * * * * உண்மையில் இது நடந்தது தானோ வென்று மயங்கும்வாறாகக் கதையின் போக்கு செல்லுகின்றது.

இந்நாவலைக் கையிலெடுத்தபிறகு படித்து முடிக்காமல் கீழே வைப்பதற்கு மனம் ஒப்பவில்லை.

புஸ்தகம் வேண்டியவர்கள் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்

விலாசம்

மானேஜர்

சாரதாவிலாஸ புஸ்தகசாலை

நாகப்பட்டணம்.

அருமையான துப்பறியும் தமிழ் நாவல்கள்

	ரூ.	அ.
கல்பலதா (அல்லது) வெளிவாராத ரகசியம்	1	4
ஹரிப்பிரியை (அல்லது) பாண்டிநாட்டுப் பணப்புதையல்	1	2
இந்துலீகா ஒருஜனுசாரக்கதை	0	8
மாதவி (அல்லது) மாதவனின் மாயக்கொலை	0	10
ஜெயவதி (அல்லது) கெடுவான் கேடு நினைப்பான்	0	2
யாமினீ பூர்ண திலகா	0	1
புராதன திரிசிரபுரம்	0	1

இந்தப் புத்தகங்களைத் தவிர வேறு எல்லாவித தமிழ் நாவல்களும், தமிழ், தெலுங்கு, கிரந்தம் முத புஸ்தகங்களும், ஹைஸ்கூல் வரையிலுள்ள பாடசா புஸ்தகங்களும் எம்மிடத்தில் கிடைக்கும். எங்களிட கிடைக்கும் புஸ்தகங்களின் விலை விபரங்கடங்கிய ெ கேட்டவுடன் இனமாக அனுப்பப்படும்.

"மேற்கண்ட புஸ்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்

விலாசம்

மானேஜர்

சாரதாவிலாஸ புத்தகசாலை

[illegible]

கல்பலதா

அல்லது

வெளிவராத இரகசியம்

இதன் விலை ரூ. 1-0-0

[illegible] ஒரு புதிய [illegible] [illegible] இரகசியமும் [illegible] இருக்கின்றன. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

மோதி

அல்லது

ராதுவின் [illegible]

இதன் விலை ரூ. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சாரதா [illegible] புத்தகசாலை

[illegible]பட்டணம்

நீதிபோதனையை கொடுக்கும் புதிய

தமிழ் நாவல்

ஜெயவதி

அல்லது

கெடுவான் கேடு நினைப்பான்

எவரும் படித்து எளிதில் அறிந்துகொள்ளும் மாதிரியாக இலேசான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் உலக தற்கால நிலைமை நன்றாக விளக்கிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. போஜனம் செய்தவுடன் உல்லாசமாகப்படிப்பதற்கு உபயோகம இருக்கும். இதிலிருக்கும் நீதி சகலவர்ணத்தவருக்கும் மதத னற்கும் பிரயோஜனப்படும் என்பதற் கையமில்லை.

இவ்வளவு விசேஷமான புஸ்தகத்தின் விலை அணா 0—2—0

இந்தப் புத்தகங்களைத் தவிர வேறு எல்லாவிதமான தமிழ் நாவல்களும், பாடசாலைக்கு வேண்டிய இங்கிலீஷ், தமிழ், புஸ்தகங்களும், சைவ, வைஷ்ணவ புராணங்கள், இதிகாசங்கள், வைத்தியம், சோதிடம், நாடகம், கதைகள் வகையறுக்களும், தெலுங்கு துலுக்கு, கிரந்தம், முதலிய புஸ்தகங்களும், எங்களிடத்தில் மான விலைக்கி கிடைக்கும் விலைவிபர ஜாப்தாக்களடங்கிய பெரிய கேட்லாக் இனமாக அனுப்பப்படும் தேவையானவர்கள் கீழ் கண்ட விலாஸத்திற்கு எழுதுங்கள்.

விலாசம்

மானேஜர்

சாரதாவிலாஸ புத்தகசாலை

நாகப்பட்ட